

Nghiêng Một Suối Đàn

Phương Dung

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Phương Dung
Nghiêng Một Suối Đàn
Chương 1

Tranh Bạch Lan

Vừa đẩy cánh cổng vào, Thanh Nguyên đã nghe tiếng ông Thành Phương cười to thật sảng khoái, tiếng chưa bao giờ cô nghe thấy ở cha. Có điều gì làm cho ông vui quá như thế?

Thanh Nguyên bước nhanh vào, cô bỡ ngỡ nhìn người khách, có nét mặt quen quen đến quên cả chào.

– Coi kìa Thanh Nguyên, sao không mau chào chú Minh Hiến đi hả con?

– Người này là ... chú Minh Hiến?

Thanh Nguyên ngậy người ra nhìn. Chú cũng đang nhìn lại cô cười mỉm:

– Cháu mau lớn quá Thanh Nguyên, nếu như ba cháu không nói, chú không thể nhận ra cháu.

Minh Hiến đứng lên đi lại vỗ đầu Thanh Nguyên:

– 20 chưa Thanh Nguyên?

Giọng ông Thành Phương to sang sảng:

– 20 rồi, đang học năm thứ nhất đại học báo chí, chú xem cha mẹ nó đều làm bác sĩ, còn nó cứ thấy máu là sợ xanh mặt.

Minh Hiến xúc động:

– Ngày em đi Thanh Nguyên chừng chín mười tuổi chứ gì, nhớ hồi đó chú còn tắm và thay quần áo cho cháu nữa đó Thanh Nguyên.

Thanh Nguyên xấu hổ cúi đầu:

– Chú, chuyện xa lắc xa lơ chú còn nhắc.

Minh Hiến trợn mắt:

– Nhắc nhở cháu, bởi bây giờ cháu trở thành 1 cô thiếu nữ xinh xắn. Thời gian qua mau thật, mới đó mà em đã đi xa quê hương những 12 năm và không nghĩ là mình có ngày đoàn tụ với anh chị và cháu Thanh Nguyên.

– Ủ, chú đi những 12 năm không 1 tin tức, anh chị cứ tưởng chú đã chết.

Ngọc Lan nhăn mặt:

– Nói chi chuyện đó không biết, được trùng phùng là vui quá rồi.

Quay sang Thanh Nguyên, chị nói như ra lệnh:

– Thôi, thay quần áo rồi phụ mẹ dọn cơm, chú Minh Hiến ăn cơm ở nhà mình đó.

Thanh Nguyên hớn hờ:

– Tối chú kể chuyện bên Mỹ cho cháu nghe với nhé.

– OK.

Minh Hiến nheo mắt nhìn theo Thanh Nguyên, anh mỉm cười, bởi anh nhớ ngày nào con bé, bé loắt choắt như chuột nhũi, anh hay trêu là con chuột nhắt thích ăn vụng, vậy mà bây giờ trở thành cô thiếu nữ xinh xắn.

Mùi xào nấu dưới bếp xông lên thơm ngát, Thanh Nguyên mặc bộ quần áo ngắn chạy ra:

– Mẹ ơi, con đói bụng là tại cái mùi xào nấu của mẹ đấy.

Chiếc quần sort ngắn, phô cả cặp đùi thon dài tuyệt đẹp, Minh Hiến buột miệng khen:

– Cháu xinh quá Thanh Nguyên, con gái có cặp đùi ngon lành đi làm người mẫu ... số dzách.

Thanh Nguyên lễ lười thật dễ thương.

– Ba mà nghe chú nói, ba chửi cho. Càng già ba càng lạc hậu ra. Nói chuyện con học hoa báo chí, nhắc tới là bị mắng đấy.

Minh Hiến cười hì hì:

– Nếu như vậy coi chừng chú bị mắng luôn, làm nhạc sĩ như chú ...

– Hàng tá người yêu phải không?

– Đâu có, mới 100 thôi hà cô bé.

Cả 2 cười khúc khích, Thanh Nguyên hồn nhiên vỗ vai Minh Hiến:

– Chú và cháu cùng 1 phe ta đấy.

– Phe ta? OK.

– Thanh Nguyên, dọn bàn xong chưa?

– Dạ, đang dọn.

Thanh Nguyên rút cổ nhìn Minh Hiến, anh cười siết tay cô. Vui quá Thanh Nguyên lăng xăng lấy cái này soạn cái kia. Cô thán phục mẹ bày biện thức ăn ngon lành lên bàn. Cô ôm mẹ:

– Hè này con phải học cách nấu ăn của mẹ mới được.

– Ba con chỉ muốn con tốt nghiệp đại học thôi đó.

– Con biết rồi, còn ba nữa thôi mà. Mẹ hay thật, là bác sĩ còn nấu ăn ngon, hèn nào ... ba cứ mê tít mẹ.

– Thôi đi cô, đừng có nịnh.

Thanh Nguyên cười khanh khách, tránh cái gõ đầu của mẹ.

– Con lên mời ba và chú Hiến xuống dùng cơm mẹ nhé.

– Ừ. Nhanh lên.

Lúc này Minh Hiến đã thay bộ quần áo pyjama, trông anh chàng trẻ hơn.

Anh ngắm Thanh Nguyên:

– Cháu thật biết chọn lựa đó Thanh Nguyên.

– Dạ sao hả chú?

– Này nhé, đôi mắt và gương mặt trái xoan giống mẹ, còn toàn bộ là giống ba.

Thanh Nguyên bật cười:

– Cháu đâu có lựa chọn được hả chú?

– Như vậy do ba và mẹ cháu chọn cho cháu.

Minh Hiến xoa 2 tay ngồi vào bàn ăn khen tấm tắc:

– Chị Ngọc Lan đúng là nội trợ đảm đang nhé, anh Phương đúng là người hạnh phúc.

Ngọc Lan cười vui vẻ:

– Vậy chú cũng mau nên lấy vợ đi thôi. Cô ấy mất cũng đã lâu còn gì nữa.

Minh Hiến lắc đầu:

– Tôi còn yêu cảnh độc thân.

Thành Phương rót rượu ra ly:

– Chứ không phải chú chưa quên được cô ấy? Chung thủy là tính tốt, nhưng lì lợm như chú thì có 1 thôi.

Minh Hiến đánh trống lảng bằng cách gắp cho Thanh Nguyên 1 cánh gà chiên bơ, anh đùa:

– Ăn đi Thanh Nguyên, rồi cháu sẽ chấp cánh cho ước mơ.

– Vậy chú cũng nên ăn cánh gà nữa chứ, để đi tìm cô.

– A, con bé này cũng biết đùa, coi chừng chú gõ đầu cháu đấy.

Thanh Nguyên vênh mặt:

– Chú đừng quên cháu đã học đến đại học.

– Chú biết rồi, biết luôn cả điều cháu đi nghịch ước mơ của ba cháu, cha mẹ làm bác sĩ, con gái lại muốn làm nhà văn.

Thanh Nguyên nhăn mặt:

– Chú.

Minh Hiến cười, gắp cho Thanh Nguyên 1 món ăn nữa:

– Chắc là cháu không nhớ đâu, hồi nhỏ cháu cứ chạy theo chú bắt chú phải công kên cháu lên vai, làm múa lân, hồi đó cháu nghịch hơn con trai nữa kìa.

Thanh Nguyên cười chúm chím, ký ức với chú như sống lại, cô thì thào vào tai Minh Hiến:

– Hồi đó ... cháu còn làm giao liên cho chú liên lạc với cô Thúy, lần nào cô Thúy cũng cho cháu bịch kẹo.

Minh Hiến xúc động:

– Nhỏ này nhớ dai ghê nơi.

Bữa cơm đi qua vui vẻ, căn nhà vốn trầm lặng của Thanh Nguyên, chợt như thêm sức sống sôi động.

Thanh Nguyên vẫn còn thả hồn theo điệu nhạc.

– Khuya rồi, cháu đi ngủ đi Thanh Nguyên.

Giọng Thanh Nguyên đầy tiếc nuối:

– Hết rồi hả chú? ... Chú vẫn còn nhớ cô Thúy lắm hả?

Minh Hiến gõ đầu cô bé măng:

– Nhóc con, chớ hỏi chuyện người lớn.

– Cháu 20 rồi chớ bộ.

– Nhưng chú hơn cháu 15 tuổi.

Thanh Nguyên giễu cợt:

– Chắc là chú định nói nếu năm chú 15 chú cưới vợ, con gái chú bây giờ bằng tuổi cháu.

– Con nhỏ này, chú nói chuyện không lại miệng cháu.

– Chú kể chuyện bên Mỹ cho cháu nghe đi chú Hiến.

– Thì cũng như ở Việt Nam thời sinh viên của chú cũng lắm khó khăn, thiếu thốn.

– Nhưng bây giờ chú là người nổi tiếng được nhiều người biết cháu thích được như chú.

– Muốn như vậy cháu phải học cho giỏi để sau này làm 1 phóng viên nhà báo năng nổ, hay hơn nữa là 1 nhà văn được nhiều người biết đến.

– Cháu đang mơ ước được như lời chú nói. Chú đàn nữa đi chú. 1 bài nữa thôi.

Chiều ý Thanh Nguyên, Minh Hiến lướt bàn tay trên phím đàn, bàn tay anh điệu dàng như múa trên những phím đàn.

Em chớ hỏi, sóng đi trên biển lớn Có làm sao thành nhả nhạc dâng lên Có làm sao muôn tinh tú trong đêm.

Bỗng rung động khi em cười rất nhẹ.

Thanh Nguyên ngây ngất nghe, trái tim cô như mở rộng, bởi 1 âm thanh

diệu kỳ, lạ lắm. Đêm rơi vào mộng mênh vô tận.

Từ bao giờ bàn tay nhỏ bé của Thanh Nguyên nằm gọn trong tay chú Minh Hiến, anh dắt cô đi dài trên phố và ghé vào cửa hàng băng đĩa.

– Cháu thích ca sĩ nào nhất Thanh Nguyên?

Thanh Nguyên đùa:

– Cháu chỉ thích ... mỗi mình chú thôi.

– Nhỏ này.

Lúc này Thanh Nguyên mới giật mình vì tay mình đang nằm trong tay chú, nhưng cô muốn giữ nguyên vị trí như thế, thân mật gần gũi. Anh buông tay cô để lựa mấy đĩa nhạc, xong cả 2 lại đi.

– Chú ơi, mỗi chân quá, mình ghé quán uống nước đi.

– Ừ, cũng được. Cháu thích uống gì?

– Nước dừa tắc.

– Chú mới nghe đó.

– Chú uống thử xem, ngon lắm. Bảo đảm với chú, nước này bên Mỹ chưa có.

– Như vậy chú cũng nên ở Việt Nam, để thưởng thức nước dừa quê hương mình phải không?

– Chú lại muốn về Mỹ?

– Chú chưa quyết định.

– Chú đi cháu buồn lắm đó.

Minh Hiến cười nheo mắt.

– Nỗi buồn sẽ qua mau thôi cháu.

Ánh mắt anh làm cho Thanh Nguyên muốn rung tim, cô rung lên bởi 1 cảm xúc lạ thường. Anh vô tình nắm tay cô đi vào quán, trong lúc Thanh Nguyên tự trấn tĩnh mình gọi to 2 ly nước.

– O, anh Minh Hiến.

Vân Trúc kêu to lên, cô đi nhanh đến bàn Minh Hiến.

– Anh Hiến về nước từ bao giờ vậy?

– Gần 1 tuần nay rồi. Uống nước nhé Trúc.

Không đợi anh mời lần thứ 2, Vân Trúc kéo ghế ngồi xuống. Bắt gặp cái mặt xụ xuống của Thanh Nguyên, anh phì cười:

– Để anh giới thiệu, Thanh Nguyên cháu anh ... còn ...

Thanh Nguyên cướp lời:

– Chú khỏi giới thiệu cháu biết cô ấy là ai rồi, ca sĩ Vân Trúc chuyên hát nhạc kích động.

Vân Trúc chìa tay ra:

– Hân hạnh biết Thanh Nguyên.

Nhưng cô chỉ được cái bắt tay lạnh nhạt, không như những fan ái mộ khi nhìn thấy cô là họ ồn ào đổ xô đến. 1 chút chạm tự ái đối với Vân Trúc, cô quay sang nói chuyện huyên thuyên với Minh Hiến, mặc cho Thanh Nguyên uống hết cả, ly nước trái tắc của cô và Minh Hiến. Nếu như Thanh Nguyên không cắt ngang câu chuyện có lẽ Vân Trúc chưa chịu đi:

– Người gì đâu nói nhiều quá trời, dai còn hơn ... đĩa.

Rồi cô bắt chước điệu bộ của Vân Trúc giọng nhão nhét:

– Hôm nào mình gặp lại nghe anh Hiến ... xí, cô ta mà đến nhà cháu xúi con Milu cắn cô ta liền.

Minh Hiến phì cười:

– Làm gì cháu ghét cô ấy dữ vậy? Vân Trúc là thần tượng của cả ngàn khán giả Việt Nam và hải ngoại đấy.

– Cháu chả thích tí nào, còn chú ham nói chuyện với cô ấy lắm, cháu uống hết ly nước, chú cũng không biết, coi kìa bưng cái ly nước hết lên uống mà cũng không biết.

Minh Hiến cười lớn:

– Chú chợt khám phá ra, cháu có nhiều điểm thú vị lắm đó Thanh Nguyên.

– Thú vị?

– Ừ hình như cháu ghét ai thì ghét ra mặt, muốn đốn ngã người ta.

- Còn gì nữa, sao chú không nói ra luôn đi?
- Và nếu ... yêu, cháu sẽ là người sôi động nhất.

Thanh Nguyên đỏ mặt:

- Chú kỳ ghê, thôi mình về nhà đi chú.
- Ủa, không đòi đi mua sắm nữa à?
- Chú mua cho cháu hàng đồng quà rồi còn gì nữa, xách mỗi tay nè.
- Chú xách cho.

Rồi anh thân nhiên 1 tay xách 1 tay khoác qua vai Thanh Nguyên mà đi.

Thanh Nguyên cố ý tựa sát vào anh. Cô cảm nhận ra anh như cây tùng vững chắc cho mình tựa nương vào.

Vừa chạy xe vào sân nhà, Thanh Nguyên cau mày nhìn chiếc spency nâu đậm trước hiên, chiếc xe mới toanh, chẳng lẽ chú Minh Hiến mới mua xe và không thèm đi ké xe cô. Nhưng Thanh Nguyên chẳng thắc mắc lâu, bởi tiếng cười dòn như pha lê vỡ của Vân Trúc. Lại là cô ta, mặt Thanh Nguyên sầm xuống, mới hôm qua gặp ngoài phố, hôm nay cô ta đã lết thân tới. Sao mà cô thấy ghét Vân Trúc quá thế. Xưa nay cô không ghét hay có ác cảm với Vân Trúc, vậy mà bây giờ ... Có phải vì cô ta quá thân mật với chú Minh Hiến của cô không.

Đúng 1 lúc, Thanh Nguyên mới vào nhà, cô vờ như không thấy Vân Trúc mà đi luôn lên lầu.

– À, Thanh Nguyên về rồi hả?

Thanh Nguyên lạnh nhạt đáp lời Vân Trúc, cô đi rầm rập lên lầu, tiếng gót giày nện mạnh trên cầu thang. Cô nghe tiếng Vân Trúc:

– Sao anh không thuê nhà ngoài ở, có đắt lắm đâu?

Thanh Nguyên chạy ào vào phòng mình đóng cửa lại, cô nằm nhoài trên giường khóc, mà không hiểu tại sao mình khóc nữa. Giận chú Minh Hiến hay cô ca sĩ nữ hoàng nhạc twis đây? Chính Thanh Nguyên cũng không hiểu nổi.

– Thanh Nguyên, chú vào được chứ?

Tiếng của Minh Hiến, Thanh Nguyên hết hồn nằm im, cô không muốn mở cửa để Minh Hiến thấy cô đang khóc, anh sẽ nghĩ gì, hay lại gõ đầu cô:

đồ trẻ con.

Thanh Nguyên ngủ lịm đi trong nước mắt, cô thấy Minh Hiến ôm mình vào lòng vỗ về, chú sẽ là của riêng cháu thôi. Rồi anh hôn cô, nụ hôn làm cho cô ngây ngất.

– Thanh Nguyên, về nhà sao con không nấu cơm mà để chú Hiến nấu cơm vậy con?

Ngọc Lan đẩy cửa bước vào, Thanh Nguyên giật mình thức giấc, giấc mộng đẹp tan biến đầy tiếc nuối, cô vùi mặt trên gối:

– Vậy mẹ có đi khép cửa lại dùm con.

Thanh Nguyên lấy gối đập mặt, cô thấy buồn và luyến tiếc giấc mơ. Chỉ là

giấc mơ thôi, làm gì có hiện thực. Hãy quên đi, chiều nay Nguyễn Duy sẽ đón cô đi dự sinh nhật. Cô sẽ có 1 tối vui vẻ. Hãy quên đi thôi.

– Thanh Nguyên ... Chú vào được chớ?

Im lặng, Thanh Nguyên vờ như ngủ, cô nghe tiếng đẩy cửa thật nhẹ và tiếng chân lại gần cô. Giọng Minh Hiến buồn bã:

– Cháu giận chú đấy à?

– ...

– Nếu như cháu không thích, chú tiếp cô Vân Trúc, thì để ... chú dọn đi.

Dọn đi? Thanh Nguyên ném cái gối qua 1 bên, giận dữ:

– Chú thích cô Vân Trúc lắm à? Vậy chú cứ đi làm cái việc chú thích đi.

– Chú không hiểu cháu nổi Thanh Nguyên ạ.

– Chú không cần hiểu.

Nước mắt Thanh Nguyên nhòe nhòe, cô vụt ngồi dậy ôm choàng Minh Hiến:

– Chú đã quên cô Thúy rồi hay sao?

– Tại sao cháu lại hỏi chú như thế, vì chú và cô Vân Trúc vui vẻ ư?

– Cháu chỉ buột miệng hỏi vậy thôi. Chú mà đi ở riêng thì ... đừng có bao giờ gặp cháu.

- Cháu nhức đầu à? Đêm qua lại thức khuya chứ gì?
- Chú đừng có đánh trống lảng, chú có ý định đi ở riêng rồi phải không?
- Đâu có, để ba cháu bẻ giò chú hay sao, vả lại, chú mà đi ở riêng ... có kẻ khóc ngật cả thành phố.
- A, chú trêu cháu.

Thanh Nguyên áp mặt lên vai Minh Hiến, cô muốn được bên anh mãi như thế này, anh đẩy cô ra:

- Chú vừa viết xong 1 bài nhạc, không hiểu có hay không, cháu xuống nhà ăn cơm đi, 1 lát lên phòng chú đàn cho nghe.
- Dạ.

Thanh Nguyên bỗng linh hoạt lên như chim sơn ca.

- Thanh Nguyên ơi xong chưa?
- Xong rồi.

Thanh Nguyên đi ra, Nguyễn Duy đang ngẩn người ra trước nét xinh xắn như con búp bê của Thanh Nguyên, chiếc robe trắng phủ đến chân, 1 đường xẻ hờ hững trên cao, phoi 1 chút của đôi chân thon dài, Duy gần như bị hút hồn đi.

- Xong rồi đi chứ Duy?

Sức tình Duy cười gượng:

– Ừ đi.

Mắt Duy không thể không nhìn 1 khoảng lưng trần ngọc ngà, Nguyễn Duy lên ngồi sau anh, mà Duy cứ như người bị say sóng biển. Cô chồm người tới trước cho gần Duy hơn:

– Duy đợi lâu không?

– Không, Duy vừa đến.

Xe ra khỏi cổng nhà, bất giác Thanh Nguyên nhìn lại phía trên, Minh Hiến đang ôm cây đàn ghi ta gảy nhẹ, anh cười khi Thanh Nguyên vẫy tay với mình.

– Ai thế Thanh Nguyên?

– Chú Minh Hiến.

– Nhạc sĩ Minh Hiến ở Mỹ phải không? Duy rất thích nhạc của chú ấy.

Giọng Duy tiếc rẻ:

– Phải chi biết có chú Hiến ở nhà, Duy lên chào chú ấy.

– Hôm khác cũng được mà.

– Vậy ngày mai Duy đến nhé?

– Ừ.

Bàn tay Thanh Nguyên tự nhiên ôm qua bụng Duy, anh bồi hồi lạ, mùi hương từ Thanh Nguyên toát ra mới quyến rũ làm sao, Duy ngây ngất bởi

những sợi tóc bay bay quyn vào vai vào má anh. Duy rụt rè rồi táo bạo nắm bàn tay Thanh Nguyên:

– Chiều nay Thanh Nguyên xinh ghê!

Thanh Nguyên rụt tay lại:

– Chắc là đông lắm Duy nhỉ? Sinh nhật của nhà Vi ấy.

– Ừ, Vi mời đông lắm.

Quả thật, xe vừa dừng lại, Thanh Nguyên đã thấy lỗ nhố người, nhạc từ trong xập xình vang ra. Trông thấy Thanh Nguyên, Vi hớn hờ kêu to:

– Cậu đến trễ vậy Nguyên, làm tớ cứ tưởng cậu không đến.

– Sao mình không đến được. Chà, cậu đẹp thật đó Vi.

– Làm sao bằng cậu, cậu đẹp như nàng công chúa Bạch Tuyết vậy đó. Chà, hôm nay Duy dễ thương thật.

Vi tinh nghịch bẹo má Duy:

– Cậu dễ thương như thế này, tớ còn muốn xiêu lòng, hưởng hồ gì Thanh Nguyên.

Mặt Duy đỏ như gấc trước trò đùa và câu nói của Vi, may mà Thanh Nguyên đang tíu tít với các cô bạn. Duy vừa muốn Thanh Nguyên biết tình cảm của mình vừa sờ sợ.

– Thôi, chúng ta vào đi các bạn.

Vi xinh xắn dễ thương bên 20 đóa hồng cho lần sinh nhật lần thứ 20 của cô.

Những lời chúc tụng vang lên, những ly rượu cụng vào nhau. Điệu nhạc cha cha mở đầu khiêu vũ, Vi đi tong điệu nhạc.

"Đừng như công chúa Ngủ mê trong rừng Năm hoài trên cỏ Mà như cô Tấm Ngồi bên hiên nhà Để anh qua ngõ Xuân hồng băng khuâng".

Đưa Thanh Nguyên về tận nhà, Duy lưu luyến không muốn dời chân.

– Duy về đi. Nguyên vào nhà trước, hôm nay vui quá nên Nguyên uống rượu, bây giờ say rồi nè.

Duy lo lắng:

– Thanh Nguyên vào được không? Hay để Duy đưa lên?

Thanh Nguyên chưa kịp từ chối, ánh đèn pha quét vào mặt cô sáng lóa, rồi chiếc xe đỗ lại. Lại chiếc Spency nâu và Vân Trúc, Thanh Nguyên cau mày lại.

Cô bước mau lại bên Minh Hiến, anh đang xuống xe và trả tay lái lại cho Vân Trúc.

– Thì ra chú cũng đi chơi, cháu cứ tưởng chú ngồi nhà ôm đàn nhớ cô Thúy.

Chú là đồ giả dối.

cái tát tay vào mặt Minh Hiến, anh còn đang bất ngờ, Thanh Nguyên đã xô ùa Duy:

– Sao chưa chịu về đi cho khuất mắt?

Cô ùng ùng mở cửa đi vào nhà. Duy sững sờ nhìn theo. Lời nói sảng Thanh Nguyên vừa nói đó là dành cho anh, cho chú Minh Hiến, hay ...

Minh Hiến vẫy tay Vân Trúc:

– Em về đi, con bé đó hình như đã uống rượu thì phải.

Nguyễn Duy cười gượng:

– Thanh Nguyên uống rượu đó chú.

– Cậu cũng về đi.

Chờ cho 2 chiếc xe đi khuất, Minh Hiến mới chậm chạp quay vào, cái tát của cô bé không làm cho anh giận, mà 1 niềm vui kỳ lạ chợt dâng lên.

Cửa phòng Thanh Nguyên lại đóng, đèn không mở, chứng tỏ cô chưa về nhà. Minh Hiến thở dài. Anh biết Thanh Nguyên lánh mặt mình, cái tát hôm nào như vẫn còn in dấu vết, cho 1 tình yêu sôi động.

Minh Hiến đàn mọi cả tay, khoảng cầu thang vẫn lạnh vắng. Cô bé lại lang thang bên ngoài rồi.

Thanh Nguyên đi lang thang, nơi nào cũng cho cô nỗi buồn và cô đơn.

Những cặp tình nhân chở nhau đi trên xe thật hạnh phúc.

Ách ... xì ... Thanh Nguyên nhảy mũi liên mấy cái. Cô đã lang thang như thế này cả tuần nay, không khéo bệnh mất.

– Thanh Nguyên, xe đâu sao lại đi bộ?

Lại là Duy, Thanh Nguyên không vui chút nào, tuy nhiên lúc này có Duy làm bạn còn hơn lang thang 1 mình.

Cô hỏi ngược lại Duy:

– Còn Duy đi đâu vậy?

– Đến nhà tìm, chú Hiến nói Thanh Nguyên chưa về. Duy nói chuyện 1 lát là đi tìm Thanh Nguyên, hồi này sao cứ đi ngoài đường không vậy?

– Thanh Nguyên đi tìm cảm hứng.

Duy tròn mắt:

– Đi tìm cảm hứng?

– Ủ! Để làm thơ con cóc.

Biết Thanh Nguyên nói đùa, Duy phì cười:

– Thanh Nguyên thật biết đùa, lên xe đi Duy chở về nhà.

– Thanh Nguyên có nói về nhà đâu mà Duy đòi chở?

– Vậy còn muốn đi đâu nữa, tối rồi.

– Đi ăn chè bà ba đi Duy.

– Đi thì đi.

– Nói gì yếu xìu vậy, Thanh Nguyên rủ thì Thanh Nguyên trả tiền, bộ người ta bắt Duy trả tiền hay sao?

Duy nhăn mặt:

– Trời ơi! Thanh Nguyên cho Duy nhỏ mọn vậy sao? Hôm bữa đi với Nhã Vy khiếp ... ăn gì đến 3 ly chè, uống 1 ly sinh tố nữa, kinh dị luôn.

– Hôm nay Thanh Nguyên thử bắt chước Nhã Vy xem.

– Xin can đi Thanh Nguyên, Nhã Vy mập, ăn táo tợn còn Thanh Nguyên chừng 2 ly chè bà ba là đã đội ... đạn rồi.

tiếng đội đạn của Duy làm Thanh Nguyên cười phá lên. Cô ngồi lên sau xe Duy và ôm qua bụng anh tinh nghịch:

– Tới đi bác tài.

Được Thanh Nguyên thân mật, Duy cảm động đến run lên, tay lái loạng choạng, Thanh Nguyên phải hét lên:

– Chạy xe kiểu gì vậy Duy, Thanh Nguyên còn yêu đời lắm nghen.

– Xin lỗi ... ôm Duy cho chặt nghe Thanh Nguyên.

Duy tăng tốc cho xe chạy nhanh hơn. Ôi! Ruột gan phèo phổi của Duy như muốn nở hoa hết vì mùi hương của Thanh Nguyên.

– Hồi này Duy đến nhà Thanh Nguyên chỉ gặp có mỗi chú Minh Hiến ở nhà?

– Ủ! Chú đang ngồi ngoài hàng ba đàn, có ca sĩ Vân Trúc đến nên Duy đi

về.

Thanh Nguyên mím môi. Lại Vân Trúc, cô ghét con người đó cứ luôn tìm Minh Hiến và quẩn quít chân anh. Mình đúng là điên, đi tỏ tình, chắc anh chỉ xem như trò trẻ con. Ý nghĩ này làm cho lòng Thanh Nguyên đau tê dại. Duy tấp vào quán chè, gọi 2 chén chè nóng. Thanh Nguyên lắc đầu:

– Đừng ăn chè nữa, gọi bia đi Duy.

Duy nhăn mặt:

– Trời ơi, quán chè người ta bán chè chứ ai bán bia?

– Không bán thì mình đi chỗ khác.

Bỏ tờ 5 ngàn lên bàn, Thanh Nguyên kéo Duy đi. Cô bắt Duy tấp vào 1 quán bên đường và đồng dục gọi bia.

Duy cảm râm:

– Hôm nay Thanh Nguyên làm sao vậy?

– Chả làm sao cả, thích uống bia vậy thôi, Duy không uống thì về đi.

– Duy uống, nhưng mà ít thôi để còn chở Thanh Nguyên về nhà.

– Chán Duy thật. Hèn nào bạn bè cứ gọi Duy là Duy babilac.

Duy tự ái:

– Còn chú Minh Hiến ... là trưởng thành à?

– Dĩ nhiên!

Lâm lý Duy uống hết ly bia, Thanh Nguyên giật lại tròng mắt:

– Cậu say ai chở tớ về?

– Ai biểu Thanh Nguyên nói Duy babilac.

Thanh Nguyên cười phá lên, tiếng cười sao nghe như tiếng khóc.

– Đừng uống nữa Thanh Nguyên.

– Người ta chưa say đâu mà.

– Thanh Nguyên đang buồn hay đang bất mãn ai vậy?

– Cấm hỏi.

– Thôi mình về đi Thanh Nguyên.

– Máy giờ rồi?

– Gần 10 giờ.

– Ừ, về thì về.

Trên đường về, Thanh Nguyên gục lên vai Duy im lặng.

– Thanh Nguyên đừng có ngủ nghen.

– Cậu cứ chạy xe đi.

Đã gần đến nhà Thanh Nguyên, Duy cho xe chạy chậm lại.

– Nguyên nè.

– Gì?

– Duy ... thích Nguyên.

– Tâm bậy!

Thanh Nguyên đánh vào vai Duy, bất chợt cô nhảy xuống xe, mặc cho Duy gọi cô chạy ủa về nhà mình. Tâm hồn cô đang điên đảo đảo điên, Thanh Nguyên xô công bước vào. Tất cả đều chìm trong bóng tối.

– Thanh Nguyên!

cánh tay rắn chắc nắm vai Thanh Nguyên làm cho cô giật mình suýt hét lên.

– Chú đây mà.

Thanh Nguyên khựng lại lạnh nhạt:

– Chú chưa ngủ à?

– Chú đợi cháu.

– Đợi cháu?

– Phải, chú muốn biết tại sao cháu lánh mặt chú. Nếu vì chuyện xảy ra hôm tối thứ bảy tuần trước thì chú không giận đâu.

– Cháu đã tát tai chú kia mà. Hôm ấy ... cháu xin lỗi.

– Chỉ vì chuyện ấy mà cháu không muốn gặp chú à? Rồi cứ lang thang ở ngoài đường, chú thật ngại, có lẽ tốt nhất chú nên dọn đi.

Thanh Nguyên hốt hoảng:

– Không, chú đừng dọn đi, chú hãy ở lại.

– Nhưng cháu đâu có muốn gặp chú, cháu xa lạ lạnh lùng, chú thích cháu hồn nhiên vô tư Thanh Nguyên ạ.

– Làm sao cháu hồn nhiên vô tư hả chú, khi mà ... cháu đã yêu chú đó.

Đẩy mạnh Minh Hiến ra, Thanh Nguyên chạy nhanh về phòng mình đóng ập cửa lại. Cô đã nói ra 1 câu nói rất thật của lòng mình rồi đó.

Trong bóng tối, Minh Hiến đứng bất động, anh đã lờ mờ nhận ra điều đó, và cũng chính là lời nói của trái tim anh, anh cố phủ nhận, ngàn lần không phải.

Thanh Nguyên đã nói ra rồi đó, sau những ngày dằn vặt suy tư. Không thể nào, còn Thành Phương và Ngọc Lan nữa, 2 người đó nhất định không cho phép 1 tình cảm như thế, còn anh cũng không cho phép mình yêu Thanh Nguyên. Cô trắng trong như 1 viên ngọc không tỳ vết, nữ nào anh làm hoen ố người mình yêu, phải đi thôi. Minh Hiến định cho mình 1 thái độ. Đêm nay, anh thức trắng với điều thuốc và trang giấy viết dang dở, bôi xóa lung tung.

Em biết không, biết hay không Bên sông có kẻ mộng thành sông Để trăm năm chảy mòn chân gọc Mà nghe áo ấy phất trong lòng.

Thanh Nguyên! Anh đã yêu em và khao khát có em trong đời mình vô cùng tận nhưng làm sao có thể hờ em?

Bữa điểm tâm sắp tàn, Minh Hiến ngập ngừng mãi, vẫn chưa nói được điều mình muốn nói.

Anh liếc chùng Thanh Nguyên, cô không dám nhìn anh, đầu cứ cúi gằm xuống đĩa thức ăn.

Phải đi thôi, Thanh Nguyên còn quá trẻ, cô đang đi học, anh cần phải trả lại cho cô thế giới hồn nhiên vô tư, đừng làm cho thủy tinh kia vỡ đục.

Thu hết can đảm, Minh Hiến khe khẽ:

- Anh Phương ...
- Có chuyện gì vậy chú?
- Em muốn dọn đi ở riêng.

Đang ăn, ông Thành Phương ngẩng phắt lên cau mày:

- Chú muốn đi ở riêng?
- Dạ.

Ngọc Lan xen vào:

- Ở đây có gì không tiện cho chú?
- Dạ không!

– Hay là con Thanh Nguyên hôn hào với chú?

– Dạ không.

Thanh Nguyên căn mạnh môi, cô thấy giận Minh Hiến ghê gớm. Anh đang chạy trốn cô đấy ư? Chỉ vì cô đã hôn hào, vì cô đã dám nói yêu anh hay sao?

Ông Phương tiếp tục truy:

– Vậy thì tại sao chú muốn dọn đi, khi nhà này có chỗ cho chú ở?

– Tại cuộc sống của em không hợp mấy ở nhà này, em quen ồn ào còn anh chị

Thành Phương xoa tay:

– Không hề gì cả, anh chị ở tầng trên, Thanh Nguyên tầng giữa, và chú ở dưới nhà, không ai phiền ai được chưa?

– Nhưng mà em ...

– Chú còn nói đi ở riêng anh giận đấy, anh chị đã nhận chú làm em kết nghĩa, mười mấy năm trời chú bỏ quê hương đi, bây giờ trở về phải ở cùng với anh chị, trừ phi ...

Ngọc Lan xen vào:

– Chú muốn cưới vợ anh chị không cản, nhưng khi nào cưới vợ đã mới đi ở riêng.

Xem ra cả 2 đều quyết giữ Minh Hiến ở lại, chính Minh Hiến cũng không

hiểu mình nên đi hay ở lại.

Còn Thanh Nguyên, cô cúi gằm mặt mà ăn, làm cho Thành Phương ngạc nhiên:

– Con đang có chuyện gì với chú Hiến để chú đòi đi ở riêng vậy Thanh Nguyên?

Thanh Nguyên giật nảy người:

– Dạ có gì đâu ba.

Rồi cô châm biếm:

– Tại lúc này chú Hiến cặp bồ với cô Vân Trúc nên muốn đi ở riêng, cho tự do.

câu nói khiêu khích, hờn giận trẻ con, Thành Phương quá biết tính con gái, anh nghiêm khắc:

– Rồi con làm cho chú Hiến bức mình, có phải vậy không?

Minh Hiến vội vã đỡ lời:

– Không có đâu anh. Tại em có rất nhiều bạn bè lui tới, sợ âm ỉ ảnh hưởng đến cháu Thanh Nguyên đang cần yên tĩnh học. Còn chuyện cặp bồ, em chỉ xem Vân Trúc như bạn, vả lại em đang tập nhạc cho cô ấy.

– Chú cứ tự nhiên đừng ngại gì cả, anh xem chú như người trong nhà, còn Thanh Nguyên có gì không phải, chú cứ dạy nó, anh chị không phiền đâu.

Thanh Nguyên bức dọc buông đũa đứng lên:

– Con phải đến trường, xin phép ba, xin phép mẹ, chú Hiến.

Thanh Nguyên đi ngay, mặc cho Ngọc Lan gọi lại:

– Con chưa ăn xong mà Thanh Nguyên?

Thành Phương khoát tay:

– Mặc kệ nó đi.

Đi đến trường mà lòng Thanh Nguyên đầy hờn giận, ấm ức. Giận ai, cô không biết, Thanh Nguyên khổ sở quay quắt với 1 tình yêu đơn phương.

– Thanh Nguyên ơi, chờ với.

Nguyễn Duy chạy đến, nụ cười trên môi anh rụng xuống bởi vẻ mặt bùng thụng như đang giận ai của Thanh Nguyên.

– Có chuyện gì vậy Thanh Nguyên?

Thanh Nguyên lạnh nhạt:

– Không, có chuyện gì đâu.

– Trường tổ chức chủ nhật này đi du ngoại núi Bà ở Tây Ninh, đi ghen Nguyên?

Thanh Nguyên lơ đãng:

– Để xem.

– Xem gì nữa, hôm nay thứ sáu rồi, sáng chủ nhật đi sớm.

– Ừ.

Duy mừng rỡ:

– Thanh Nguyên thích ăn chim cú quay với bánh mì phải không? Hôm ấy Duy mua cả chục con, cho Nguyên tha hồ ăn.

Thanh Nguyên cúi đầu im lặng đi, lòng cô đầy phiền muộn.

– Thanh Nguyên ơi!

Tiếng Nhã Vy to nhất, Thanh Nguyên mở cửa chạy ra balcon, cô suýt tông vào Minh Hiến.

– Xin lỗi.

Rồi cô chạy ra balcon, cho Nhã Vy cùng Nguyễn Duy thấy mình, Thanh Nguyên hét to:

– Đợi 5 phút.

– Mau lên đi Thanh Nguyên ơi.

– Ừ.

Thanh Nguyên quay vào, bắt gặp Minh Hiến đang nhìn mình, cô vờ như không thấy chạy vào phòng mình.

– Thanh Nguyên đi đâu vậy?

– Đi núi Bà.

Cô máng balô lên vai chạy ù xuống cầu thang, cô mặc bộ quần áo thể thao xanh viền trắng, trông khỏe mạnh và trẻ trung. Duy ga lăng xuống xe đón Thanh Nguyên:

– Chà, sáng nay Thanh Nguyên đẹp thật!

– Vậy hả! Vy ơi cho mình mượn 50 xu.

– Chi vậy?

– Thưởng cho Duy.

Hiểu ra Nhã Vy ôm bụng cười lăn, mặt Duy xịu xuống, anh định lại ngồi cạnh Thanh Nguyên, nhanh hơn Vy chạy lại ngồi lên, cô xô vai Duy:

– Duy là con trai ra sau mà ngồi, lịch sự tí đi Duy.

– Chỗ này là chỗ của Duy với Thanh Nguyên.

– Ai biểu Duy xuống xe làm chi, chỗ của Duy, Thanh Nguyên ngồi rồi, giỏi thì đuổi ... Thanh Nguyên xuống cuối xe mà ngồi.

– Thôi.

Duy lầm lì đi xuống. Chiếm được chỗ ngồi của Duy, Nhã Vy cười toe:

– Thích thiệt!

– Cậu thích Duy mà sao cứ gheo người ta giận vậy?

Nhã Vy bĩu môi:

- Ai nói với cậu là tớ thích Duy?
- Thái độ của cậu.
- Tớ cấm cậu nói cho Duy biết.

Thanh Nguyên đứng vụt dậy gọi Duy:

- Duy ơi, lên nói cái này nghe.

Mặt Duy hớn hờ đi lên, Thanh Nguyên ấn vai Duy ngồi xuống cạnh Nhã Vy:

- Đẳng ấy thích cậu, cậu ngồi đây tớ sang ngồi với Mai.

Không hện cả Vy lẫn Duy đều ngồi dang ra xa. Nhã Vy cong cớn:

- Ai mà thích củ đậu chớ?

Còn Duy sững sờ:

- Ai mà thích cái thị mệch chanh chua.

Vy trợn mắt:

- Duy nói ai thị mệch chanh chua?
- Duy nói ... Duy. Dữ quá đi thôi!

Nhã Vy quay đi bưng miệng cười, vì Duy chịu thua mình.

Xe chạy nhanh trên đường, những đôi mắt háo hức trước khung cảnh mới lạ.

Thanh Nguyên khởi xướng hát:

hòn bi bé xíu Lăn trên gương mặt ai dòng sông bé tẹo Trôi dưới đôi mắt nai
...

Tất cả hát theo Thanh Nguyên, tiếng vỗ tay dập dồn, Thanh Nguyên băng khuâng nhìn 2 bên đường. Sáng nay cô cố lạnh lùng với anh, nhưng bây giờ giữa đám đông bạn bè vui vẻ, sao cô thấy nhớ anh tha thiết.

Bây giờ có lẽ anh đang tập nhạc cho Vân Trúc, họ rất xứng đôi với nhau.

Còn mình, Thanh Nguyên len lén chùi nước mắt, cô đang cười mà khóc ở trong lòng. Có bao giờ anh hiểu?

Minh Hiến ạ. Em thềm trở lại thuở thơ ngây, tâm hồn như trang giấy trắng.

Trót yêu anh rồi, em biết làm sao đây, hình ảnh anh cứ đậm sâu vào trái tim em ...

Phương Dung
Nghề Một Suối Đàn
Chương 2

Nhẹ nhàng câu hát dân ca.

Đậm thêm nhịp quốc cho tà áo bay.

Trách ai sao để tóc dài Sợi vương vấn nhớ, sợi say say lòng.

– Sai rồi, hát lại.

Lần thứ tư, Minh Hiến lại hét lên cău kính. Vân Trúc phụng phịu:

– Hôm nay anh Hiến sao vậy, nóng nảy quát tháo em hoài, làm cho em hát hết nổi luôn.

Minh Hiến bực bội:

– Còn em nữa, chẳng tập trung gì cả cứ hát sai nhịp.

– Tại em quen hát nhạc kích động, bài nhạc thể loại này hơi lạ, cho nên em hát phải sai chứ. Ngày thường anh đến là dễ thương, khi tập hát cho em, anh thật dễ ghét.

Câu nói của Vân Trúc làm Minh Hiến dịu lại, hình như anh đang điên lên, mới 5 giờ sáng Thanh Nguyên rời nhà, cô đi cùng với Nguyễn Duy. Anh biết là họ đi dã ngoại tập thể sinh viên lên núi Bà. Nhưng lòng cứ không yên ổn, tại sao thế? Anh không giải thích được lòng mình.

– Anh đang nghĩ gì vậy?

Từ lúc nào Vân Trúc đến sau lưng Minh Hiến, cô ôm vai anh, ngực tựa sát vào lưng anh mềm mại dịu dàng. Da thịt Minh Hiến nổi gai, anh nắm 2 tay Vân Trúc và đẩy cô ra xa:

– Chúng ta tập lại nhé.

– Nghỉ một chút đi anh, em đang mệt mà.

– Ngày mai em đi Hà Nội, biết khi nào mới tập xong?

Vân Trúc cười khẽ:

– Chiều mai em mới đi, hát xong em về ngay, cao lắm, 9 giờ sáng mai, anh cũng nhìn thấy em thôi mà. Anh đi đón em nhé?

Minh Hiến lắc đầu:

- Thôi đi, anh ghét đưa đón, ngày nào cũng gặp nhau mà.
- Anh thật đáng ghét!

Nhanh như chớp, cô hôn vào má anh:

- Vậy mà không hiểu sao em lại phải lòng anh nữa.
- Tập nhạc đi Vân Trúc.

Vân Trúc dậm chân:

- Em nói em phải lòng anh nghe chưa?
- Đừng yêu anh, trái tim anh đóng băng rồi.
- Em sẽ làm cho khối băng trong tim anh tan ra.
- Em trẻ và đẹp, có biết bao cây si vây quanh em, anh chẳng thích yêu ca sĩ đâu.
- Vậy anh yêu ai?

Vân Trúc nhìn sâu vào mặt Minh Hiến:

- Anh yêu cô bé cháu gái, con của ông anh kết nghĩa phải không?

Minh Hiến giật mình quát:

- Nói bậy!

Vân Trúc cười khanh khách:

- Chẳng bậy chút nào. Cô bé đó đang ghét em đến độ muốn giết em, còn anh chạy trốn như bị ma đuổi, tuy nhiên em sẵn sàng dang tay ra đón anh, làm bóng mát cho anh ghé vào. Em quan niệm tình yêu rất phóng khoáng thích thì đến, không thích thì chia tay.

Minh Hiến lướt mạnh tay lên phím đàn, nghiêm nghị:

- Trở lại công việc, nào một hai ba ...

Trước lối làm việc nghiêm túc của Minh Hiến, Vân Trúc không dám cãi, anh rất dễ nổi giận khi cô hát sai nhịp và nhiều khi cô cho đã hoàng anh vẫn khó tính, bắt hát đi hát l.i. Vân Trúc không khó chịu vì bị anh quát tháo, bởi việc chuyển sang hát dân ca của cô rất thành công, trong đó có công lớn của Minh Hiến, tên cô và tên Minh Hiến bắt đầu đi đôi với nhau, Vân Trúc cất cao giọng hát:

Chiều về nắng nhuộm bóng cây nghiêng nghiêng theo lối ngõ này em qua

Tôi chờ em, chờ em tóc ngã màu ...

Minh Hiến cứ đàn, đôi tay dịu dàng lướt trên phím đàn, nhưng tâm hồn anh đang nghĩ về Thanh Nguyên, giờ này cô vui vẻ cùng Nguyễn Duy, cùng bạn bè, còn anh với nỗi nhớ khắc khoải, nhưng càng muốn quên lại không thể nào quên.

– Về đi ghen.

Thanh Nguyên nhảy xuống xe, cô hét to chào các bạn và Duy, Duy nhào người ra khỏi xe:

– Ngày mai gặp Thanh Nguyên ời.

– Ừ.

Thanh Nguyên gần như lồi chiếc balô. Nặng quá. Cô bảo đừng mua nữa Duy cứ mua. Bội cậu đi Tây Ninh hoài sao. Duy mua đến cả chục ký lô măng cầu khi xe chạy ngang núi và dừng lại. Những trái măng cầu núi to, gai nở mới nhìn đã muốn ăn, Duy còn mua cả trái thốt nốt chính và đường thốt nốt, mùi thốt nốt thơm ngào ngạt. Đã vậy xe dừng ở Trảng Bàng ăn bánh canh, Duy mua mấy bịch muối ớt và bánh tráng, đặc sản Trảng Bàng, báo hại chỉ từ ngoài đường lồi vào nhà cũng muốn ngất ngư.

Còn đang hì hục bê, một bàn tay giữ tay Thanh Nguyên lại:

– Chú mang vào cho.

– Chú ... cảm ơn.

Thanh Nguyên lẻo đẻo đi sau, cô không biết nói lời nào cả. Minh Hiến đi chậm lại:

– Đi chơi núi chắc là vui lắm hả?

– Dạ vui. Ba má cháu có ở nhà chứ chú?

– Hôm nay mẹ cháu trực, còn ba cháu đi đám cưới rồi, tuy nhiên chú biết cháu về nên đã nấu cơm, 1 lát chú cháu mình cùng ăn.

– Dạ.

– Cháu mua gì nhiều dữ vậy nè?

– Dạ, măng cầu, đường thốt nốt với muối ớt.

– Thôi cháu vào nhà tắm rửa đi rồi ăn cơm.

- Chú đói ăn trước đi.
- Chú đợi cháu. Tại sao chú cháu mình phải như người xa lạ vậy hả Thanh Nguyên?
- Điều này ... chú thừa biết rồi mà, chú chọn cô Vân Trúc hay hơn là chọn cháu.

Nước mắt Thanh Nguyên rưng rưng:

- Bộ chú nói cháu muốn như vậy lắm sao, vùi đầu vào việc học, hay đi chơi hay đến với Nguyễn Duy, ở đâu và làm gì, cháu cũng không thể quên chú. Cháu phải làm sao đây?

Thanh Nguyên bật khóc chạy lên lầu. Minh Hiến xõn xang buồng giở xách, anh nửa muốn chạy theo, nửa lại không. Thôi hãy cứ để cô bé khóc, rồi nó sẽ quên.

Mở vòi nước cho chảy lên người, Thanh Nguyên cứ đứng im. Tim cô đau đớn, chú nào có màng đến đau khổ của cô, nếu là Duy, nhìn thấy cô khóc phải quýnh lên. Vậy mà mình cứ yêu chú, trái tim cứ hướng sai nhịp đập. Hơn 1 giờ Thanh Nguyên vẫn ở trong phòng tắm, Minh Hiến sốt ruột đập cửa:

- Thanh Nguyên, mới đi xa về đừng tắm lâu, coi chừng bị cảm lạnh.
- Hừm ... chú quan tâm hồi nào vậy.

Thanh Nguyên cứ để mặc cho nước chảy trên người cô. Mãi đến khi Minh Hiến đập mạnh cửa lần nữa, cô mới lau khô mình, mặc quần áo đi ra.

Minh Hiến khe khẽ:

- Xuống ăn cơm đi, chú có chuyện muốn nói.
- Cháu không muốn ăn.
- Chú nấu thức ăn ngon lắm, nhưng ăn 1 mình không nổi.
- Chú ... đi rủ cô Vân Trúc cùng ăn.
- Thanh Nguyên!
- Chú cứ mặc cháu đi, rồi 1 ngày nào đó, cháu sẽ quên chú, đừng quan tâm đến cháu, cháu ghét tình cảm chú cháu của chú. Tại sao vậy, yêu chú là tội lỗi hay sao?

- Không hề tội lỗi, nhưng người đời khó chấp nhận.
- Tại sao khó chấp nhận, cháu không sợ thứ dư luận nào cả, cháu sẽ sang bằng tất cả, nhưng có lẽ chú chẳng bao giờ yêu cháu, cho nên chú cứ mặc cháu đi.

Hình như toàn thân Thanh Nguyên đang run, 2 hàm răng cô đánh lô tô, Minh Hiến ngạc nhiên:

- Cháu làm sao vậy Nguyên?

Bất giác anh đưa tay lên trán cô, sờng sốt:

- Sao nóng dữ vậy?
- Chú mặc kệ cháu.

Thanh Nguyên chạy vào phòng mình, đến ngạch cửa cô choáng váng quy xuống, Minh Hiến hốt hoảng lao lại:

- Thanh Nguyên!

Cô ngã vào người Minh Hiến, mặt đỏ lựng, hơi thở như có lửa:

- Cháu ... chóng mặt quá.

Minh Hiến bế xốc Thanh Nguyên lên, anh đi nhanh vào phòng đặt cô nằm lên giường:

- Cháu bị cảm rồi, vừa đi xa về lại dầm mình trong nước hơn cả tiếng đồng hồ, chú gọi mãi chẳng chịu ra nữa.

Anh vội chạy xuống nhà mở tủ thuốc gia đình lấy chai dầu gió và thuốc. Trở lên, anh xoa dầu vào chân tay cô, lấy mền trùm kín đến cổ, xong mới rót nước, nói như ra lệnh:

- Chú đỡ cháu ngồi dậy uống thuốc, đừng có bướng bỉnh cứng đầu nữa.
- Chú ơi, cháu lạnh quá!

Quả thật, Thanh Nguyên đang run dù đang trùm cái mền dày. Cô ôm chầm Minh Hiến bật khóc:

- Chú đừng đi.

Minh Hiến vỗ về:

- 1 lát sẽ khỏi thôi mà.
- Ngày nay cháu đã leo núi hăng hái, còn vào hang gió, đi cáp treo, rồi lên đỉnh lạy Bà. Nhưng cuối cùng khi cháu về nhà vẫn là nổi đau, làm sao để cháu quên chú hả chú? Cháu muốn quên chú như người ta dùng nước rửa

sạch đi tất cả, bụi đường đã sạch trôi theo dòng nước, chỉ duy có chú tồn tại mãi trong tim cháu. Lúc này đây, khi cái lạnh tràn ngập và cơn đau chột đến, cháu ôm được chú, trong nỗi đau và hạnh phúc có chú, cháu chỉ muốn mình tan rã ra.

Nước mắt Thanh Nguyên giàn dụa, không còn ghì được lòng, anh ôm chầm lấy cô, ghì thật chặt vào ngực mình:

– Cháu cho rằng chú vui sướng lắm sao, khi nhìn cháu khổ sở vì chú. Chú nào phải gỗ đá mà không biết rung động trước tình cảm của cháu dành cho chú.

Cháu quay quắt chú cũng quay quắt.

– Chú ...

Thanh Nguyên dựa mặt vào anh, anh run run nâng mặt cô nhìn sâu vào đôi mắt nhòa lệ:

– Thanh Nguyên!

– Dạ!

Anh cúi xuống môi cô, trút tất cả thương nhớ vào nụ hôn, 1 tình yêu cố để nén chột nổ bùng mạnh mẽ. Bàn tay Thanh Nguyên bấu vào vai anh thật chặt.

Anh không biết đau tý nào mà 1 tình yêu đến dữ dội như con sóng. Nụ hôn lâu gần như ngập thở ... Anh muốn rời xa, nhưng lập tức vòng tay nóng bỏng giữ anh lại:

– Chú hãy ngồi yên, cháu muốn được mãi như thế này ... mà không Nguyên không muốn gọi chú nữa, Minh Hiến, Minh Hiến.

Mắt cô nhòa lệ, miệng thì nở nụ cười. Cơn lạnh run cũng như bay đi. Lần thứ cả 2 hôn nhau, Thanh Nguyên chột nghe như toàn thân mình chảy tan thành nước, trong niềm hạnh phúc vô cùng.

Chú!

Trưa nay gặp nhau ở Dạ Khúc chú nhé.

Nguyên.

Minh Hiến mỉm cười ấp tờ giấy lên ngực. Cả 2 bắt đầu hẹn hò, đưa đón, tình yêu đang đầy mật ngọt. Thanh Nguyên hồn nhiên như con chim sơn ca, anh trân trọng tình yêu của cô và không muốn cho chim sơn ca kia tắt đi

tiếng hát.

Tình yêu của chúng ta sẽ nhiều sóng gió đó cô bé, anh sợ em chẳng thể vượt qua, và anh không muốn để lại tâm hồn em bất kỳ vết thương nào. Nếu có hãy để anh nhận tất cả.

– Anh Hiến ơi!

Vò nát tờ thư, Minh Hiến ném vội vào sọt rác, nhồm dậy chạy ra cửa, anh cười tươi mở rộng cửa:

– Vào đi Trúc.

– Anh ở nhà có 1 mình à?

– Ừ!

– Còn cô cháu gái của anh?

– Đi học rồi. Em làm gì cảnh giác dữ vậy?

Vân Trúc nhún vai:

– Em chẳng thích gặp con bé ấy. Tối nay anh đi với em được không? Khán giả Bình Dương muốn gặp anh.

– Thôi chịu! Anh không thích xuất hiện chỗ đông người.

– Dạo này sao anh từ chối bất cứ lời mời nào của em vậy?

– Anh muốn ở nhà viết nhạc.

– Phải không đó?

Vân Trúc nheo mắt:

– Em đã trông thấy anh và cô cháu gái rồi nhé.

Minh Hiến giật mình:

– Bao giờ?

– Hôm kia, từ Dạ Khúc đi ra.

– Anh và cháu anh đi uống nước có gì lạ đâu?

– Nhưng lạ ở chỗ, 2 người giống tình nhân, chứ chẳng giống chú cháu tý nào.

– Nè, anh cảnh cáo em không được nói bậy.

– Nhưng nếu anh và cô cháu yêu nhau, đâu có gì đáng chê trách đâu, xứng đôi lắm, cho dù anh hơn cô bé những 15 tuổi.

– Anh không muốn nói chuyện này nữa. Bây giờ nếu em muốn anh có thể đi uống café với em, còn đi Bình Dương thì tối nay anh không muốn đi.

- Được, anh thay quần áo đi, em đợi.
- Anh chỉ đi với em đến 11 giờ 30 thôi đấy.
- Em không bắt cóc anh đến tối đâu mà anh sợ.

Minh Hiến mỉm cười, đối với anh, Vân Trúc như người bạn dễ chịu nhất mà anh quen.

Nhường cho Minh Hiến lái xe, Vân Trúc ngồi lên phía sau anh, cô thân mật ôm qua bụng anh:

- Anh không dị ứng khi em ôm anh chứ?

Minh Hiến làm thinh, cho xe chạy đi. 1 vài người đi đường quay nhìn họ bởi mái tóc màu nâu vàng quá rực rỡ của Vân Trúc. Cả 2 ghé vào quán nhạc, và gọi ly café.

Vân Trúc quậy sữa ly café:

- Anh có nhận thấy anh đang rất thay đổi không anh Hiến?
- Anh chẳng có gì thay đổi cả.
- Có đấy, tại anh không nhận ra, anh vui vẻ và chịu chăm chút mình 1 chút, áo quần ủi thẳng nếp là 1.
- Còn gì nữa?
- Tình yêu toát lên cả gương mặt.

Minh Hiến bật cười:

- Em làm thầy xem tướng từ lúc nào vậy?
- Từ hôm anh thay đổi. Em đứng về phe anh, đừng có dẫu em, em sẵn sàng là đồng minh của anh.
- Cám ơn!

giờ 15, Vân Trúc tự động đứng lên:

- Có cần em đưa anh đến nơi hẹn không?
- Không, anh đi taxi được rồi.
- Chúc anh vui vẻ.
- Cám ơn!
- Hôm nay anh khách sáo quá, cám ơn em những mấy lần rồi. Thôi anh đi đi.

Vân Trúc nắm tay Minh Hiến giữ lại 1 chút, rồi buông ra:

- Anh đi đi!

Minh Hiến bước ra đường. Trời đang nắng gắt, giờ này có lẽ Thanh Nguyên đang đến nơi hẹn, anh nao nao khi nghĩ đến cô, anh yêu nhất nụ cười của cô, nụ cười làm anh quên tất cả ngăn cách giữa anh và cô.

– Thanh Nguyên, Thanh Nguyên!

Nguyễn Duy nhảy đến mấy bậc cầu thang mới bắt kịp Thanh Nguyên.

– Xe Duy hư, Duy về cùng với Thanh Nguyên nhé?

Giật mình Thanh Nguyên đứng lại:

– Không được, hôm nay Nguyên có hẹn, ahy Duy đi xe với Nhã Vy đi.

Duy tiu ngưu:

– Ủ!

Cả tuần nay rồi, sau buổi đi chơi dã ngoại núi Bà vui vẻ, bỗng dưng cô trở nên xa lạ với anh, vừa tan học thoát 1 cái biển mất tiêu. Có lẽ mình nên nói nỗi lòng mình cho Thanh Nguyên hiểu.

– Thôi, Duy đi với Vy nhé?

Thanh Nguyên đi, Duy hoảng hốt:

– Thanh Nguyên!

– Chuyện gì vậy Duy, Thanh Nguyên đang vội nè.

– Thôi ... ngày mai gặp Thanh Nguyên, Duy nói sau.

Không đợi cho Duy dứt lời, Thanh Nguyên chạy nhanh xuống.

Đường buổi trưa kẹt xe làm Thanh Nguyên cứ nhấp nhồm, mồ hôi cô tuôn trên mặt và cả trên áo.

Cuối cùng Thanh Nguyên cũng đến được nơi hẹn, trước mặt Minh Hiến 1 ly café và 3 ly chè, Thanh Nguyên phì cười:

– Anh đợi em lâu lắm à?

– Gần 1 tiếng, kẹt xe phải không, coi kìa mồ hôi đầy cả mặt.

Anh kéo ghế cho cô ngồi, rồi âu yếm lấy khăn chấm mồ hôi cho cô. Họ đã thân mật với nhau và vẫn ngượng ngùng khi xưng hô anh em.

– Em mệt lắm phải không?

– Đâu có, trời bên ngoài nóng quá!

– Anh gọi nước trái cây cho em nhé?

– Dạ!

Cả 2 không thấy Duy vào từ lúc nào và thảng thốt nhìn họ. Họ là chú cháu

kia mà. Lòng Duy đau đớn, anh đứng lặng nhìn họ hạnh phúc bên nhau.

– Anh ơi, có bàn trống ở trong, mời anh vào trong.

Duy lùi ra cửa:

– Không, tôi tìm bạn, nhưng cô ấy không đến. Xin lỗi.

Duy đi như chạy ra đường, trái tim anh tan nát tới bờ. Hèn nào cả tuần nay Thanh Nguyên tránh mặt anh. Người đó có mọi thứ hơn Duy, còn anh chỉ là 1 sinh viên, còn đang mài đũng quần ở ghế nhà trường, Thanh Nguyên chỉ xem anh như bạn, trái tim cô đã dành hết cho người chú lịch lãm ấy. Mắt Duy cay nồng, anh đưa tay quệt mạnh mắt. Mình khóc ư? Con trai mà mềm lòng dễ dàng như thế sao? Duy lầm lũi đi, nắng trên đầu như muốn đốt cháy Duy.

Một bàn tay dịu dàng bịt mắt Minh Hiến, anh mỉm cười đưa tay lên nắm bàn tay bịt mắt mình:

– Không cần em lên tiếng, anh cũng biết ngay là em.

– Không phải - Vân Trúc đấy.

Minh Hiến cười khẽ vòng tay ôm qua người Thanh Nguyên và đặt cô ngồi lên đùi mình:

– Vậy em muốn Vân Trúc đến với anh?

– Em sẽ ... khóc 3 ngày và ...

Cô cắn mạnh vào tay, Minh Hiến nhăn mặt:

– Chó con, đau anh nè.

Thanh Nguyên cười giòn hôn lên chỗ vết cắn:

– Em đang thực hiện câu:

"Yêu nhau lắm cắn nhau đau" đấy.

– Em lém lảm, anh bắt đầu sợ em rồi.

– Anh đang làm gì vậy?

– Viết nhạc, anh đàn cho em nghe nhé, mới mấy câu thôi, viết đến đây thì bí luôn.

Ta yêu nhau không 1 lý do nào Khấp đất trời mới mẻ lạ lùng làm sao Thế giới đẹp như trang hoàng trở lại Và 1 điều huyền bí được sinh ra.

Như tất cả hẳn là em cũng có.

Thanh Nguyên ngồi thừ ra, cô chọt đọc nhanh:

Những ngăn kéo của lòng mình nho nhỏ Ngăn giấu ô mai, ngăn giấu vui buồn Và ngăn nào cất giữ nụ hôn.

– Hay quá Thanh Nguyên, để anh viết nốt nhạc.

mái đầu chụm vào nhau, má tựa má, vai kề vai nòng nài, bất chợt Thanh Nguyên tinh nghịch hôn và má anh:

– Anh dễ thương thật!

Anh nheo mắt nhìn cô, ánh mắt cháy bỏng tình yêu, Thanh Nguyên ngây ngất nhìn lại, anh xúc động cúi xuống trên môi cô:

– Em có tin anh yêu em không Thanh Nguyên?

– Dạ có!

Anh đẩy cô hơi ngả ra phía sau, nụ hôn mỗi lúc mãnh liệt hơn, bờ môi đầy dâng hiến, vòng tay dịu dàng ôm chặt lấy anh. Anh ngây ngất trong men tình yêu, tay anh run rẩy vuốt ve đôi vai thanh mảnh mịn màng ...

Xoảng!

Con mèo mimi của Thanh Nguyên nhảy lên cao làm vỡ bình hoa. Cả 2 buông nhau bàng hoàng. Minh Hiến đứng vụt dậy đi nhanh lại bên cửa sổ. 1 chút nữa thôi, anh đã để cho ham muốn tầm thường kéo mình đi xa, làm hoen ố đóa hoa thủy tinh anh hết lòng yêu thương.

Cài lại cúc áo, Thanh Nguyên đến bên cạnh e thẹn, rồi áp mặt vào lưng anh, cả 2 đứng lặng im không 1 lời. Thật lâu anh kéo cô ra phía trước, nghiêm mặt:

– Em như đóa hoa quỳ nở buổi sớm, anh không muốn làm hoen ố, vì chắc chắn tình yêu của anh và em sẽ có nhiều khó khăn, giông bão, em hiểu chứ Thanh Nguyên?

– Dạ hiểu.

– Anh sẽ đợi em cho đến khi em ra trường, lúc đó anh sẽ nói chuyện với ba mẹ em.

– Anh sẽ cưới em?

– Phải.

Nước mắt Thanh Nguyên lăn dài trong cảm xúc, cô ngã vào lòng anh, anh ôm ghì lấy cô. Họ đã cố gắng lắm để vượt qua ham muốn tầm thường và cảm thấy mình yêu nhau hơn, gắn bó với nhau hơn.

Phương Dung
Nghề Một Suối Đàn
Chương 3

Ngồi đối diện Thanh Nguyên, hai ly nước một ly cạn và một ly nước đá tràn ly.

Duy vẫn im lặng, Thanh Nguyên bắt đầu khó chịu:

– Duy bảo có chuyện muốn nói, sao Duy chẳng nói gì cả, vậy Thanh Nguyên đi về.

Thanh Nguyên dợm đứng lên, nhanh hơn Nguyễn Duy nắm tay cô kéo lại:

– Duy chưa nói kia mà.

Thanh Nguyên đành ngồi lại:

– Vậy thì Duy nói đi.

– Thanh Nguyên yêu chú Minh Hiến lắm à?

Thanh Nguyên giật khễ mình:

– Tại sao Duy lại hỏi Thanh Nguyên như thế?

– Thanh Nguyên cho là chuyện Thanh Nguyên yêu chú Minh Hiến không ai biết? Giấy đầu bọc được lửa hả Thanh Nguyên, 2 người hò hẹn nhau và chở nhau đi trên khắp đường phố, và Thanh Nguyên nghĩ trong mắt mọi người, và mắt ba mẹ Thanh Nguyên đó là quan hệ chú cháu. Có lẽ Thanh Nguyên tưởng ai cũng ngây thơ?

Thanh Nguyên sầm mặt:

– Thanh Nguyên chẳng tưởng gì cả, Nguyên yêu anh Minh Hiến, đến khi Nguyên tốt nghiệp đại học xong thì Nguyên và anh ấy sẽ cưới nhau.

Lòng Duy tê điếng:

– Cưới nhau? Thanh Nguyên yêu một người chỉ nhỏ hơn mẹ mình vài tuổi thôi sao? Chú ấy là em kết nghĩa của ba Thanh Nguyên mà.

– Tình yêu không có biên giới và tính toán, nếu đã tính toán và phân ranh thì đó không phải là tình yêu.

– Ba mẹ Thanh Nguyên sẽ cho phép cả hai lấy nhau hay sao?

– Còn hai năm nữa Thanh Nguyên ra trường và lại ba mẹ ở nhà không phải người thủ cựu, không biết suy nghĩ.

Duy cắn môi giận dữ:

– Vậy còn tình cảm chúng ta có với nhau từ nhỏ, Thanh Nguyên hẳn tâm quên hết sao?

Thanh Nguyên ngờ ngàng nhìn Duy:

– Duy nói gì vậy? Chúng ta là bạn bè với nhau kia mà. Có bao giờ Thanh Nguyên nói yêu Duy đâu?

– Nhưng mà Duy yêu Thanh Nguyên, tình cảm bên nhau từ thời thơ ấu cho đến khi chúng mình lớn lên đã là một thứ tình cảm sâu sắc nhất mà Duy dành cho Thanh Nguyên.

Thanh Nguyên lắc đầu:

– Trước đây và bây giờ, Thanh Nguyên đều xem Duy như bạn và cho đến lúc này Duy vẫn là bạn tốt của Thanh Nguyên.

– Nhưng Duy không muốn có tình bạn như Thanh Nguyên vừa nói.

– Xin lỗi, Nguyên đã trót xem Duy như bạn và không thể có thay đổi nào khác. Thanh Nguyên đi về đây.

Thanh Nguyên đứng lên, vòng tay rắn chắc của Nguyễn Duy ôm vội cô lại:

– Em đừng đi Thanh Nguyên, anh cần em.

– Duy ... bỏ ra.

– Anh yêu em.

– Đây là quán nước, Duy ...

Nụ hôn gấn lên môi Thanh Nguyên, át mất lời nói của cô, Thanh Nguyên giận dữ đẩy Nguyễn Duy ra, rồi không dẫn được, cô tát mạnh vào mặt Duy:

– Duy đừng bao giờ có hành động hồ đồ như thế này nữa. Chào Duy.

Xốc cái ví da, Thanh Nguyên đi như chạy ra cửa. Duy ngồi bất động đau khổ, cái tát và những lời nói của Thanh Nguyên đánh gục Duy và đẩy anh vào nỗi đau tận cùng. Mắt Duy đỏ lên, cay xè, anh hét gọi mang rượu. Và cứ như vậy Duy uống đến say như ...

– Trời ơi, Duy, sao con uống rượu dữ vậy hả?

Cố gắng lắm Duy mới về đến nhà, đến ngưỡng cửa là anh té bò lăn. Không gượng dậy nổi, Duy nằm im trên mặt đất lạnh, trái tim tan nát, men rượu say bỗng bình.

– Dậy đi Duy.

Vất vả lắm chị Đông Ngân mới lôi được con trai dậy và kéo vào nằm trên ghế sa lông. Chị vội đi lấy khăn ướt và quấy nước chanh đường bắt uống, không quên cảm râm:

– Uống thì uống tí thôi, uống đến say đi té bò lăn vậy đó sao con?

Duy giữ tay mẹ đang lau mặt mình nước mắt chảy dài:

– Con đau khổ quá, không biết uống rượu thì con biết làm gì đây hả mẹ?

– Con ...

Chưa bao giờ chị nhìn thấy cậu con trai yêu quý nhất của mình rơi vào tình trạng điên đảo như thế này, nó khóc, quả là chị chưa từng thấy.

Áp bàn tay mẹ trên má mình, Duy nghẹn ngào:

– Thanh Nguyên bỏ con đi rồi, cô ấy đã yêu người khác.

– Thanh Nguyên bỏ con?

– Thanh Nguyên yêu ông chú Minh Hiến mẹ biết không? Ông ấy hơn con tất cả, lịch lãm nổi tiếng, con thua rồi.

Duy khóc như đứa trẻ, chị Đông Ngân ngồi sững người ra, chị đau lòng bởi đứa con khiếm khuyết của mình quá si tình. Còn Thanh Nguyên, con bé quá lãng mạn đó không chọn con đường bằng phẳng để đi, đi yêu 1 nhạc sĩ lông bông, ông ta có đến cả tá nhân tình, ngày nào trên trang báo chị không nhìn thấy ông ta cạnh cô ca sĩ Vân Trúc và cả trên truyền hình nữa. Không được, chị phải vì con trai mình và vì tình bạn giữa chị và Ngọc Lan, cắt đứt mối tình đó. Lo cho Duy xong xuôi và nó chịu ngủ yên, chị mới điện thoại cho Ngọc Lan.

– Alô, Ngọc Lan nghe đây.

– Mình, Đông Ngân, cậu rảnh chứ Lan?

– Rảnh! Có chuyện gì vậy?

– Thăng Duy nhà mình uống rượu say té tới té lui, áo quần tả tơi, tay chân mặt mũi trầy hết trơn.

Chị Ngọc Lan kêu lên:

– Chết, sao lại để nó uống rượu dữ vậy?

– Là tại con gái cứng của cậu đó, cậu cứng con gái quá thế nên tin tưởng nó, cậu có biết nó đã từ chối con trai mình.

– Chuyện bọn trẻ, mình làm sao có quyền can thiệp.

– Cậu nói như vậy là không được, chẳng lẽ cậu tán thành chuyện con gái cậu yêu ông chú Minh Hiến của nó?

– Cậu ... cậu ... nói cái gì vậy Đông Ngân?

– Còn cái gì nữa, cậu không ngờ à? Cậu ơi, cậu đang nuôi ong tay áo, nuôi khi dòm nhà. Chú và cháu ở trong 1 nhà yêu nhau, cậu và Phương đi suốt thì chuyện gì sẽ xảy ra hả Ngọc Lan?

Mồ hôi Ngọc Lan rịn ra, chị lắc đầu:

– Mình tin tư cách Minh Hiến, tuy nhiên cảm ơn cậu đã cho mình biết. Chào nhé!

Gác điện thoại chị đứng ngăn người ra. Có thể như thế được sao? Một người như Minh Hiến lại đi yêu cô cháu gái của mình. Năm chị sinh Thanh Nguyên, Minh Hiến 15, lúc chị bận công tác, Minh Hiến dỗ cháu và cho cháu ăn, thậm chí còn tắm cho nó, chú cháu thân thiết như ruột thịt. Không được! Chị giận dữ gọi to:

– Thanh Nguyên, xuống mẹ bảo, Thanh Nguyên!

Ngọc Lan quát tháo vang làm cho Thành Phương đi ra:

– Em làm cái gì vậy? Ban chiều Thanh Nguyên xin phép đi cùng với Minh Hiến xem biểu diễn ca nhạc rồi mà.

Xem biểu diễn ca nhạc, Ngọc Lan gần như điên lên:

– Anh tin chúng nó đi xem biểu diễn ca nhạc?

– Ở hay, em làm gì nổi giận lên vậy?

– Không nổi giận mới là lạ đấy, con gái anh và em trai kết nghĩa của anh, chúng nó yêu nhau, anh có biết hay không hả?

Thành Phương ngớ người ra:

– Em gneh cái tin động trời này ở đâu vậy?

– Anh cũng cho đây là cái tin động trời sao? Nó có thật đấy.

Thành Phương vung tay:

– Có thật? Anh không tin.

– Em cũng không muốn tin.

– Chúng ta hãy làm 1 cuộc thử nghiệm.

– Thử nghiệm?

– Phải!

Tất cả những ngọn đèn tắt hết, ngoại trừ ngọn đèn hiên vẫn sáng như mọi ngày, không có gì thay đổi.

Gần 12 giờ, Thanh Nguyên trở về cùng với Minh Hiến, cả 2 không ngờ có chuyện sẽ xảy ra với mình.

– Chúc em ngủ ngon.

– Anh cũng vậy!

Minh Hiến toan quay lưng, Thanh Nguyên ôm choàng lấy anh, cô nũng nịu và thật khê:

– Anh chưa hôn em.

Minh Hiến mỉm cười hôn nhẹ lên trán cô, không bằng lòng cô níu cổ anh kéo xuống và gấn môi mình vào môi anh ngây ngất.

Tách!

Tiếng mở công tắc và đèn bật sáng lên, Minh Hiến hốt hoảng buông Thanh Nguyên ra. Không còn kịp nữa, Thành Phương và Ngọc Lan đang đứng nhìn họ.

Cơn giận lên đến đỉnh điểm, Ngọc Lan xông đến, chị giận dữ lôi tay Thanh Nguyên và tát mạnh vào mặt con gái.

– Mẹ!

Thanh Nguyên đứng thẳng người, cô không còn thấy sợ sau khi bị cái tát tay nẩy đom đóm vào mặt:

– Mẹ! Mẹ đã biết, con không dấu nữa, con yêu anh Minh Hiến.

– Cái gì? Mẹ cấm con.

– Con và anh Hiến yêu nhau, có gì sai trái đâu mẹ?

– Thành Phương, ông giải quyết đi.

– Tất cả vào đây.

Mở rộng cửa phòng làm việc, ông ngồi lên ghế, 2 tội phạm không dám ngồi mà đứng yên.

– Minh Hiến, chú nói đi?

– Anh Phương ...

– Chú vẫn gọi tôi là anh và Ngọc Lan là chị?

– Dạ.

– Vậy Thanh Nguyên là cháu của chú, chú từng bông ẵm tắm rửa cho nó, tại sao bây giờ 2 người nói yêu nhau mà không ngượng miệng vậy?

– Anh Phương, em yêu Thanh Nguyên thật lòng, nếu anh cho phép, em sẽ đợi Thanh Nguyên tốt nghiệp đại học.

– Và chú sẽ cưới nó?

– Dạ.

– Tôi thật đau lòng lẫn xấu hổ, tại sao chú có thể yêu được nó?

– Anh Phương, tình yêu vốn không có biên giới, em có lớn hơn Thanh Nguyên 15 tuổi và là em kết nghĩa của anh, được anh nuôi nấng dạy dỗ, nhưng tình yêu giữa em và Thanh Nguyên hoàn toàn trong sáng, không loạn luân.

Rầm!

Thành Phương giận dữ vỗ mạnh bàn:

– Nhưng tôi không chấp nhận. Thanh Nguyên còn đang đi học, tương lai nó đầy hứa hẹn, chú sẽ đợi nó 5 năm được chứ?

– Ba.

Thanh Nguyên quỳ xuống bên chân Thành Phương, ông đẩy cô ra:

– Con không được nói gì cả. Lời nói của con sẽ làm cho ba và mẹ nổi giận, con rõ chưa?

– Ba ơi, 2 năm nữa con tốt nghiệp đại học rồi, con 22 ...

– Con 22, còn chú Minh Hiến 37. Nếu như con sinh con, đứa con mới lên 5, chú Hiến của con đã hơn 4 không, tuổi tác cách biệt, hạnh phúc được sao con?

– Con sẽ hạnh phúc, con có niềm tin.

Thành Phương xua tay:

– Ba không muốn có 1 ngày mai như thế, con nghe cho rõ. Điều kiện tiên quyết con phải tốt nghiệp đại học.

– Con sẽ cố gắng.

– Tạm thời chú Minh Hiến ở riêng, còn con chịu sự kiểm soát của ba mẹ.

Mọi việc chỉ có câu trả lời khi con tốt nghiệp đại học, còn bây giờ tất cả mọi chuyện gặp mặt hò hẹn phải chấm dứt.

– Ba!

– Về phòng ngủ! Ngọc Lan, em đưa con về phòng, còn Minh Hiến, chú ở lại đây.

Thanh Nguyên lo lắng đứng lên, bắt gặp cái nhìn như trấn an của Minh Hiến, cô gật khẽ rồi riu riu đi theo mẹ.

Chờ cho Thanh Nguyên vào phòng, Ngọc Lan đóng ngay cửa lại, chị xoay chìa khóa và rút khóa ra bỏ vào túi áo:

– Đêm nay mẹ sẽ ngủ ở phòng của con.

– Mẹ, con và anh Hiến có bao giờ vượt qua giới hạn lễ giáo đâu?

– Tình cảm khó ai mà kiềm chế được, mẹ biết tính con mơ mộng, lãng mạn.

Chỉ tiêu của ba con là con phải đỗ tốt nghiệp, nếu không đừng có hòng.

– Con biết rồi.

Thanh Nguyên thay quần áo lên nằm cạnh mẹ, lòng cô không yên chút nào.

Bên phòng, Thành Phương lạnh lùng nhìn Minh Hiến, ông quá thất vọng:

– Tại sao lại có thể như thế hả Minh Hiến? Chú hãy để yên cho Thanh Nguyên học và đừng làm hại nó. Đó là những gì tôi yêu cầu chú, nếu còn gọi tôi là anh.

– Em xin lỗi đã làm cho anh lo lắng, nhưng thật tình em yêu Thanh Nguyên.

– Chú có nghĩ đến tuổi tác của chú với nó hay không? 20 năm nữa khi Thanh Nguyên 40 không, chú đã 55, tôi không chấp nhận. Hơn nữa, tôi từng xem chú như đứa em ruột thịt, tôi quý yêu nhất. Tôi sẽ tìm chỗ ở cho chú, chú không thể ở đây được nữa.

– Anh không phải bận tâm vì em, em sẽ dọn đi.

– Tùy chú.

Chưa bao giờ Thành Phương cư xử lạnh lùng, vậy mà hôm nay ông nặng lời với Minh Hiến, chứng tỏ ông đang rất giận:

– Chú về phòng nghỉ đi.

Minh Hiến đi ra. Anh khổ sở, chẳng thà 2 vợ chồng Thành Phương cứ ồn ào la mắng, còn hơn họ cư xử tử tế. Anh yêu Thanh Nguyên và không muốn tình yêu tan vỡ. Anh đã yêu bằng trái tim, trong tình yêu thứ 2 và sẽ là mối tình cuối cùng trong đời mình.

Gần 7 giờ Thanh Nguyên vội vàng vào toilet đánh răng rửa mặt, cô vừa mở tủ lấy quần áo, Ngọc Lan lạnh lùng:

– Hôm nay con không cần đi học, tạm thời ba con sẽ đưa con ra Hà Nội và ở nội trú khu tập thể nhà dòng.

Thanh Nguyên thảng thốt buông rơi chiếc áo:

– Mẹ, con muốn học ở đây. Ba mẹ đã buộc anh Hiến phải ra khỏi nhà mình còn gì nữa hả mẹ?

– Làm sao để bảo đảm con và chú Minh Hiến không gặp nhau?

– Con hứa con sẽ học tốt, tốt nghiệp đại học.

– Mẹ sẽ không tin bất kỳ lời nói nào của con vì con đã phụ lòng tin của ba mẹ.

Thanh Nguyên nghẹn ngào:

– Mẹ nhất định chia cách con và anh Hiến?

– Phải! Xưa nay cha con luôn xem chú Minh Hiến như đứa em ruột thịt bảo bọc, dưỡng nuôi cho ăn học, rồi bây giờ con với chú Minh Hiến như thế con bôi lọ lên mặt cha mẹ, con hiểu không?

– Con không thấy có gì phải xấu hổ cả.

– Con lẳng mạn và ngậy thơ, có bao giờ con nghĩ đến phía sau tình yêu sẽ là gì không?

– Con không biết.

– Năm chú Hiến 25, cô Thúy người yêu của chú mất, chú đã bỏ quê hương vượt biên sang Campuchia và sang Thái Lan. 5 năm sống trong trại định cư chịu sự quản giáo chặt chẽ của chính quyền Thái Lan rồi tình cờ cơ may được bốc đi Mỹ. 6 năm ở Mỹ làm đủ mọi thứ để nuôi sống bản thân. Rồi trở về Việt Nam với 1 ít bài hát được mọi người biết đến. Những thứ đó bảo đảm cho con 1 đời sống hay sao?

Thanh Nguyên lắc đầu:

– Con còn trẻ, tương lai con ở phía trước, con sẽ tự nuôi sống bản thân con và gia đình con.

– Minh Hiến không phải là mẫu người hạp với con?

– Nhưng ít nhất anh ấy cũng chung thủy với cô Thúy cho đến bây giờ.

– Con tin sự chung thủy ấy?

– Con tin!

– Nhưng mà mẹ không chấp nhận, con hiểu chưa? Kết thúc mọi chuyện ở đây, nếu con là đứa con có hiếu hãy ngưng ngay mọi chuyện lại đi.

Ngọc Lan giận dữ đi ra ngoài, không quên khóa chặt cửa phòng lại. Thanh Nguyên chán nản nằm vật xuống, nước mắt đau khổ chảy dài. Tại sao cả 2 cố tình chia cắt cô và Minh Hiến, ba mẹ có biết như vậy là quá tàn nhẫn hay không? Khi không rồi cô giống như 1 can phạm bị giam lỏng. Bực mình và khó chịu. Làm sao để vượt qua mọi khó khăn mà trước đây Minh Hiến đã từng nhìn thấy?

Nhìn thấy Minh Hiến với valy và cây đàn, Vân Trúc cười chế giễu:

– Trông anh giống như 1 chàng Digan lưu lạc giang hồ. Sao, cơm không lành canh không ngọt à?

– Biết ở đâu cho thuê phòng chỉ chỗ dùm anh?

– Dĩ nhiên là có. Em đang ở nhà của công ty tài trợ cấp cho, nếu như anh chịu ký hợp đồng chỉ viết nhạc độc quyền cho Facó thì họ sẽ dành ngay cho anh căn hộ.

Minh Hiến lắc đầu:

– Em biết tính anh xưa nay không thích ràng buộc mà, chỉ duy có anh Phương nuôi anh ăn học, cho nên anh chấp nhận mọi ràng buộc.

– Bây giờ anh tạm thời ở đây với em, em sẽ đưa anh đi tìm nhà.

– Nếu em cho thì anh ở.

– Nhưng mà chuyện gì vậy? Cô bé và anh gây nhau à?

– Không! Ba mẹ Thanh Nguyên bắt gặp anh và cô ấy ... hôn nhau. Nhưng em nghĩ xem, không biết hôm nay, ngày mai họ cũng biết.

– Phản ứng họ gay gắt lắm à?

– Không gay gắt, nhưng yêu cầu anh để yên cho Thanh Nguyên học.

– Rồi anh định như thế nào?

– Chờ 2 năm nữa cho Thanh Nguyên học xong đại học.

– 2 năm, thời gian cũng khá dài, anh đợi được sao anh Hiến?

– Được!

Nhưng Thanh Nguyên thì không, sự quản thúc chặt chẽ và xa cách Minh Hiến làm cho cô nhớ thương anh, giấc ngủ và miếng ăn, trang sách học cô

đều nhìn thấy Minh Hiến.

Và môi trường mới lạ không 1 người thân quen, làm cho cô thấy mình cô đơn cùng cực.

Anh đang ở đâu, hẳn anh cũng đang nhớ cô và khổ sở như cô nhớ anh.

Tivi tối nay có tiết mục nhạc, anh đứng đàn cho Vân Trúc hát, mái tóc bồng bênh, gương mặt đượm buồn. Thanh Nguyên cứ mở to mắt nhìn.

Tiết mục nhạc đi qua trong nỗi niềm tiếc nuối của Thanh Nguyên và nỗi nhớ thêm cháy bỏng.

Buổi sáng chủ nhật, ba và mẹ đến thăm hơn 2 tiếng, lẽ ra họ còn ở lâu hơn, nhưng nước mắt của Thanh Nguyên khiến Thành Phương khó chịu, xưa nay ông đã quyết định chuyện gì thì không hề muốn thay đổi. Ông ra về trong buồn phiền giân dữ, còn Thanh Nguyên đóng cửa lại, nằm chết lịm trong nỗi nhớ.

Chợt, cô bật dậy, nằm trên giường tầng 2 cô nhìn thấy qua những lỗ hổng của bông gió là bức tường chạy dài, những mảnh chai vỡ ghim lên ngăn kẻ trộm trèo vào, và sau dãy tường đó là 1 khoảng không tự do xanh trong vắt. Thanh Nguyên nháy xuống đi lại mở cửa sổ. Tại sao bây giờ cô mới khám phá ra điều kỳ thú này chứ?

Quay trở lại giường và trèo lên, Thanh Nguyên lấy gối ôm để vào chỗ nằm, cô xoắn tung mền ra trùm lên cái gối ôm. Ở ngoài nhìn vào, giống như cô đang trùm mền ngủ. Khoan khoái vì ý nghĩ tự do, Thanh Nguyên xoa 2 tay vào nhau hớn hờ.

Thay quần áo, cô bỏ mớ tiền ít ỏi vào túi áo, mở cửa nhảy ra ngoài. Đây là dãy hành lang bỏ không.

Mím môi Thanh Nguyên cố trèo lên, cô phải bám chặt vào cái gờ tường đu mình, tay cô chạm vào mảnh chai đau điếng. Tự do mạnh hơn bao giờ hết, nhún mình 1 cái Thanh Nguyên đã nhảy được ra ngoài. Cô suýt hét lên vì chung quanh cô toàn là mả. Thì ra sau bức tường dài này là nghĩa trang. Bình thường Thanh Nguyên rất sợ ma, vậy mà hôm nay, cô cố trấn tĩnh cái sợ và bắt đầu chạy.

Thoắt 1 cái, Thanh Nguyên ra đến đường, cô vui mừng đi tới. Ghé vào 1 hiệu thuốc, cô mua chai dầu khử vết thương và xin gọi điện thoại nhờ.

– Alô, Minh Hiến đây.

Thanh Nguyên mừng quýnh:

– Anh Hiến, Thanh Nguyên đây.

Minh Hiến kêu lên:

– Thanh Nguyên, em đang ở đâu vậy?

– Em đang ở ... anh chờ 1 tý nhé, em xem nơi này là đâu. À ... anh biết hương lộ 1 chứ ... anh đi tới tiệm thuốc tây An Nhơn em đợi, nếu như anh tìm không ra, gọi lại số điện thoại em đang gọi cho anh đó, em sẽ chờ anh đến khi nào anh đến mới thôi.

– Em khỏe chứ Thanh Nguyên?

– Em nhớ anh lắm, lúc này em trèo tường đi ra gọi điện thoại cho anh miếng chai cắt tay em chảy máu đau lắm.

– Chết, sao em liều lĩnh vậy Thanh Nguyên?

– Anh mau đến đi, em đợi anh.

– Ủ, anh sẽ đến, em phải chờ anh.

Minh Hiến tắt máy điện thoại lao ra đường, mặc cho Vân Trúc gọi ới ới.

– Anh đi 1 lát sẽ về ngay.

Niềm vui như chấp cánh bay cao. Anh sẽ gặp Thanh Nguyên, anh sẽ ôm cô thật chặt vào mình, vùi mặt anh vào tóc cô. Anh run lên bởi những cảm xúc dâng trào.

o O o – Anh Hiến!

Thanh Nguyên lao ra ôm chèoàng Minh Hiến, bất chấp cả việc đang ở ngoài đường.

– Em cứ sợ anh không đến.

– Sao không đến, dù em bay lên thì anh cũng bay theo.

Anh nắm tay cô, 1 vết cắt dài và sâu, anh xót xa đưa lên môi mình:

– Đau lắm phải không em? Kiểm chỗ nào ngòi anh khử trùng và băng vết thương cho em. Em đấy, sao liều dữ vậy, dám trèo tường đi ra ngoài, không được như thế rõ chưa?

– Tại em nhớ anh chứ bộ.

Mua thuốc và bông băng, Minh Hiến dắt Thanh Nguyên vào 1 quán café, chọn 1 cái bàn khuất trong 1 góc, anh lấy oxy già rửa vết thương cho cô,

vừa rửa anh vừa thổi vết thương:

– Ráng chịu đau 1 chút nghe em.

Thanh Nguyên cảm động ngả vào lòng anh:

– Gặp được anh, em chẳng nghe đau gì cả.

– Sao nghe nói em sẽ đi Hà Nội?

– Em không biết, em vào đây 22 ngày rồi, em nhớ anh héo cả ruột luôn.

– Em nói anh không nhớ em sao, nhưng vì tương lai của em, anh đành chịu chứ biết sao bây giờ. Em lại vì anh chịu đau đớn như thế này, anh đau lòng lắm Thanh Nguyên ạ.

– Đừng nói gì cả anh ạ.

Cô hôn nhẹ lên môi anh:

– Em chỉ ao ước được nhìn thấy anh thôi, bao nhiêu đó đủ hạnh phúc đối với em.

– Còn việc học của em?

– Mẹ em nhờ Duy lãnh cour dùm, có lẽ mẹ sẽ cho em về nhà vì việc học của em.

– Suốt đời anh chỉ yêu có mình em thôi.

Mắt chìm trong mắt, lời yêu nào trong lúc này cũng thành vô nghĩa, anh lặng lẽ ôm cô vào lòng mình, cả 2 như quên cả không gian và thời gian.

Nắng chiều xuyên chênh chếch, đã đến lúc phải chia tay, anh ngâm ngùi lau nước mắt cho cô.

– Hãy cố gắng chịu đựng nghe em.

– Tuần sau mình gặp nghe anh?

– Nhưng em trèo tường như thế này anh đau lòng lắm.

– Lần sau em sẽ cẩn thận. Bây giờ anh về đi.

– Hay anh đưa em vào trường?

– Anh điên rồi hả, em trèo tường trốn đi mà, không cần theo em đâu. Đi đi anh.

Thật sự Thanh Nguyên không dám nói với anh, cô đã vượt nghĩa trang có cả trăm ngôi mộ để ra đây gặp anh, anh sẽ không cho cô ra gặp anh, mà không gặp anh, cô sẽ nhớ đến chết mất. Cô đi như chạy khi anh lặng nhìn theo. Trở vào nghĩa trang, Thanh Nguyên bấu tay leo lên cây cột mốc trên

gờ tường và đu người leo lên. Nhìn quanh không thấy ai, cô nhảy xuống và té ngã lăn. May mà không có ai. Mở cửa sổ Thanh Nguyên leo vào và đóng ngay cửa lại. toàn thân ê ẩm vì cái ngã và cả vết thương trên tay, nhưng Thanh Nguyên lại thấy vui, cô đã gặp anh và được anh ôm vào lòng, hạnh phúc ấy sung sướng làm sao.

– Thanh Nguyên!

Hốt hoảng vì tiếng soeur giám thị gọi, Thanh Nguyên leo vội lên giường, trượt chân cô ngã 1 cái rầm xuống đất, đau đến nín thở.

– Chuyện gì vậy Thanh Nguyên, em ngã từ trên giường xuống à?

– Dạ

– Mở cửa cho soeur vào, sao sáng giờ con không xuống bếp ăn cơm?

– Con không đói.

– Con mở cửa cho soeur.

Lính quính Thanh Nguyên leo lên giật cái mền sang 1 bên, xong cô đi cà nhắc lại mở cửa, 2 tay dấu ra sau lưng.

– Lúc nãy soeur gọi cửa mãi, không thấy con trả lời?

– Dạ con đang ngủ.

– Chiều rồi, con hãy đi tắm rồi ăn cơm với các soeur, các bạn cùng phòng chắc cũng sắp vào rồi.

– Dạ.

Chờ cho soeur đi, Thanh Nguyên đóng cửa lại, cô đưa tay vuốt ngực. Hú hồn, may là soeur Phước Minh không nghi ngờ gì cả. Tay và chân cô bây giờ đau không thể tưởng, nó là cái giá cô phải trả cho tình yêu của mình.

– Thanh Nguyên ơi, có người gặp.

– Ai thế soeur?

– Cậu ấy nói đến đưa bài học.

– À, anh Duy. Cám ơn soeur.

Thanh Nguyên đi ra, Duy mừng rỡ đứng lên đón Thanh Nguyên:

– Thanh Nguyên.

– Mẹ Thanh Nguyên nhờ Duy đến đây à?

– Ủ, nếu không có sự đồng ý của bác, Duy đâu được các soeur cho gặp mặt Thanh Nguyên.

- Chuyện gì vậy?
- Duy mang bài học đến, chỉ là cái có thôi, nhưng có lẽ cũng chẳng cần, tuần sau Duy và Thanh Nguyên cùng đi 1 chuyến bay, vui ghê.

Thanh Nguyên cau mày:

- Cùng 1 chuyến bay, nhưng đi đâu?
- Đi du học ở Úc.
- Ai bảo với Duy?
- Coi kìa, thì Duy và bác trai đi lo thủ tục xuất ngoại du học, Duy thích lắm!

Thanh Nguyên lạnh lùng:

- Nguyên sẽ không đi.
- Sao lại không đi?
- Ba mẹ Thanh Nguyên thật quá đáng, mang Thanh Nguyên bỏ vào tu viện, tưởng gì để rồi sau đó âm thầm buộc Nguyên phải đi nước ngoài.
- 2 bác lo cho tương lai Thanh Nguyên thôi mà.
- Thanh Nguyên ghét bị đặt đẽ, ghét bị ép buộc, Duy hiểu chưa?

Duy thở dài:

- Chẳng lẽ Thanh Nguyên bỏ tương lai của mình. Cứ đi học sau này Nguyên còn cơ hội gặp chú Hiến, chú yêu Thanh Nguyên thì phải biết chờ đợi Thanh Nguyên. Nguyên chớ bướng bỉnh chống lại ba, càng không có lợi cho Nguyên và chú Hiến.

Niềm vui chưa kịp trọn vẹn, nỗi buồn đã đến. Cô yêu Minh Hiến là cái tội hay sao? Ba muốn cho cô đi xa sẽ quên anh ư? Không đâu, cô đã yêu và sẽ yêu mãi mình anh.

- Duy nè, Duy gặp anh Hiến dùm được không? Nói dùm anh ấy hãy y hẹn vậy thôi, là anh ấy sẽ hiểu.

Duy buồn hiu:

- Ủ, Duy sẽ chuyển lời.
- Nội trong ngày mai Duy nhất định phải gặp anh Hiến dùm Thanh Nguyên.
- Nhớ rồi.

Ra về mà lòng Duy trĩu nặng nỗi buồn. Mong rằng ba năm học sẽ cho Duy gần Thanh Nguyên hơn và cô sẽ quên mất mối tình chênh lệch của mình.

Phương Dung
Nghềng Một Suối Đàn
Chương 4

Ngồi bên nhau, Thanh Nguyên buồn bực bứt trụi cả bụi cỏ dưới chân, cô hồn dỗi ném nắm cỏ vào người Minh Hiến:

– Cuối cùng anh vẫn khuyên em đi nước ngoài học vậy?

Minh Hiến nghiêm mặt:

– Anh yêu em và có bốn phận phải lo cho tương lai của em.

– Tương lai, ở lại trong nước, em cố gắng học, tốt nghiệp đại học em cũng có tương lai kia mà.

Minh Hiến cười buồn:

– Nhưng thực sự ba mẹ em muốn phân cách chúng ta, cho nên nếu em đi học nước ngoài, giận dữ trong lòng của 2 người đó sẽ phôi pha theo thời gian, 3 năm xa nhau đó là 1 thử thách cho anh và em. Lúc đó em 23, cái tuổi có ít nhiều chín chắn để suy nghĩ và quyết định.

Anh véo mũi cô đùa:

– Năm ấy anh 38, già quá, coi chừng anh sẽ lạc hậu với em và em nhận ra anh không còn thích hợp với em nữa.

– Em cấm anh nói những lời nói này nghe chưa, nói nữa em sẽ giận anh đấy.

Thanh Nguyên ôm cổ anh, cô dụi mặt vào ngực anh:

– Em không muốn đi bởi vì em sẽ rất nhớ anh, ba mẹ em sẽ không cho em về nước đâu, còn anh, anh có thể sang bên đó thăm em không?

– Có.

Thanh Nguyên vui mừng hôn vào ngực người yêu:

– Anh nói có thì phải nhớ đó. Anh mà phụ em ... em chết cho anh coi.

Minh Hiến xúc động:

– Em yêu anh nhiều đến thế sao Thanh Nguyên?

– Anh còn hỏi nữa, em muốn lúc nào chúng ta cũng mãi bên nhau, anh và em trọn vẹn là của nhau.

– Thanh Nguyên!

- Dạ.
- Anh yêu em.

Anh nâng gương mặt cô lên, nhìn sâu vào mắt cô và từ từ cúi xuống đáp nhẹ lên đôi vành mi cong, đang rung động. Nụ hôn lướt trên cánh mũi và dừng lại trên bờ môi hé mở.

Thật lâu, anh buông cô ra nhưng thật mãnh liệt, Thanh Nguyên giữ anh lại:

- Hiến ơi, em muốn em là của anh.
- Không được Thanh Nguyên.

Anh ngồi dịch ra xa, Thanh Nguyên ôm chặt lấy anh:

- Em sẽ nhớ anh đến chết mất Hiến ạ.
- Anh cũng rất nhớ em, nhưng em hãy cố đè nén lòng mình, chuyện chúng mình đâu phải chỉ 1 ngày hả em?
- Anh sẽ yêu em suốt đời chứ?
- Suốt đời! Vì chính vì thế mà anh phải gìn giữ cho em, em hiểu không?
- Anh Hiến!

Nước mắt Thanh Nguyên nhòa nhòa, cứ nghĩ ngày mai sẽ ra đi, lòng cô xót xa đau. Tại sao ba mẹ lấy nhau vì tình yêu lại nhất định chia ly tình yêu của cô?

- Tại sao ba mẹ nở cư xử tàn nhẫn như thế?
- Nín đi em.

Anh hôn lên giọt nước mắt của cô:

- Mình về đi thôi em. Chiều rồi, em đi đã lâu không sợ họ biết hay sao?

Thanh Nguyên bướng bỉnh:

- Biết thì biết, em hết sợ rồi.
- Vậy lát nữa về cổng chính đừng leo rào nữa nhé.

Thanh Nguyên rụt cổ:

- Thôi đi! Để người ta biết em leo rào đi gặp anh hả, xấu hổ lắm, chỉ mỗi 1 mình anh biết thôi, bí mật của bọn mình mà.

Minh Hiến bật cười hôn nhẹ lên môi Thanh Nguyên, 1 lần nữa cô giữ anh

lại mà hôn. Nụ hôn ngắt ngậy của 2 kẻ đang yêu.

Năng chiều xuyên chênh chếch, anh vội kéo cô đi. Phải chia tay rồi đây, cô ngồi lên sau xe anh, vòng tay ôm qua bụng anh, mũi áp vào lưng anh khe khẽ:

– Em sẽ giữ mãi mùi hương của anh làm hành trang sang bên ấy.

Anh bóp nhẹ tay cô và cho xe chạy đi.

Dừng xe lại gần xéo trước cửa trường nội trú, anh lưu luyến:

– Cần thận nghe em.

– Ngày mai ba mẹ em rước em về nhà để chuẩn bị cho chuyến đi, em sẽ điện thoại cho anh.

– Ủ! Em đi đi.

Thanh Nguyên đi thụt lùi và đưa tay vẫy tạm biệt, Minh Hiến mỉm cười nhìn theo đến khuất mới chạy xe đi.

Thanh Nguyên chạy 1 mạch vào nghĩa trang, bây giờ cô mới bắt đầu lo, các soeur chắc đã kêu cửa. Thôi chả sợ, Thanh Nguyên trấn tĩnh mình, ba mẹ có biết thì cô cũng đi, trước hay sau, cô cũng xa người mình yêu những 3 năm. 3 năm sẽ rất dài sẽ rất nhớ và nhiều nước mắt.

Mãi đi Thanh Nguyên không hay có 4 tên côn đồ đi theo phía sau. Bọn chúng há hốc nhìn Thanh Nguyên trèo lên cái mộ cao để vượt qua bức tường. 4 tên nhìn nhau và động loạt xông đến, 2 tên giữ chặt chân Thanh Nguyên:

– Hà ... hà ... bắt gặp quả tang leo rào định vào trường ăn cắp hả?

Bị giữ chặt chân và nhìn 4 tên mặt cô đỏ, Thanh Nguyên khiếp đảm:

– Tôi ... tôi học trong trường này mà. Không phải ăn trộm.

– Học ở trường sao không đi cổng chính mà leo rào? Nói láo ai mà tin, bọn tao phải trói mày mang qua cho các soeur xử tội mới được.

– Đừng ... đừng ... tôi nói thật mà, các anh tin tôi đi.

Mặc, bọn chúng lôi tuột Thanh Nguyên xuống nhìn cô chăm chăm:

– Có thứ gì mau mang ra đi.

– Tôi ... tôi chỉ có ngăn này tiền thôi.

– Hừ ... 20 ngàn thì làm gì hả?

tên giật phăng sợi dây chuyền nhỏ trên cổ Thanh Nguyên, làm cô đau rất cả

cổ, chưa hết, chúng còn bóp mạnh tay cô:

– Cởi đồng hồ ra.

Hóa ra là bọn cướp cạn, Thanh Nguyên run rẩy cởi chiếc đồng hồ ra:

– Bây giờ tôi đi được chứ?

– Đại ca, con bé đẹp thật đại ca.

đôi mắt hau háu nhìn Thanh Nguyên như muốn lột trần cô ra, 1 tên mặt đỏ chần chịt, dưới ánh sáng yếu ớt, mặt hần như loài quỷ dữ dưới địa ngục.

Thanh Nguyên sợ hãi toan quay đầu chạy:

– Chạy đâu cô em, hãy ở lại đây vui với bọn anh.

tên chộp hụt Thanh Nguyên chúi nhủi. Thanh Nguyên chạy vụt đi. 3 tên kia đuổi theo, chúng bao vây Thanh Nguyên vào giữa. Vòng vây mỗi lúc hẹp lại, Thanh Nguyên cứ lùi cho đến khi không còn lùi được nữa, cô hoảng sợ bật khóc:

– Các anh đã lấy đồ của tôi, thật tình tôi không còn gì cả, hãy tha cho tôi đi.

– Chính em mới đáng giá đó, cô bé.

Tên bị ngã lúc này xông vào nắm tay Thanh Nguyên lôi xềnh xệch cô đi, Thanh Nguyên hét to:

– Buông tôi ra ... có ai cứu dùm tôi.

Gã bịt miệng Thanh Nguyên và vật cô ngã xuống trên cỏ, hất hàm ra lệnh cho 3 tên kia:

– Canh người cho tao.

– Dạ.

Xoạt!

Chiếc áo trên người Thanh Nguyên bị xé toạc, cô hãi hùng kêu lên, 2 tay cào cào đánh xé gã ...

– Thanh Nguyên!

Gọi cửa mãi không được, các soeur bắc ghế cao để nhìn qua bông gió. Hình như là vật gì đó dưới tấm mền phủ kín, soeur Phước Minh cho người phá cửa vào. Quả thật chiếc gối ôm bên dưới, cánh cửa sổ chỉ cài hờ, dấu chân trên gờ tường. Lập tức các soeur gọi điện cho ông Thành Phương. Nhưng đã gần hết đêm, Thanh Nguyên vẫn không về.

Bóng tối đen đặc, Thanh Nguyên nằm chết lạng, cô không còn hơi sức để

kêu cứu hay lê lết ra ngoài, nước mắt đau đớn cứ rơi, trong cơn mê hoảng loạn hình như cô đã gọi ba, gọi mẹ, gọi Minh Hiến ... và cả van xin bọn côn đồ ...

– Thanh Nguyên ...

Thanh Nguyên mở mắt ra ngơ ngác, toàn thân cô đau dần.

– Mẹ Đây là đâu vậy?

– Con đã tỉnh, mẹ mừng quá Thanh Nguyên ơi.

Ngọc Lan khóc nức nở, Thanh Nguyên quanh và những gì xảy ra chợt hiện về. Cô đã có 1 ngày vui vẻ hạnh phúc bên Minh Hiến và khi quay về ... khốn nạn. Căn mạnh môi Thanh Nguyên bật khóc. Tất cả đã hết rồi. Vết nhớ này suốt đời theo cô, mãi mãi như vết chàm đen không bao giờ tan biến.

– Con đã mê hết 1 ngày, 1 đêm, bây giờ con nghe trong người như thế nào hả Thanh Nguyên?

Chết, chỉ có cái chết cô mới quên được những ô nhục. Thanh Nguyên bật dậy nhưng rồi cô ngã vật xuống choáng váng, mọi sinh lực hầu như cạn kiệt, cô yếu đuối như đứa trẻ, không thể hành động theo ý mình. Trời ơi, tôi phải làm gì đây?

Thanh Nguyên giận dữ bứt dây chuyền dịch, Ngọc Lan hoảng hốt ôm cô lại:

– Nguyên ơi, mẹ xin con.

– Con muốn chết, mẹ hãy bỏ con ra đi. Hết rồi, hết tất cả rồi mẹ ơi.

Ông Thành Phương nghiêm mặt:

– Con hãy can đảm chấp nhận sự việc xảy ra. Ba thật đau lòng khi con quá quắt Thanh Nguyên ạ, con gái mà trèo tường, con có biết nghĩa trang là chỗ cư trú của bọn côn đồ trộm cướp và nghiện ngập không? Con đã trốn đi gặp Minh Hiến có phải vậy không?

– Anh đừng mắng con, sự việc xảy ra nó đang đau khổ quá sức, còn gì nữa.

– Còn tôi, tôi nhục nhã không biết để mặt ở đâu khi gặp bạn bè. Em biết mà, cái tốt ít người biết, nhưng cái xấu có muốn giấu họ cũng biết nhanh lắm. Con gái bác sĩ Thành Phương leo tường nội trú đi chơi bị bọn côn đồ cưỡng hiếp, nằm trần trụi lỏa lồ trong nghĩa trang, đẹp quá hả con? Con

giết con và cũng giết ba rồi Thanh Nguyên.

Nước mắt ông Thành Phương chảy dài, ông khóc vì nhục và đau đớn bởi đứa con gái cứng đầu của mình. Còn gã Minh Hiến ... ông quay phắt ra cửa, từ lúc nào Minh Hiến xuất hiện ở cửa lo lắng.

Như người điên, ông lao đến vung những cú đấm như trời giáng vào mặt vào người Minh Hiến:

– Cút đi, đồ khốn nạn!

Minh Hiến khụy xuống, anh để mặc cho Thành Phương trút tất cả cơn giận dữ vào mình, và nếu như Thành Phương có đánh chết, anh cũng cam lòng.

– Đừng đánh nữa ba ơi.

– Anh đừng đánh nữa.

Mặc cho Thanh Nguyên gào khóc, những cú đấm cứ bố xuống. Ngọc Lan phải ôm chặt lấy ông:

– Anh đánh chú Hiến chết rồi có giải quyết được gì không hả?

Như 1 người kiệt sức, ông Thành Phương ngã quy xuống:

– Tại sao lại ra nông nỗi này?

– Anh Phương, em xin nhận tất cả hậu quả xảy ra.

– Chú nhận tất cả hậu quả xảy ra?

– Phải, xin anh đừng đưa Thanh Nguyên đi Úc, hãy cho em và Thanh Nguyên cưới nhau.

– Không!

Thanh Nguyên gào lên nước nở:

– Con sẽ đi du học, con không làm vợ Minh Hiến đâu, xin ba đừng có quyết định nào khác.

– Thanh Nguyên, chuyện bên nhau là mơ ước của chúng ta mà?

– Mọi mơ ước chấm dứt hết rồi. Ba nói đúng, con hãy chấp nhận hậu quả mình gây ra. Con bướng bỉnh cãi lời ba mẹ, từ nay con sẽ không bướng bỉnh nữa.

Ngọc Lan nhìn chõng, chị nhẹ kéo ông đi theo mình. Tốt nhất hãy để 2 người đó tự giải quyết với nhau, mọi chuyện đã thành bi kịch đầy nước mắt rồi.

– Thanh Nguyên!

Minh Hiến lết lại bên giường, anh nắm tay cô áp lên má mình nghẹn ngào:

– Anh biết em vừa trải qua 1 cú sốc ghê gớm, hãy quên đi em ạ, anh vẫn yêu em, giữa 2 chúng ta không có gì thay đổi cả.

– Minh Hiến, nếu như em mất trí nhớ hay không còn lý trí em sẽ quên được chuyện ô nhục xảy ra, nhưng em đang là 1 con người đầy đủ lý trí, em không quên được những gì xảy ra đêm ấy. Buổi chiều hôm đó, nếu em trao cho anh cuộc đời mình, có lẽ em không đau khổ mấy, còn bây giờ, mãi mãi em không quên được những gì đã xảy ra, làm sao em có thể đến với anh được?

Thanh Nguyên khóc nức lên, tất cả mơ ước đã vỡ vụn, tan nát hết rồi.

– Em đừng khóc Thanh Nguyên, nhìn em cố đè nén tiếng khóc, anh quá đau lòng. Anh phải làm gì cho em quên đây?

Anh ôm cô vào lòng, 2 dòng nước mắt chan hòa nhau. Còn đâu nữa đóa hoa xinh đẹp anh nâng niu, cố gìn giữ?

Thanh Nguyên cự mình:

– Anh buông em ra đi.

– Anh không buông em ra đâu, từ giờ phút này tình yêu giữa anh và em là 1.

Nỗi đau của em hãy san sẻ cho anh.

Anh ôm chặt cô không cho rời xa mình.

Thanh Nguyên khép mắt lại, chính cô cũng không có can đảm rời xa anh khi mà tình yêu cô dành cho anh vẫn tròn đầy.

o O o Bất được Nguyễn Duy đang khật khưỡng bên chai rượu, Nhã Vy bực mình:

– Duy!

Nhã Vy đánh mạnh lên vai Duy, làm cho anh giật mình cau mày:

– Chuyện gì vậy Vy?

– Chùng nào Duy đi du học?

– Tháng sau.

– Đi với Thanh Nguyên?

– Ừ.

– Thanh Nguyên không đi nữa đâu.

- Ai nói với Vy?
- Còn ai nói, chuyện Thanh Nguyên bị bọn con đồ ... trong nghĩa trang, ai mà không biết.
- Rồi sao nữa?
- Duy đang thất tình đó à?
- Kệ người ta.
- Mà cho dù Thanh Nguyên không bị tai nạn, nó cũng đâu có yêu Duy.

Mặt Duy sầm lại:

- Sao không, 3 năm ở cạnh nhau trên đất khách, Duy không tin, Duy không chiếm được tình cảm của Thanh Nguyên.
- Vậy từ nhỏ đến giờ ở cạnh nhau mười mấy năm, Thanh Nguyên đã yêu Duy chưa?

Duy im lặng lầm lỳ trút rượu vào miệng. Nhã Vy tức mình giật chai rượu dẫn xuống bàn:

- Không trả lời được à?

Duy quắc mắt:

- Bây giờ Vy muốn gì đây?
- Không muốn gì cả, nhưng Duy cứ uống rượu hoài ... khó chịu lắm.
- Khó chịu thì xéo.
- Ăn nói vậy đó hả?

Cô tức mình đánh lung tung vào đầu vào ngực Duy, bị đánh đau, Duy nắm chặt 2 tay Nhã Vy lại, mắt như có lửa quét vào mặt Nhã Vy, tia mắt làm Nhã Vy sờ sợ, cô cố rứt tay lại:

- Buông ra Duy.

Không nói không rằng, Duy kéo mạnh Nhã Vy vào mình rồi bất thành linh gấn môi mình vào môi cô. Thay vì ... đẩy Duy ra, Nhã Vy giữ chặt anh lại, cô đắm đuối hôn lại anh.

- Duy!

Men rượu say ngất ngưỡng, hình ảnh Nhã Vy nhòa nhòa, thay bằng 1 Thanh Nguyên yêu kiều, Duy run run đặt tay lên ngực áo Nhã Vy. Nụ hôn cùng ve vuốt kỳ lạ đẩy Nhã Vy vào thế giới kỳ bí mà cô đang muốn khám phá. Cô ghì chặt Duy hơn nữa ...

Chừng như không lúc nào Minh Hiến rời Thanh Nguyên, anh bỏ hết công việc viết lách hay tập đàn cho Vân Trúc cùng các ca sĩ khác. Mặc cho Thanh Nguyên xua đuổi, anh cứ bên cô dịu dàng âu lo.

Thanh Nguyên vừa đau khổ vừa hạnh phúc, 2 tâm trạng phức tạp cứ đan xen dày vò cô.

Phải cư xử thế nào đây?

Sáng nay cũng vậy, anh vào với bó hoa hồng, vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra:

- Em ngủ ngon chứ Thanh Nguyên?
- Đêm qua đến hơn 12 giờ anh mới về, sáng anh đâu cần vào sớm lo cho em đâu, anh Hiến.
- Em cứ mặc kệ anh.

Anh lấy khăn ướt lau yếm lau mặt cho cô, và chải tóc cho cô, bôi gọn lại.

- Bây giờ em uống sữa Thanh Nguyên nhé?
- Anh Hiến, đừng vì em quá như vậy.
- Anh đã nói mặc kệ anh mà.
- Anh đang thương hại em phải không?
- Anh cấm em có ý nghĩ này nghe chưa. Anh yêu em và vẫn giữ nguyên ý nghĩ cưới em làm vợ.
- Em sẽ đi Úc học, làm vợ anh sao được?
- Anh sẽ chờ em về.

Bực mình Thanh Nguyên hét lên:

- Em có còn là Thanh Nguyên của anh đâu mà anh tận tình quan tâm chăm sóc em vậy hả?

Minh Hiến dịu dàng:

- Tại sao không là Thanh Nguyên của anh, đối với anh, em vẫn trắng trong tinh khiết như cái tên của em, không có gì thay đổi giữa chúng ta.

Ngừng lại anh mỉm cười nhìn cô:

- Nếu em muốn sang Úc học, em cứ đi. Có thể cuộc sống mới làm cho tâm hồn em nhẹ nhàng, đó là điều cần thiết. Nhưng em còn ở Việt Nam 1 ngày, là anh còn quan tâm săn sóc cho em, em hiểu không? Vả lại ba em cũng đã cho phép anh săn sóc cho em rồi kia mà? Cuối cùng, chúng ta đã thắng.

Thanh Nguyên khóc òa. Anh càng ân cần thương yêu, lòng cô càng đau khổ bởi điều ô nhục in sâu và tâm hồn cô như 1 vết chàm không dễ gì xóa nhòa trong 1 thời gian ngắn.

Lúc này không còn ai ngăn cấm anh đến với cô, nhưng Thanh Nguyên tự ngăn cấm mình, cô phải rời xa anh cho dù trái tim cô tan nát. Ôi! Quyết định đi sao không nỡ rời chân.

tuần nữa trôi qua, Thanh Nguyên cố quên quá khứ hãi hùng. Những cơn ác mộng kinh hoàng cứ đến, tỉnh giấc ra những hoảng loạn khiếp đảm cứ tồn tại mãi.

– Mẹ, con nhất định đi Úc, mẹ hãy mua vé máy bay cho con đi.

– Con vẫn chưa khỏe lắm, sang bên ấy ai lo cho con?

– Con sẽ tự lo cho con.

Thanh Nguyên nghẹn ngào:

– Con yêu anh Hiến và cũng rất đau khổ khi chia xa, nhưng mà mẹ ơi, không thể nào con quên những điều đã xảy ra, con cần phải đi, mong thời gian và việc học sẽ giúp con lãng quên.

– Mẹ sẽ nói ba lo cho con đi.

Vậy là chỉ còn 1 tuần lễ nữa thôi Thanh Nguyên lên đường. Rồi, anh sẽ là kỷ niệm đẹp nhất làm hành trình đi xa. Anh vuốt tóc cô như người anh lo cho em gái:

– Nếu em nhận thấy đi mà nhẹ nhàng và sẽ quên, em cứ đi. Còn anh, anh vẫn đợi ngày em quay về.

Thanh Nguyên vùi mặt vào ngực anh. Đây sẽ là lần cuối cùng cô được trong vòng tay anh rồi xa mãi xa. Bên nhau, lời yêu nào sao không thể nói cùng với nhau như từng say đắm, khi má kề má, vai kề vai. Đêm hãi hùng ấy ngăn cách cô và người mình yêu mãi mãi rồi.

Nhưng thớ nào, anh đàn cho cô nghe bài hát:

"Bên đường xin 1 vết thương".

Em khua chi những bước chân Trái tim tôi rụng và lăn bên đường Gót son ơi! Cứ bình thường Tặng cho tôi 1 vết thương ban đầu.

...

Chợt Thanh Nguyên ôm đầu.

- Em sao vậy Thanh Nguyên?
- Em chóng mặt và buồn nôn lắm.
- Anh đỡ em lại giường nằm.

Mồ hôi vã trên mặt Thanh Nguyên, tay và chân cô lạnh ngắt, cô vụt nghiêng người và nôn, nôn đến mệт nhòai. Minh Hiến lính quỳnh không biết làm sao, anh xoa dầu cho cô, Thanh Nguyên đẩy ra, cô không còn hơi để nói.

- Thanh Nguyên sao vậy?

Ngọc Lan lo lắng đi vào, chị lau mặt cho con gái và bắt mạch. Có lẽ nào ...

Minh Hiến bần khoăn:

- Thanh Nguyên sao vậy chị?
- Chắc yếu sức do quá lo nghĩ thôi.

Cho đến chiều, khi cây que thử thai tím ngắt, Ngọc Lan như người mất hồn, chị lảo đảo bấu vào thành giường, nếu không, có lẽ chị đã ngã lăn ra mà chết giấc.

- Con đã có mang Thanh Nguyên ạ.

Thanh Nguyên sững sốt lùi lại:

- Không thể nào! Mẹ ơi! Không thể nào. Con chết mất.
- Con muốn đi Úc, đúng như vậy không Nguyên?
- Dạ.
- Bằng mọi giá con phải bỏ cái thai, nó chỉ mới hơn 5 tuần lễ thôi.
- Mẹ!

Thanh Nguyên sụp xuống, lúc này đây sao cô chỉ muốn chết cho xong 1 đời.

- Mới 5 tuần lễ không có gì quan trọng cả, mẹ sẽ giúp con.
- Mẹ ơi, con sợ lắm!
- Chẳng có gì đáng sợ cả, con yêu tâm đi. Có điều con chưa thể đi Úc được, con đang yếu lắm, sang bên đó ai lo cho con. Người ta nói bỏ đi 1 đứa con bằng lần sinh 1 đứa. Tuy nhiên, chẳng có gì đáng ngại cả. Đêm nay con hãy ngủ cho đầy giấc để lấy sức khỏe.

Nhìn mẹ bơm thuốc vào ống chích, Thanh Nguyên sợ run, cô nhắm mắt lại khi mũi kim chích ghim vào da thịt cô.

– Xong rồi, con cứ ngủ đi.

Thanh Nguyên ngủ thiếp đi ... cô thức giấc khi cơn đau bụng dữ dội chợt đến, máu ... máu chảy tràn dưới chân cô Thanh Nguyên kêu thét lên:

– Mẹ ơi! Cứu con ...

– Tại sao em không bàn với anh vậy Ngọc Lan? Cơ thể nó đang yếu ớt, làm sao nó chịu nổi. Là 1 bác sĩ em thừa biết chỉ cần đưa vào bệnh viện dùng máy hút và hút ra, đấng này ...

– Anh la em hoài như vậy có ích gì hả?

– Em xem, nó không chết vì tăng huyết ồ ạt mới là lạ.

Ngọc Lan giận dỗi bỏ đi. Thành Phương la chị là đúng, chị có phải là bác sĩ sản khoa đâu, may mà Thanh Nguyên đã qua cơn nguy hiểm, nếu không chị là người mẹ đã giết con mình.

Thanh Nguyên xanh lợt, chỉ 1 đêm thôi, Minh Hiến gần như nhìn không ra cô, mặt tóp lại, cơ thể chỉ còn xương với da.

– Tại sao vậy hả Thanh Nguyên, em bệnh gì, và chuyện gì đã xảy ra?

Thanh Nguyên nằm im mà khóc, cô không thể nói với anh điều khuất lấp của mình. Anh sẽ đau khổ, có ích gì đâu. Mong rằng thời gian qua mau, hàn gắn mọi vết thương đau.

tuần rồi 2 tuần trôi qua, nỗi đau cũng đi qua, Thanh Nguyên bắt đầu hồi phục sức khỏe, da thịt hồng hào. Đã đến lúc cô phải lên đường chi tay Minh Hiến, anh ngậm ngùi:

– Anh mãi đợi em, đợi ngày em trở về.

Thanh Nguyên ôm anh thật chặt rồi buông ra:

– Anh không phải đợi em, chị Vân Trúc yêu anh, anh hãy đến với chị ấy.

Thanh Nguyên đi như chạy, nếu cứ mãi ôm anh, cô sẽ không có can đảm xa anh. Cô sẽ ở lại và điều gì xảy ra, cô không dám nghĩ đến.

Anh đứng chết lặng nhìn theo cô, có 1 cái gì đó như đổ sụp như mất mát và bay cao lên, hình như Thanh Nguyên đã vượt khỏi tầm tay anh và để lại cho anh nỗi tiếc nhớ ngậm ngùi.

– Về đi anh Hiến.

Vân Trúc lặng lẽ đi bên Minh Hiến, cô tôn trọng tình yêu và nỗi đau của anh.

Mong rằng anh sẽ vượt qua nỗi đau để chiến thắng nghịch cảnh.

Nỗi đau giúp cho anh trút cạn lòng mình qua những nốt nhạc, qua lời ca mượt mà. Và cũng chưa bao giờ Vân Trúc hát hay, xuất thần đến như thế.

Tình như ở cửa sổ mãi buông rèm Chưa ai thấy rõ lòng ai trước Nay bỗng mùa thu đến vén lên Và em sửa soạn thay vào đó Một chút son hồng trên nét môi.

– Anh Duy!

– Không có ai ở nhà đâu, vào đi.

Duy lôi nhanh Nhã Vy vào, anh đóng cửa ngay lại, Nhã Vy phụng phịu đi lại ghế ngồi:

– Ngày kia anh đi rồi, hay ở lại có được không anh?

– Không được, anh đi là lo cho tương lai của anh và em.

– Chớ không phải để gần Thanh Nguyên?

Duy nghiêm mặt:

– Em xem anh là hạng người nào vậy? Thật ra trước đó anh chỉ cho Thanh Nguyên tình cảm của anh, nhưng rồi đêm mình đến với nhau, anh chợt nhận ra ...

em cũng tuyệt vời lắm chứ bộ.

– Thế ... đi sang đó, mai một có cô khác?

– Em không tin anh? Nếu em muốn ngày mai mình cưới nhau cũng được.

– Hừ, làm gì gấp dữ vậy?

– Ai biểu, em không tin anh?

– Vậy đính hôn đi, nhưng mà anh sắp đi, đính hôn gấp xấu hổ thấy mồ.

– Chả có gì xấu hổ cả, tối nay anh nói chuyện với mẹ, ngày mai đính hôn.

Nhã Vy cười cắn mạnh vào tay Duy:

– Ghét anh lắm. Sang đó anh phải lo học đàn hoàng đó.

– Còn em ở nhà cũng học đàn hoàng, đi chơi với anh chàng nào, anh bẻ giò hẳn. Vy nè.

– Dạ.

Chà, chưa bao giờ cô bạn Nhã Vy ngoan ngoãn và dạ dể thương đến thế, Duy ngây ngất ấn mũi mình vào má cô:

– Anh yêu em.

Nhã Vy táo bạo kéo cổ Duy xuống, cô chủ động hôn Duy, nụ hôn đắm đuối làm Duy gần như mê đi, anh cúi xuống hôn lại cô. Chỉ còn đắm mê trong tình yêu tuyệt đỉnh.

"Anh Minh Hiến!

Em đã vào khóa học rồi đó, còn lắm bỡ ngỡ. Ở đây em chỉ có Duy là người bạn thân nhất. Anh biết không, sáng nay Duy nhận được thư Nhã Vy bảo có thai, Duy vui quá, nháy tưng tưng. Trong thư Nhã Vy cứ bắt đền Duy, chừa mặc áo cưới đã làm mẹ. Làm em nhớ đến anh. Chuyện em và anh chắc chẳng bao giờ có đoạn kết. Thôi thì em cứ học. Anh cứ với chị Vân Trúc đi nhé, em không buồn đâu ..." Minh Hiến xếp lá thư của Thanh Nguyên lại buồn buồn. Đây là lá thư đầu tiên cô viết cho anh, nó đến từ 2 tháng qua, rồi chẳng có lá thư nào nữa, dù anh đã viết cho cô thật nhiều thư.

Anh sẽ đợi em Thanh Nguyên ạ, cho dù em muốn chúng ta chia tay. Thời gian hay không gian không thể nào thay đổi tình cảm anh dành cho em. Em đã cho anh hiểu như thế nào là tình yêu và anh nhất định trân trọng tình yêu của chúng ta.

– Anh lại xem thư của Thanh Nguyên nữa à?

Minh Hiến cười ngượng ngập:

– Ừ!

Vân Trúc thở dài:

– Lần thứ mấy rồi anh Hiến?

– Hình như là lần thứ 11.

Vân Trúc cười khanh khách:

– Anh thuộc lòng như cháo rồi chứ?

– Thôi mà Vân Trúc, gheo anh hoài.

– Em đâu có gheo, thán phục tình yêu của 2 người là khác, cho nên dù yêu anh, em vẫn không có ý nghĩ độc chiếm anh, miễn anh cứ viết nhạc cho em hát là được.

Minh Hiến mơ màng:

– Thời gian sẽ là bước thử thách tình yêu của anh và Thanh Nguyên, rồi sẽ có 1 ngày anh và cô ấy hạnh phúc bên nhau.

– Mong rằng được như lời anh nói.

– À, anh vừa viết xong 1 bài nhạc, anh đàn em nghe nhé Vân Trúc. Anh chưa đặt tựa, em nghe và đặt tựaùm anh.

Minh Hiến lướt tay lên phím đàn. Nhớ nhung và đau khổ như làm cho bài hát của anh càng hay và tha thiết hơn.

Sóng mắt quá chừng say Rượu nồng ân ái Tình vẫn tình thơ ngây Lòng đã lòng điên dại Thế mà ... chưa kịp hái Giấc mộng chỉ còn hương!

Vân Trúc vỗ tay:

– Hay quá! Để em nghĩ xem nên đặt tựa gì nhỉ. Mộng và hương được không?

Minh Hiến không trả lời, tâm hồn anh đang chìm khuất vào thế giới có Thanh Nguyên, buổi sáng nào trong lều cỏ, cô suýt là của anh. Giấc mộng bây giờ chỉ còn hương. Anh nhớ em quá Thanh Nguyên ơi.

Mắt anh cay nồng, đầu anh tựa vào người Vân Trúc trong nỗi nhớ mênh mông.

Vân Trúc im lặng như chia sẻ với anh. Cô không thấy ghen với người con gái vừa hạnh phúc vì được yêu và bất hạnh xa người yêu kia, mà 1 nỗi sẽ chia ngậm ngùi tha thiết.

– Trời lạnh quá Thanh Nguyên há?

– Ừ!

Thanh Nguyên suýt xoa kêu lạnh, bắt chợt 2 bàn tay Duy tinh nghịch áp lên má cô.

– Gì vậy Duy?

– Làm cho hết lạnh.

– Thôi đi ông ơi, sắp làm bố cứ nghịch như trẻ con ấy.

Duy cười tủm tỉm:

– Không ngờ thật đấy, nếu ngờ Duy đã làm đám cưới, để sang đây rồi muốn cưới nhau cũng phải đợi 3 năm nữa, tội nghiệp Vy.

– Biết tội nghiệp rồi sao? Bạn bè ai cũng bắt ngờ khi Duy và Vy đính hôn.

– Thanh Nguyên biết không, khi nhận được thư Vy báo có thai, ban đầu sợ lắm, sau đó mừng muốn điên luôn. Và muốn hét cho thật to:

tôi sắp làm bố.

– Có thể hét to lên, Thanh Nguyên chia sẻ cho.

Duy hào hứng hét to:

– Tôi sắp làm ba, Vy ơi, anh yêu em.

Thanh Nguyên cười đến chảy nước mắt, Duy quay sang:

– Còn Thanh Nguyên, sao không kêu to lên:

Minh Hiến ơi, em yêu anh?

– Thôi!

Thanh Nguyên xịu mặt, Duy lo lắng:

– Nhắc đến Minh Hiến, Thanh Nguyên buồn à?

– Ừ!

– 3 năm nữa sẽ gặp, cũng như Duy đây nè, vài hôm lại liên lạc với Vy qua điện thoại, qua lá thư Internet.

Thanh Nguyên ngồi xuống 1 bệ đá. Mới đó cô và Duy đã sang bên này 3 tháng, 3 tháng vẫn còn nguyên nỗi đau và nhớ. Những gương mặt ác quỷ chập chờn ẩn hiện trong giấc mơ, cô hét lên thất thanh, gọi mẹ, gọi Minh Hiến, tỉnh giấc chỉ có cô và những gương mặt xa lạ.

– Hãy quên đi Thanh Nguyên.

Duy thương cảm khoác tay qua vai Thanh Nguyên, cô ngả đầu lên vai anh.

Bây giờ cả 2 chỉ còn là tình bạn, 1 tình bạn ấm nồng, chia sẻ buồn vui nơi xứ lạ.

– Mua cái này được đó anh Hiến.

Mái tóc vàng rực và giọng nói làm Nhã Vy quay lại, cô cắn mạnh môi cắn tức. Anh ta bảo yêu Thanh Nguyên mà lúc nào cũng đi với Vân Trúc như hình với bóng. Tức mình Vy chen vào giữa họ, vờ như xem hàng 1 cách vô tình, tay cô không quên huých vào người Vân Trúc. Vân Trúc né người ra, trong lúc Minh Hiến kêu lên:

– Nhã Vy, cô cũng đi mua đồ?

Ném cái nhìn không mấy thiện cảm vào Vân Trúc, Nhã Vy gật đầu:

– Phải!

Rồi cô châm biếm:

– Người ta nói không sai. Có Minh Hiến là có Vân Trúc, 2 người là 1 tình thể khó tách ra được.

Minh Hiến cười vô tư:

- Người ta thấy hay đi đôi nên cường điệu vậy thôi.
- Không phải là cường điệu mà là sự thật, tội nghiệp Thanh Nguyên ngu ngốc hy sinh tất cả cho 1 người không đáng hy sinh.

Vân Trúc cau mày:

- Chúng ta đi thôi anh Hiến.
- Trên đời những cái gì không thuộc về mình thì chẳng bao giờ là của mình, chị Vân Trúc có nghe nói câu đó bao giờ chưa?

Vân Trúc chanh chua đốp lại:

- Cô tin 2 người kia sang Úc ở cạnh nhau giữa xứ lạ, họ không có gì với nhau?
- Tôi tin, vì chúng tôi là bạn với nhau từ nhỏ.
- Người ta thường nói lấy thước đo biển chứ không ai lấy thước đo lòng người. Cô tin tôi và anh Hiến là bạn với nhau như Thanh Nguyên và Duy hay không, tùy cô.

Vân Trúc lôi Minh Hiến đi, Nhã Vy đứng lững khựng, kỳ lạ cô thấy ghét Vân Trúc chứ không ghét Thanh Nguyên.

Cú xóc kinh hoàng đã đi qua, nhưng chắc gì Thanh Nguyên quên được, và nó sẽ in sâu vào đầu Thanh Nguyên mãi không thôi. Và chính vì thế mà Vy chưa bao giờ dám nhắc chuyện Minh Hiến và Vân Trúc qua những lá thư cho Thanh Nguyên.

Nếu như Thanh Nguyên quên được Minh Hiến sẽ tốt hôn.

năm sau ...

Mùa xuân này buồn lắm em ơi Anh vẫn đạp xe từ Sài Gòn lên trường đua Phú Thọ.

Đạp xe qua nhà em Nhìn vào ngưỡng cửa Anh nhớ má em hồng Nhớ nhà em có cửa sơn xanh Nhưng làm sao không có bóng 2 người đèo lên cỏ úa Để nghe em cười mà thấy cả mùa xuân Làm sao chỉ có 1 mình anh - Anh ...

Vân Trúc rón rén bước vào, Minh Hiến đang ngủ bên cây đàn và trang giấy với những nốt nhạc tẩy xóa.

Vân Trúc vào, anh cũng không hay.

Vân Trúc cau mày đọc, những lời của bài hát làm cho tim cô quặn lại, 3 năm rồi, trái tim anh vẫn nguyên vẹn dành cho Thanh Nguyên, và cô vẫn

đau với nỗi đau thâm lặng, anh luôn ở cạnh cô, ngày nào cũng gặp nhau, nhưng lại xa dịu vợ.

Minh Hiến giật mình ngồi ngay người, anh đưa tay dụi mắt:

- Em đến bao giờ vậy, sao không đánh thức anh dậy?
- Em vừa đến. Sao anh không lại giường ngủ cho đàng hoàng?
- Anh viết cho xong bài nhạc này ngủ quên từ lúc nào không biết, em xem bài này xem.
- Rất hay! Anh vẫn còn nhớ Thanh Nguyên đến như vậy sao?
- Cô ấy sắp về rồi, anh đếm từng ngày đấy.

Vân Trúc cười buồn:

- Nếu tình cảm anh cho em chỉ bằng 1 nửa cho Thanh Nguyên thôi, em sẽ hạnh phúc biết bao.
- Em nói chi lời ấy, em thừa biết anh yêu Thanh Nguyên và cả đời anh chỉ yêu mỗi 1 cô ấy.
- Em khao khát được ở địa vị Thanh Nguyên.
- Em trẻ và đẹp lại là con người nổi tiếng. Còn Thanh Nguyên chỉ là con người bình thường.
- Vậy mà anh vẫn cứ yêu.

Vân Trúc ôm choàng vai Minh Hiến khóc lặng lẽ, anh gỡ tay cô ra.

- Đợi anh 1 tí, anh sẽ dợt nhạc cho em.
- Em chẳng muốn hát nữa. Ai nhìn cũng bảo em và anh đúng là 1 cặp hạnh phúc, nhưng thực sự em chẳng có gì hết.

Minh Hiến nhăn mặt:

- Em đừng như vậy mà Vân Trúc.

Minh Hiến đứng lên đi vào trong, Vân Trúc ngồi buồn buồn gõ tay lên phím đàn, âm thanh rời rạc và buồn như tiếng lòng của cô, 3 năm rồi trái tim anh vẫn chắc như đá, cho dù cô cố lung lạc anh. Cô vừa ghét Thanh Nguyên và ganh tỵ.

Trong nhà Minh Hiến đầy ngập hình ảnh Thanh Nguyên, lời nhạc tiếng hát đều nói lên nỗi nhớ nhung của anh cho người con gái ấy.

Thanh Nguyên sắp trở về, cô ta sẽ đòi lại Minh Hiến, Vân Trúc đau đớn bởi ý nghĩ, từ nay anh sẽ không còn là của cô nữa, cô không muốn chiếm anh

bằng thủ đoạn mà anh phải đến với cô bằng cả trái tim và tâm hồn.

– Thanh Nguyên.

Minh Hiến đứng cạnh ông Thành Phương, anh hét to lên khi nhìn thấy cô đi cùng Nguyễn Duy.

Nhã Vy lao đến ôm Duy, 1 chú bé loắt choắt đứng nhìn ngơ ngác. Duy xúc động ôm con trai, anh dang tay ôm cả Nhã Vy và con.

– Nó giống anh quá phải không Vy?

Cách 1 bước, Thanh Nguyên trong vòng tay mẹ bồi hồi xúc cảm. 3 năm rồi cô mới trở về, và quá khứ năm nào chợt sống lại đau buồn.

Cô chưa nói gì với anh, còn anh cứ ngây người nhìn cô.

Dần cảm xúc, Thanh Nguyên đưa tay ra:

– Anh Hiến, khỏe chứ?

– Anh vẫn khỏe. Trông em hồng hào và đầy tự tin.

– Vậy à?

Cô quay sang mẹ:

– Đợi con có lâu không mẹ?

– Gần 1 giờ đồng hồ.

– Con nhớ nhà ghê, nhớ mẹ, nhớ ba, nhớ con mi lu của con nữa.

– Con vui, mẹ mừng lắm.

– Con mua quà cho ba, cho anh Minh Hiến và đặc biệt ...

Thanh Nguyên nói thật nhỏ vừa đủ cho mẹ nghe:

– Tặng mẹ 1 tá đồ lót đẹp tuyệt vời luôn.

Minh Hiến mỉm cười ngăm người yêu. Thanh Nguyên bây giờ khác hẳn của năm về trước khi ra đi, cô vẫn hồn nhiên nhí nhảnh, anh yêu nét hồn nhiên trẻ trung ấy. Bắt gặp Minh Hiến ngăm mình, Thanh Nguyên phụng phịu:

– Em khác lắm à?

– Ừ.

Cô đi sát vào anh:

– Suốt đêm qua em chẳng ngủ được gì cả, cứ nhớ nhà đến nôn nao. Em đã về nhà, cảm giác về nhà sao mà hạnh phúc.

Ông Phương nói lớn:

– Thôi, tất cả lên xe đi.

Minh Hiến ngồi phía trước với ông Thành Phương, Thanh Nguyên cùng bà Ngọc Lan ngồi phía sau, cô tinh nghịch ngấm mệ:

– Mẹ vẫn trẻ và đẹp, còn ba ...

Thanh Nguyên nhăn mặt:

– Ba quá già rồi.

– Nên nhớ ba đã 52 rồi cô.

– Ở bên ấy, 50 chưa thể gọi rằng già, như anh Hiến vậy, 40 vẫn trẻ như tuổi

.
Không khí vui như Tết. Thanh Nguyên háo hức ngấm đường phố, mọi thứ như thay da đổi thịt khác hẳn ngày cô đi, thành phố như bừng lên sức sống mãnh liệt, xe nhiều ồn ào đông đảo.

Vừa về đến nhà để mặc mọi người lo lấy valy vào, Thanh Nguyên chạy lên phòng mình, lòng cô ngập tràn cảm xúc, Thanh Nguyên ngả người ra nệm. Căn phòng lâu quá vắng cô hình như cũng lạnh. Nhóm dậy, Thanh Nguyên mở tung cửa sổ, đàn chim bồ câu ngoài vườn nghe dao động, vỗ cánh tung bay cao.

Thanh Nguyên tinh nghịch đưa 2 tay lên miệng, bắt chước chiếc chim bồ câu:

Gà ... gụ gà ... gụ

Ha ... ha ... Minh Hiến cười vang.

Thanh Nguyên quay lại, cô chạy ào đến bên anh:

– Anh cười em à?

– Em bắt chước tiếng chim bồ câu giống thật. Nhìn thấy em vui, anh vui lắm!

– Anh xem hình em chụp tốt nghiệp, 1 lát em lấy anh xem. Em thích ngành của mình lắm, ở bên ấy em đặt mua 1 số báo ở Việt Nam và nghiên cứu, em sẽ là 1 phóng viên năng động yêu nghề, anh tin không?

– Tin chứ, Thanh Nguyên là phải thông minh rồi.

– Ở bên ấy em đều nhận được cái bài hát của anh, em phải khâm phục chị Vân Trúc hát nhạc của anh rất hay. Hình như ông trời sinh anh và chị Vân Trúc là 1 đôi, nhạc của Minh Hiến thành công cũng nhờ tiếng hát Vân Trúc

và Vân Trúc trở thành thần tượng của mọi người nhờ hát nhạc của nhạc sĩ Minh Hiến.

Minh Hiến phì cười:

- 3 năm, bây giờ không ngờ em còn có cả tài ăn nói nữa.
- Em theo học 1 khóa maketing nữa chứ bộ. Nhưng em không có dự định làm 1 maketing đâu, em sẽ là 1 phóng viên viết và viết.
- Em đáng yêu quá Nguyên ạ.

Anh giữ tay cô trong vòng tay mình và cụng đầu vào trán cô:

- 3 năm qua chưa 1 lúc nào anh thôi nghĩ đến em.
- Mình xuống nhà đi anh Hiến?

Thanh Nguyên đẩy Minh Hiến ra nhưng anh giữ cô lại:

- Ba mẹ em sẽ không ngăn cản chúng ta đến với nhau nữa. Anh xin nhắc lại là bao giờ anh cũng yêu em và đợi em.
- Anh Hiến!

Thanh Nguyên tránh đôi mắt Minh Hiến:

- Chúng mình đừng nói chuyện này có được không anh?
- Tại sao? Anh không tin là em thay lòng không còn yêu anh nữa.
- Chưa bao giờ em quên anh, nhưng ...
- Em lại muốn nhắc chuyện không vui ấy à? Đối với anh em vẫn trong trắng như cái tên của em, anh yêu em, yêu con người em cùng trái tim yêu cuồng nhiệt em từng dành cho anh, anh sẽ không bao giờ để vuột mất em. 3 năm qua anh xa em là để em tạo lập tương lai. Còn nếu như em chê anh già, thì anh đành chịu, bởi vì chúng ta chênh lệch tuổi tác với nhau.
- Đừng anh.

Thanh Nguyên đặt ngón tay lên môi Minh Hiến:

- Em đang vui, anh hãy vui với em. Chúng mình xuống nhà đi anh?

Minh Hiến thở nhẹ, đi theo Thanh Nguyên. Anh sẽ chẳng để mình xa nhau nữa, ba năm qua anh đã quá đau buồn vì sự xa cách rồi.

Phương Dung
Nghề Một Suối Đàn
Chương 5

Buổi tiệc nhỏ đón Thanh Nguyên về nhà. Bao nhiêu lời chúc mừng, cô ngây ngất bởi cảm giác hạnh phúc, trong vòng tay người thân mà 1 chút cảm giác không trọn vẹn nữa, có nên nhận tình yêu của Minh Hiến. 3 năm đi qua, cô tưởng rằng tình yêu sẽ ngủ quên, trái tim sôi động sẽ không còn sôi động nữa, nhưng không cô vẫn khao khát được chìm đắm trong cái nhìn của anh. Khao khát vòng tay ấm nồng. Cô đã 25, có toàn quyền quyết định đời mình, nhưng làm sao có thể quên được ô nhục của quá khứ?

Trong tiệc đêm nay có cả Vân Trúc, vẫn mái tóc vàng rực uốn quanh thành lọn, thả lả lơ trên bờ vai, 1 vẻ đẹp hoang dại như các cô gái da đỏ của xứ sở Tây Ban Nha. Chiếc áo màu vàng úa giống như màu da mở động của cô. 3 năm không gặp, Thanh Nguyên sững sờ bởi nét đẹp kia, càng ngày Vân Trúc càng đẹp và dường như càng đẹp cô càng hát hay hơn. Cô quẩn quít bên Minh Hiến, còn anh cứ lẻo đẻo theo Thanh Nguyên, không nói ai cũng hiểu cuộc tình thầm lặng tay 3. Lẽ nào Minh Hiến không xiêu lòng vì vẻ đẹp kia, trái tim anh thành gỗ đá rồi hay sao?

Cầm một ly rượu, Vân Trúc đến trước Thanh Nguyên vui vẻ:

– Chúc mừng Thanh Nguyên trở về.

Thanh Nguyên nhận ly rượu:

– Cám ơn chị! Nào, mời chị, mời anh Minh Hiến cùng nâng ly.

Uống xong ly rượu, Thanh Nguyên vội vã chen vào nhóm khác, sao lòng cô thấy xót xa đau khi nhìn thấy anh bên Vân Trúc, họ thật xứng đôi, 3 năm qua họ luôn là 1 đôi, còn cô, cô đơn và chỉ biết vùi đầu vào việc học. Những cánh thư đến của anh vẫn đầy tình cảm nồng nàn, chính những lá thư đó cho cô hy vọng sống, nhưng bây giờ, có lẽ đã hết rồi ...

Đêm nay, Thanh Nguyên uống rượu thật nhiều, cô cười to nhất, nhưng sao cô nghe như tiếng trái tim mình đang khóc. Cuối cùng, buổi tiệc cũng tan, anh đã đưa Vân Trúc về, còn lại mình Thanh Nguyên với cô đơn và 1 khoảng không hắt hiu. Đứng tựa vào ban công, Thanh Nguyên để mặc cho dòng nước mắt mình tuôn chảy.

– Thanh Nguyên, em vẫn còn ở đây à?

Giật mình, Thanh Nguyên chùi vội nước mắt:

– Em cũng đang định xuống.

Cô đổi giọng vui vẻ:

– Anh nhìn xem trăng tròn và sáng quá. Lâu quá em mới thấy trăng, tắt tất cả ngọn đèn để ánh trăng chiếu xuống đẹp quá phải không anh?

Anh im lặng, Thanh Nguyên lại huyền thuyên:

– Càng ngày Vân Trúc càng đẹp ra, chị ấy đúng là thần tượng để cho mọi người ngưỡng mộ.

– Thanh Nguyên!

Minh Hiến đặt hai tay lên vai Thanh Nguyên và bắt cô quay lại đối diện với mình:

– Em đang khóc phải không?

– Đâu có ... bụi bay vào mắt em. Thôi, khuya rồi em đi xuống đây.

Cô gỡ tay anh ra, anh kéo mạnh cô vào mình và ôm chặt lấy cô:

– Đừng nói dối anh, anh biết em đang khóc. Anh xin thề, anh và Vân Trúc chỉ là tình bạn, người anh yêu chỉ có mình em thôi.

– Mình đi xuống nhà đi anh Hiến.

– Em đã trở về, anh lập lại, anh không muốn chờ đợi nữa, ba năm quá dài cho đau khổ của anh và em rồi.

– Anh Hiến ... bỏ ... em ... ra.

Tiếng nói của Thanh Nguyên chìm khuất bởi nụ hôn mãnh liệt:

– Anh yêu em, hãy làm vợ anh đi Thanh Nguyên.

Nụ hôn đủ đánh gục Thanh Nguyên, ý chí cứng rắn, đoạn tuyệt với anh đã tan thành bọt chân không, cô khép mắt đón nhận nụ hôn và từng dòng nước mắt cứ lăn dài, lăn dài.

– Đừng làm khổ anh và làm khổ nữa Nguyên à. Tình cảm anh dành cho em

vẫn tròn vẹn như thuở nào. Tại sao chúng ta không thể bên nhau, khi ba mẹ em đã nhân nhượng chấp nhận anh?

- Nhưng em không thể nào quên chuyện cũ ...
- Hãy quên đi em. Hãy biết anh rất yêu em và mãi yêu em.
- Anh Hiến!

Thanh Nguyên không còn cứng rắn để từ chối tình yêu tha thiết anh dành cho cô, cô ngã vào lòng anh, anh ghì chặt cô vào mình và cúi xuống trên môi cô.

Cài hoa trên tóc Thanh Nguyên, Nhã Vy tấm tắc:

- Cậu xinh thật, như vậy mới đúng là vu quy chứ.
- Thì cậu cũng vu quy vậy?
- Chán thấy mồ, thằng Bốp 3 tuổi mới có đám cưới.

Thanh Nguyên phì cười:

- Miễn Duy và cậu hạnh phúc thì thôi chứ.

Nhã Vy ghé vào tai Thanh Nguyên thì thầm:

- Chán ghê, cậu và Duy về nước đúng 3 tháng rồi phải không?
- Ừ!
- Tớ có bầu hơn 1 tháng.
- Ôi trời ơi!

Lần này không nén được Thanh Nguyên cười phá lên:

- Sao nhanh dữ vậy Vy?
- Ai mà biết được. Nhưng không sao, thằng Bốp cũng 3 tuổi rồi.

Mắt Nhã Vy ánh lên niềm hạnh phúc. Cô hạnh phúc vì được làm mẹ và vì tình yêu của Nguyễn Duy.

- Nhà trai đến.

Nhã Vy lảng xảng đi ra đi vào:

- Chuẩn bị ra xe nghe Thanh Nguyên, ông Hiến hôm nay đẹp quá trời luôn!

Thanh Nguyên uyển chuyển đi ra, cô hồi hộp đến nghe trống ngực mình đập thành thịch. Minh Hiến mặc nguyên complet màu xanh đen, cà vạt

trắng và 1 hoa hồng bạch trên túi áo, trông anh chừng chạc đạo mạo. Anh mỉm cười đón cô. Hoa giấy và dây tơ hồng tung lên cao phủ trùm lên cả hai.

Nghi thức ra mắt tổ tiên và ông bà đã xong, anh dắt tay Thanh Nguyên đi chào tất cả mọi người. Hoa và những lời chúc tụng đầy ngập, Minh Hiến hân hoan nhận tất cả những ly rượu chúc mừng.

Buổi tiệc cưới hôm nay không có Vân Trúc, nhưng cũng chẳng 1 chút bận lòng Minh Hiến, anh đang vui vì cuối cùng ước nguyện chung đôi thành tựu.

Tiệc tan, Minh Hiến hấp tấp về phòng. Cả đời anh chỉ đợi có ngày hôm nay.

Khép cánh cửa phòng tân hôn lại, anh đắm ôm Thanh Nguyên kéo sát vào lòng:

– Từ nay chúng mình mãi mãi là của nhau phải không em? Thanh Nguyên ạ, phải nói là anh rất hạnh phúc.

– Em cũng vậy, Minh Hiến.

Anh cúi xuống hôn cô, nụ hôn dài mãi say đắm. Anh bế bổng cô lên, trịnh trọng đặt lên giường và ngậy ngất nhìn cô. Rồi anh chậm rãi tháo hoa cài đầu trên tóc cô, bàn tay đặt nhẹ trên ngực cô mở từng cúc áo:

– Minh Hiến, đừng ...

Thanh Nguyên lăn tròn thoát khỏi vòng tay Minh Hiến, cô run lên khiếp đảm. Hình ảnh của 3 năm về trước trong khu nghĩa trang, tên cô đồ xé nát áo cô, hấn chồm lên cô vùi dập thô bạo. Thanh Nguyên hét lên:

– Đừng ...

Minh Hiến ngơ ngác:

– Em làm sao vậy Thanh Nguyên?

– Anh đừng đến gần em, đừng chạm vào em, em sợ lắm.

Cô khóc òa lên. Minh Hiến cẩn nhẹ môi lùi lại.

– Em uống 1 chút rượu cho bình tĩnh nhé?

Anh rót ly rượu nhỏ đưa cho cô, Thanh Nguyên run rẩy cầm lấy, trút trọn vào miệng:

– Minh Hiến ... em xin lỗi ... em sợ lắm anh biết không ... Em ...

– Anh biết.

Anh ôm cô vào lòng vỗ về:

– Xin lỗi đã làm em sợ.

– Anh có giận em không?

– Anh yêu em.

– Cho em 1 ly rượu nữa được không?

– Anh sẽ uống với em.

Anh và cô uống cùng chung ly rượu, và thật dịu dàng anh kéo cô nằm xuống bên cạnh mình. Cả 2 im lặng nằm bên nhau ...

Đêm nay, không còn ai ngồi nhìn Vân Trúc hát, tiếng hát của cô như đầy nước mắt nức nở.

Khách ngồi lại cùng em trong chốc nữa Vội vàng chi, trăng lạnh quá khách ơi.

Đêm nay rằm:

yến tiệc sáng trên trời Khách không ở, lòng em cô độc quá.

Em sợ lắm giá băng tràn mọi nẻo Trời đầy trăng, lạnh lẽo buốt xương da.

Bên dưới, khán giả ngẩn ngơ kêu lên vì Vân Trúc khóc nghẹn ngào, cô không hát được nữa. Đêm nay Minh Hiến cưới vợ, anh sẽ không còn ở cạnh cô.

năm qua chỉ là ảo ảnh phù du.

Nhìn chiếc valy để sẵn sàng chuẩn bị cho tuần mật du lịch, Thanh Nguyên ngại ngùng:

– Hay là mình không đi, có được không anh?

– Tại sao không đi hả cô vợ yêu của anh? Anh chuẩn bị xong hết rồi, cô bé, quần áo ấm cho em và cả vé máy bay nữa, dậy đi cô bé, hay có cần anh bế em đi đánh răng rửa mặt.

Thanh Nguyên đỏ mặt:

– Em đi được mà ... anh Hiến, đêm qua anh không giận em chứ?

– Nào, anh bế em đi đánh răng rửa mặt.

Anh nhắc bông cổ lên trên đôi tay rắn chắc của mình.

– Anh biết em sợ, anh sẽ thật dịu dàng, tại sao anh lại giận em?

Anh hôn lên chóp mũi cô mỉm cười, Thanh Nguyên xúc động:

– Cám ơn anh!

– Nhanh lên em, anh đói bụng lắm.

Anh vui vẻ chọc cô:

– Ăn xong, chúng ta sẽ ra phi trường và chừng vài giờ là có mặt ở Đà Lạt.

Tuần trăng mật của chúng mình sẽ vui nhất, khi nào con chúng mình lớn lên anh sẽ nói với chúng rằng:

má nó sáng tân hôn phải chờ ba nó bế đi rửa mặt đánh răng như em bé.

– Anh trêu em, ghét.

Cô phụng phịu cấ vào tay anh rồi nhảy xuống đất:

– Em tự đi được.

Chạy vào toilet trước khi đóng cửa lại cô nheo mắt nhìn anh cười, nụ cười cho anh cảm giác ngất ngây hạnh phúc.

Đến quá trưa họ đến Đà Lạt, vừa xuống máy bay, Thanh Nguyên cảm nhận được cái lạnh giá như mùa Đông ở Đà Lạt. Anh mở valy lấy áo choàng cho cô, rồi anh âu yếm:

– Lạnh nhiều không em?

Rồi anh choàng áo vào người cô, cột dây áo lại cẩn thận, 1 tay ôm cô, 1 tay anh mang valy.

– Về khách sạn nghỉ, đến chiều chúng mình hãy đi viếng Đà Lạt.

Anh săn sóc cô như 1 đứa trẻ, từng ly từng tý. Thanh Nguyên phần nào quên đi cảm giác sợ hãi khi anh âu yếm cô.

ngày rong chơi, thậm chí anh còn tinh nghịch công cô leo đồi, hay đuổi bắt cô qua rừng dương bạt ngàn.

– Thôi, em không đi chơi nữa, mỏi chân lắm rồi.

– Anh bóp chân cho em.

Tay anh xoa nhẹ nhẹ lên bàn chân cô. Thanh Nguyên cảm động vuốt tóc anh:

– Chiều em nhiều quá, anh sẽ mệt đó.

– Miễn là em vui thôi. Có nghe đỡ đau chân không em?

– Đỡ nhiều rồi anh.

Anh lại xoa nhẹ nhẹ lên vai cô và từng bước thật dịu dàng tạo cho cô cảm giác an bình lâng lâng. Thanh Nguyên cố không nhớ, cô để cho cảm xúc xâm chiếm mình. Cơn bão đi qua, còn lại tình yêu đôi lứa tuyệt diệu.

– Thanh Nguyên, dậy đi em.

– Em khó chịu quá anh Minh Hiến.

– Nếu khó chịu, anh gọi điện thoại đến tòa soạn báo xin cho nghỉ hôm nay nhé?

– Để xem đã.

Đang nói, cảm giác buồn nôn chợt đến. Thanh Nguyên bưng miệng chạy nhanh vào toilet, cô cúi mặt xuống lavabo mà nôn, nôn đến mệt nhoài.

Minh Hiến lo lắng:

– Em bệnh rồi, hay anh đưa em đi bác sĩ nhé?

– Anh Hiến ... hình như em đã ...

– Em làm sao, Thanh Nguyên?

– Em không biết có phải không, nhưng em có cảm giác buồn nôn và chóng mặt như thế này đã 1 tuần nay.

– Trời ơi, sao em không chịu nói, em muốn nuôi bệnh cho nặng thêm sao Thanh Nguyên?

Thanh Nguyên phì cười béo tai chổng:

– Em nuôi bệnh gì đâu? Chẳng lẽ anh không nghĩ ra ...

– Nghĩ ra cái gì?

– Anh sắp làm bố già đó.

– A!

Minh Hiến hét to lên, anh cuồng nhiệt ôm Thanh Nguyên mà hôn:

– Em ... có thai?

– Chưa chắc chắn lắm, em mới nghỉ ngơi thôi.

– Vậy thay quần áo đi, anh đưa em đi bác sĩ.

Anh lảng xảng chọn áo và giúp cô mặc vào.

– Anh chải tóc cho. Em phải đi dép thấp mới được. Coi chừng anh bỏ sọt rác mấy đôi giày cao của em.

Thanh Nguyên phì cười:

– Anh Hiến ơi, đừng có quá vội mừng, coi chừng không phải.

Mặc cho Thanh Nguyên cảnh cáo, Minh Hiến cứ hớn hờ và lảng xãng. Đưa cô đến phòng khám, anh đứng bên ngoài đứng ngồi không yên. Cánh cửa vừa mở ra thấy Thanh Nguyên, anh xông lại hỏi:

– Sao hả em?

– Em có thai được 6 tuần.

– Ôi! Anh mừng quá!

Anh ôm chầm lấy cô trút cơn mưa hôn, Thanh Nguyên ngượng ngập đẩy anh ra:

– Đừng anh, người ta nhìn mình kìa.

Chẳng những không xấu hổ, Minh Hiến còn lỳ lợm ôm cô:

– Anh mừng sắp làm bố, ai cưới anh nào. Anh còn muốn hét to cho mọi người biết anh sắp lên chức bố nữa kìa.

Anh dắt tay cô đi thật chậm:

– Hay em nghỉ ở nhà đừng đi làm nghe em?

Thanh Nguyên nhăn mặt:

– Trời ơi, chưa đầy 2 tháng anh bắt em ở nhà, không chịu đâu.

– Đi làm mệt lắm, nghe lời anh đi em.

– Em không chịu.

– Anh giận đấy.

– Tháng thứ 6, em ở nhà chịu không?

– Không!

– Biết vậy cho nên em đâu có chịu đi bác sĩ. Năn nỉ anh nghe, anh Hiến.

Thanh Nguyên nhăn nhó trên suốt đường về:

– Tại sao anh không xem như chuyện bình thường, bác sĩ nói em có hoạt động bình thường, chẳng sao cả.

– Thôi được rồi, em đi làm, đến tháng thứ 6 phải ở nhà đó, rõ chưa?

– Rồi!

Buổi chiều khi về nhà, Thanh Nguyên trợn mắt vì Minh Hiến mua rất nhiều đồ chơi trẻ con, sữa cho bà bầu, trái cây và cả áo bầu:

– Anh làm cái gì vậy Minh Hiến?

– Minh Hiến mừng con mang thai đấy Thanh Nguyên.

- Ủa, mẹ sang từ bao giờ vậy? Anh gọi mẹ sang phải không Minh Hiến?
- Anh ... mừng quá báo tin cho mẹ, mẹ chạy sang đây liền, mẹ đang nấu súp cho em đó.

Thanh Nguyên thở dài:

- Ôi, nếu anh cưng em như vậy em e đến tháng thứ 4, em qua cái cửa không lọt. Em mập quá, anh chê em cho mà xem.

- Anh mà dám chê em?

Minh Hiến nói nhỏ xíu:

- Anh mê em thì có.

Căn nhà trong phút chốc rộn ràng lên, niềm vui như được nhân đôi. 1 bên mẹ và 1 bên chồng, ép Thanh Nguyên ăn, cô chỉ ăn mấy muỗng là nôn ra hết.

Minh Hiến cuống quýt:

- Làm sao đây mẹ?
- Mẹ có mang theo thuốc, tuy nhiên mang thai, ăn vào buồn nôn là chuyện thường.

Lòng Thanh Nguyên sung sướng tràn ngập, cô nhìn mẹ như nói:

Mẹ thấy không, con đang rất hạnh phúc.

Buổi tối, anh chịu khó ngồi bóp chân cho cô:

- Em sinh cho anh đứa con gái nghe Nguyên.
- Em thích con trai, nó sẽ giống anh.
- Không đâu, nó sẽ là 1 nửa của anh và của em như em biết chọn cái đẹp nhất của cha và mẹ em.
- Minh Hiến!

Thanh Nguyên ôm cổ anh, cô chủ động hôn anh:

- Cám ơn anh đã cho em tình yêu và hạnh phúc.
- Anh cũng cám ơn em cho anh 1 đứa con. Anh sẽ yêu em nhất bởi vì anh từng mồ côi. Chính nội em đã nhạt anh về nuôi, còn ba em, chưa bao giờ cư xử phân biệt đối với anh. Anh đã nợ gia đình em rất nhiều, từ ông nội, ba em và em.

Thanh Nguyên cười khê:

- Đó cũng là duyên nợ của anh và em.

Cô hôn lên khắp mặt mũi anh:

– Con mình sẽ giống anh, Hiến ạ.

– Thanh Nguyên!

Anh ghì chặt cô đắm đuối:

– Mãi mãi chúng ta yêu nhau.

Cơn đau âm ỉ từ đêm bây giờ lại mỗi lúc nhiều hơn, Thanh Nguyên cố ghìm cơn đau xuống, cho Minh Hiến yên tâm đi công tác. Có lẽ tại đêm qua cô và anh đã quá mãnh liệt với nhau trong tình yêu. Nhưng đau quá, mồ hôi vã ra, chân tay Thanh Nguyên run lên. Chưa bao giờ cô đau nhiều đến thế.

Thanh Nguyên đứng lên để lấy điện thoại, cô sững người vì mặt nệm đang loang 1 màu đỏ thẫm và chân cô dòng máu chảy dài theo chân rơi trên nền gạch.

Khiếp đảm Thanh Nguyên muốn quy xuống. Cố gắng lắm cô mới bấm được số gọi cho mẹ:

– Mẹ Đến ngay với con, con đang bị băng huyết ... nhiều lắm.

Thanh Nguyên buông rơi điện thoại, cơn đau xé nát châu thân cô, làm cho cô không sao gượng được, cô nằm gục trên nền gạch lạnh, máu chảy đỏ thẫm.

...

– Đứa bé đã chết trong bụng mẹ, phải phẫu thuật để mang ra mới hy vọng cứu người mẹ, tuy nhiên ...

Cả Ngọc Lan lẫn Minh Hiến bàng hoàng:

– Tuy nhiên làm sao bác sĩ?

– Cô ấy không còn khả năng làm mẹ nữa.

Minh Hiến choáng váng lùi lại. Ngọc Lan khẽ khàng như không còn hơi sức:

– Phải cứu lấy Thanh Nguyên.

Ký tên vào tờ giấy cam kết, lòng Minh Hiến đau như cắt. Thanh Nguyên yêu con biết bao nhiêu, vậy mà bây giờ, làm sao cô có thể chịu nổi cú sốc này. Anh muốn hét to lên bởi cơn đau tận cùng.

Ngọc Lan đặt tay lên vai Minh Hiến:

– Đừng lo Minh Hiến, Thanh Nguyên sẽ không sao, sau này 2 đứa có thể xin con nuôi.

Thanh Nguyên được chuyển ngay vào phòng mổ, đứng bên ngoài, Minh Hiến chết lặng cả người:

– Mẹ đừng nói gì với Thanh Nguyên chuyện cô ấy không thể sinh con được mẹ nhé.

– Mẹ hiểu mà. Mẹ cảm ơn con đã hết mực yêu thương Thanh Nguyên.

Ngọc Lan buồn rầu lau nước mắt:

– Có lẽ do lần nạo thai đầu tiên đã ảnh hưởng đến cơ thể Thanh Nguyên.

Ngày ấy phải chi tôi đừng ngăn cấm Thanh Nguyên và chú. Tôi cứ ray rứt mãi bởi điều ấy, tưởng rằng nó sẽ qua đi khi thấy nó vui vẻ hạnh phúc.

– Mẹ chẳng nên quan tâm chuyện ấy, tình cảm giữa con và Thanh Nguyên không hề thay đổi.

Gần 1 giờ đồng hồ, Thanh Nguyên được chuyển qua phòng hậu phẫu, cô vẫn còn mê mẫn, mặt xanh lợt.

Minh Hiến đau xót vén mái tóc rối của vợ. Em hãy tin anh đi Thanh Nguyên, chúng ta sẽ mãi hạnh phúc, tuần trăng mật vẫn đầy trong cuộc sống của chúng ta.

– Tại sao vậy hả anh? Anh trách em đi, vì em đã cãi lời anh, vẫn đi làm, vẫn xông xáo để rồi, con chúng mình bỏ chúng mình đi.

Minh Hiến dịu dàng lau nước mắt cho vợ:

– Không phải tại em đâu. Rồi chúng mình sẽ có những đứa con khác em ạ. Không chừng lần sau em sẽ sinh đôi nữa kìa.

Được dỗ dành nỗi đau mất con tạm phai, Thanh Nguyên lại vui với hạnh phúc đang có.

Còn Minh Hiến, anh tế nhị xếp tất cả đồ chơi, quần áo trẻ con vào 2 xô, anh sợ Thanh Nguyên lại đau lòng. Nếu như cô hiểu rõ, vĩnh viễn mình không được làm mẹ, có lẽ cô sẽ chịu không nổi, không hiểu tình yêu của anh có đủ sức giúp cô vượt qua cơn sóng gió. Thôi thì chuyện đến đâu hay đến đó. Tình yêu của anh dành cho cô càng trở nên đậm đà tha thiết hơn.

Gần 2 tháng, Thanh Nguyên mới trở lại với công việc, và hôm nay là ngày đi làm đầu tiên của cô.

– Chào Thanh Nguyên! Có gần 2 tháng không gặp. Thanh Nguyên đẹp và mập tròn ra.

Thanh Nguyên cười buồn:

– Em mất đứa con, buồn ghê.

– Lo gì, Thanh Nguyên còn trẻ mà, coi chừng dăm ba tháng nữa lại mang bầu.

Thanh Nguyên bồi hồi ngồi vào chiếc ghế làm việc của mình, cô yêu công việc, yêu Minh Hiến và yêu mái gia đình của cô, mai này những đứa con xinh xắn ra đời, thắt chặt sợi dây duyên nợ giữa cô và Minh Hiến.

Điện thoại reo, Minh Hiến gọi cho Thanh Nguyên:

– Em khỏe chứ Thanh Nguyên?

– Em khỏe, anh đang ở đâu thế?

– Anh đang có mặt tại nhà hát để tập dợt cho chương trình ca nhạc tối nay.

– À, em nhớ rồi, đêm nay chương trình đặc biệt sẽ hát nhạc của anh. Anh muốn em đi cùng không anh Hiến?

– Dĩ nhiên là anh rất muốn, anh chỉ sợ em mệt thôi.

– Không, em rất khỏe, tối nay em sẽ đi xem chương trình ca nhạc của anh.

– Ừ, chiều anh về đón em. Tạm biệt.

Anh gửi cho cô nụ hôn gió. Thanh Nguyên mỉm cười, gác máy:

– Ông xã gọi à? Gớm, mới đi làm đã gọi điện thoại rồi. Cứng dữ thế?

Thanh Nguyên cười hạnh phúc. Cô bằng lòng với hạnh phúc của mình đang có. Lại điện thoại, lần này của Nhã Vy, Vy hớn hờ:

– Thanh Nguyên ơi, tới lại làm mẹ rồi. Anh Duy mừng lắm.

– Chúc mừng cậu.

Giọng Nhã Vy tíu tít:

– Tớ sẽ sinh con trai, còn cậu mang thai lần nữa phải sinh con gái nhé, chúng lớn lên tụi mình làm 2 bà xui.

Gác máy, Thanh Nguyên băng khuâng. Nếu như đứa bé không mất, bây giờ cô là bà mẹ hạnh phúc nhất, bởi đứa con sắp được chào đời. Tội nghiệp cho Minh Hiến, anh rất yêu trẻ con nhưng sợ cô buồn, nên xếp tất cả mọi thứ liên quan đến trẻ con.

Minh Hiến ạ, rồi tình yêu của chúng mình sẽ đơm hoa kết trái.

- Vân Trúc dạo này hát tệ quá đỗi.

- Thất tình và chán đời thì hát hay gì nổi, đêm nào sau khi hát xong cũng uống rượu say như.

- Sao chị biết Vân Trúc thất tình?

- Ai mà không biết, nhạc sĩ Minh Hiến lấy vợ cả năm rồi, là 1 năm Vân Trúc xuống dốc, dù sao thì cô ta cũng huy hoàng hơn 5 năm rồi còn gì nữa. Ánh sao nào lóe sáng quá cũng có lúc tắt chứ.

cô gái vừa xem Vân Trúc hát vừa bình luận, họ nói thật to tên Minh Hiến.

Anh xuất hiện trên sân khấu bên cạnh Vân Trúc, lập tức tạo nên làn sóng âm ầm.

- "Bên đường xin vết thương đi". Hát bài "Mộng và Hương" đi.

Những tiếng vỗ tay và hét to vang dội.

Minh Hiến lẫn Vân Trúc cúi sâu đầu chào, cơn sóng tán thưởng vẫn chưa dịu tan.

- Họ xứng đôi đấy chứ nhỉ? Vậy mà trái tim nhạc sĩ lại hướng về cô phóng viên, có lần em đến tòa soạn xin gặp, nhưng nghe nói hư thai nên ở nhà dưỡng bệnh.

cô gái thoải mái nói mà không ngờ Thanh Nguyên đang trước họ. Cô đã từng ghen với Vân Trúc nhưng tình yêu của anh đã cho cô niềm tin, mãi đến bây giờ niềm tin ấy không hề lung lay. Nhưng sao 1 nỗi buồn man mác, bởi anh và Vân Trúc thật xứng đôi và thật nổi bật bên nhau. 1 Vân Trúc xinh đẹp và tài danh như thế kia lại chịu ôm đau khổ với tình yêu đơn phương hay sao? Thời gian 3 năm xa cách giữa cô và Minh Hiến, đủ để Vân Trúc giành chiến thắng kia mà. Đầu óc Thanh Nguyên cứ quay quắt với muôn ngàn ý nghĩ mà không sao lý giải nổi.

Rời bỏ hàng ghế, Thanh Nguyên đi vòng ra sau hậu trường.

Trên sân khấu Vân Trúc và Minh Hiến cùng đi vào giữa tràng pháo tay âm ầm:

Vân Trúc - Minh Hiến! Vân Trúc - Minh Hiến!

Cảm động quá Vân Trúc ôm chàng Minh Hiến bật khóc. Anh cũng cảm động không kém, siết nhẹ vai cô.

Thanh Nguyên đứng sững sờ nhìn, cô đã nhìn thấy cảnh ấy, liệu đây là tình

yêu trai gái hay sự cảm thông phát xuất từ nghệ thuật?

Chùng như thấy Thanh Nguyên, Minh Hiến giật mình đẩy Vân Trúc ra:

– Thanh Nguyên, em vào từ lúc nào vậy?

– Em ngồi dưới hàng ghế khán giả mới vào tới thôi.

Vân Trúc ngượng ngập chào Thanh Nguyên, hạnh phúc ngẩn ngui được trong vòng tay Minh Hiến vụt tắt.

– Anh đưa em xuống hàng ghế khán giả nhé?

– Em đi 1 mình cũng được. Bao giờ thì xong hả anh?

– Em mệt à?

– Không, em chỉ hỏi vậy thôi. Anh bận cứ lo việc của anh.

– Vậy em xuống ghế ngồi đi nhé, anh có rất nhiều câu hỏi giao lưu phải trả lời.

– Vâng!

Nhưng Thanh Nguyên đi luôn ra ngoài, 1 nỗi buồn mênh mang trong cô, cô không hiểu sao mình buồn nữa. Còn đang đứng đợi xe, Thanh Nguyên ngạc nhiên vì 1 chiếc xe dừng lại:

– Thanh Nguyên, nhớ tôi không?

– À ...

Ngớ người ra 5 giây, Thanh Nguyên kêu lên:

– Bác sĩ Đáng.

– Cô nhớ giới thiệu, sao, khỏe chứ?

– Dạ khỏe.

– Cô có vẻ mập hơn trước, tôi và mẹ cô cứ lo cô bị xốc?

– Bị xốc?

– Phải, người phụ nữ bao giờ cũng vậy, khi biết mình không còn khả năng làm mẹ phải đau buồn rồi. Thanh Nguyên vui vẻ cũng tốt, tuy nhiên cô và anh Hiến có thể xin 1 đứa con nếu 2 người muốn.

tai Thanh Nguyên ù ù, chuyện như vậy mà mẹ và Minh Hiến có nói gì đâu? Từ giã bác sĩ Đáng, Thanh Nguyên đi lang thang, tâm hồn cô tràn ngập ai bi. Cô không còn khả năng làm mẹ nữa, cuộc sống của cô và Minh Hiến sẽ là những ngày đơn điệu tẻ nhạt. Hèn nào anh luôn chiều chuộng yêu thương cô.

Mặc cảm đau đớn của năm nào như sống lại.

– Mẹ!

Giọng Thanh Nguyên nghèn nghẹn, cú điện thoại khá khuya, làm cho Ngọc Lan lo lắng:

– Con có chuyện gì thế Thanh Nguyên?

– Mẹ hãy trả lời thành thật với con, có phải sau lần phẫu thuật, con vĩnh viễn sẽ không có con, mẹ nói đi?

Ngọc Lan thở dài:

– Con đã biết, mẹ cũng không dấu. Phải! Nhưng Minh Hiến không quan tâm và vẫn yêu con, con đừng lo lắng gì cả nhen Nguyên, thời bây giờ ...

– Cám ơn mẹ đã nói thật.

Thanh Nguyên tắt máy, cô đi như chạy trên đường, nước mắt nhạt nhòa.

Minh Hiến xuống hàng ghế khán giả, Thanh Nguyên không còn đó, anh lo lắng chạy ra đường.

Vân Trúc đi theo:

– Chắc là cô ấy về nhà rồi, hay anh gọi điện xem.

Minh Hiến bấm máy, nhưng Thanh Nguyên khóa máy, chỉ có lời nhắn:

Em đã về nhà. Minh Hiến cất máy vào túi.

– Cô ấy về nhà rồi. Anh đi về đây.

– Không được! Người ta mở tiệc chiêu đãi anh và em, anh về sao được, kỳ lắm anh Hiến, anh không có mặt người ta sẽ nói anh xem thường người ta. Đi thôi anh Hiến, anh làm như Thanh Nguyên là ai đấy, là vợ anh, Thanh Nguyên phải thông cảm với công việc của anh chứ.

Minh Hiến đành đi theo đà lôi kéo của Vân Trúc. Gần 2 giờ Minh Hiến mới về đến nhà, Thanh Nguyên nào có ngủ đâu, cô vội nằm quay mặt vào trong và như đã ngủ thật say.

Minh Hiến cởi giầy đi nhẹ nhẹ vào, anh hôn lên tóc cô:

– Em ngủ hả Thanh Nguyên?

Vờ như ngủ say, Thanh Nguyên im lặng, Minh Hiến hôn cô lần nữa, mới khẽ khàng thay quần áo và lên giường nằm cạnh cô, anh luồn tay xuống đầu cô và ôm cô vào lòng:

– Sao em chẳng đợi anh cùng về vậy?

– Em buồn ngủ quá mà anh Hiến.

– Em ngủ đi.

Anh vượt nhẹ nhẹ trên người cô. Giá như mọi khi, Thanh Nguyên đã quay lại ôm anh, hôm nay lòng cô lịm chết bởi nỗi đau, còn đâu cảm giác hạnh phúc hay đắm đuối.

Buổi sáng khi Minh Hiến dậy, Thanh Nguyên đã rời nhà từ lâu, cô viết để lại cho anh mảnh giấy:

"Anh Hiến!

Trưa nay em không về nhà. Anh ra tiệm ăn cơm. Tối em mới về.

Thanh Nguyên".

Cô bé này lại tham công tiếc việc rồi. Anh mỉm cười bỏ lá thư trở lại chỗ cũ. Buổi chiều 6 giờ lẽ ra phải về, Thanh Nguyên lang thang trên đường phố, lòng buồn, cô không muốn gặp anh. Gặp để làm gì khi lòng cô đang đau khổ quay quắt. Từ 6 giờ đến 8 giờ Minh Hiến gọi 5 cuộc điện thoại, máy Thanh Nguyên vẫn tắt, anh đành để lại lời nhắn:

"Anh phải đi làm đây. Ở nhà em ngủ trước đừng đợi anh. À, điện thoại của em sao cứ tắt máy hoài vậy Thanh Nguyên?" giờ đêm Thanh Nguyên mới về đến nhà, cô mệt mỏi nằm vùi trên giường.

Tôi phải làm gì đây để cho lòng không còn phiền muộn nặng trĩu?

Mãi đến ngày thứ 3, Minh Hiến còn chưa kịp hiểu thái độ của Thanh Nguyên, công việc quá nhiều, ban ngày khi anh ngủ bù cho giấc ngủ ban đêm thì sáng sớm Thanh Nguyên rời nhà, và khi anh rời nhà, Thanh Nguyên vẫn còn đâu đó ngoài đường phố. Anh đang ăn vội để đi, có chuông cửa, anh vội chạy ra. Cô bé hôm nay để quên chìa khóa nhà hay sao. Mở cửa ra, anh định trêu cô:

– Thanh Nguyên, em xem nè ...

Không phải Thanh Nguyên mà là bà Ngọc Lan. Minh Hiến ngượng ngập:

– Mẹ mà con tưởng Thanh Nguyên.

– Thanh Nguyên chưa về à?

– Dạ! Mấy ngày nay cô ấy đều về muộn, con hỏi thì nói công việc nhiều lắm.

– Từ mấy ngày nay à?

– Dạ!

– Chú đã nói chuyện nó không thể sinh con được với nó à?

Minh Hiến ngớ người ra:

– Dạ, đâu có.

ý nghĩ thoáng qua, làm Minh Hiến nổi gai toàn thân. Như vậy gương mặt mệt mỏi buồn buồn mấy ngày qua là như vậy. Anh thật vô tâm, không chú ý đến nội tâm của vợ mình.

Minh Hiến rụt rè:

– Mẹ, có lẽ Thanh Nguyên buồn vì chuyện này.

– Còn chuyện gì nữa, con bé quá nhạy cảm đó, dĩ nhiên là nó chịu không nổi. Con phải khuyên nó. Mẹ cũng lo lắng, mà sao điện thoại của nó không gọi được vậy?

– Thanh Nguyên nói không muốn bị quấy rầy.

– Con bé này thật là kỳ.

Nhất định làm cho ra lẽ, nên Minh Hiến đi đến 9 giờ thì về. Quả thật Thanh Nguyên đang có mặt ở nhà, cô khựng lại:

– Hôm nay sao anh về sớm vậy?

– Anh có chuyện muốn nói với em.

– Chuyện gì vậy anh, anh ăn cơm chưa, em đi hâm nóng thức ăn nhé?

– Anh không ăn đâu.

– Vậy em đi lấy quần áo cho anh tắm.

Thanh Nguyên dợm đi, Minh Hiến nắm tay cô kéo lại và ôm vào mình:

– Em có biết phải trải qua 1 thời gian dài nhớ thương và đau khổ chúng ta mới lấy được nhau không?

– Tại sao anh lại hỏi em, dĩ nhiên là em biết.

– Em biết? Mấy ngày nay em lảng tránh anh, sáng đi sớm và đến chín mười giờ đêm mới về là sao vậy?

Thanh Nguyên quay đi tránh cái nhìn của Minh Hiến như muốn soi thấu tâm hồn cô:

– Em nói rồi, công việc ở tòa soạn rất nhiều.

– Không phải! Anh muốn biết ai đã nói với em chuyện em không thể có con?

Thanh Nguyên lặng người đi trong khoảng khắc:

– Ai nói có quan trọng gì đâu, điều quan trọng là em đã biết khi anh và mẹ cố tình giấu em, tại sao vậy?

– Anh và mẹ không muốn em buồn, em hiểu không?

Thanh Nguyên ứa nước mắt:

– Anh đâu giấu được em hoài, anh muốn em ôm ấp ảo vọng hay sao? Ảo vọng làm mẹ, khi em là 1 người đàn bà không thể sinh cho chồng mình những đứa con mũm mĩm nữa.

– Thanh Nguyên, em biết anh rất yêu em chứ?

– Em biết và đã biết em đau khổ lắm, anh biết không?

– Anh không quan trọng chuyện em có sinh con cho anh được hay không.

Điều quan trọng là chúng ta sống hạnh phúc và vui vẻ. Anh luôn muốn trên môi em nở nụ cười như ngày em trở về. Em buồn anh làm sao có thể vui được, em là trái tim là linh hồn của anh, nếu thiếu em, anh không thể nào sống và cống hiến cho đời những bản nhạc giá trị. Em đừng làm khổ em và làm khổ anh có được không em?

Nước mắt Thanh Nguyên dâng lên, cô ngã vào lòng anh mà khóc. Anh âu yếm hôn lên những giọt nước mắt:

– Nín đi em, hãy hứa đừng như vậy nữa nghe em.

Vòng tay và nụ hôn ấm nồng đưa Thanh Nguyên vào hạnh phúc, 1 hạnh phúc không trọn vẹn như thuở nào, bởi 1 niềm đau canh cánh.

– Hello!

Xe Nguyễn Duy chạy vào chưa kịp dừng lại Thanh Nguyên đã nghe tiếng Nhã Vy và tiếng thằng cu Bộp hét âm ỉ:

– Dzô dzô ... Thanh Nguyên ơi, cậu đâu rồi?

Thanh Nguyên vừa đi ra, Minh Hiến còn nhanh hơn cô, anh sốt thằng Bộp trên tay Nguyễn Duy và hôn trơ hôn trất vào má nó.

– Bác Hiến làm múa lân đi.

Bao giờ cũng vậy, nó thích được Minh Hiến công kênh lên vai, sau đó anh nhún nhảy múa, tinh nghịch như trẻ con:

– Cất tùng xèng ... tùng xèng ... tùng xèng.

Thằng Bộp lại vùi vãnh:

– Bác Hiến, làm cò bay chim bay đi.

Minh Hiến lại dang 2 tay ra chạy vòng căn phòng:

– Cò bay, tránh ra nè.

Thằng Bốp thích lắm, Duy thì lắc đầu:

– Chịu thua.

Nhã Vy lườm Duy:

– Anh có chiều con được đâu, cứ hay hét mắng con mỗi lần nó phá đồ của anh, chả bằng anh Hiến, vậy mà Thanh Nguyên xem, tớ lại có bầu nữa nè.

1 thằng Bốp, con bé Bi rồi thêm 1 đứa nữa. Tớ đẻ như gà.

Thanh Nguyên bật cười. Quả thật thằng Bốp chưa đầy 4 tuổi, Vy đã sinh đứa con thứ 2, bé Bi chưa kịp biết đi, Vy lại mang thai.

Duy vụt hét lên vì Vy đang véo anh, thật đau:

– Tại anh nè.

– Sao lại tại anh?

– Cứ gỡ mồm gỡ miệng, bảo cứ sinh con, chả sao. Cũng thời bằng tuổi Thanh Nguyên mà em đến 3 đứa con, mai một già anh chê em.

– Anh mà chê em, cho anh ... lên thiên đàng ở đi.

– Á ...

Nhã Vy lại véo vào đùi Duy. Duy hít hà kêu đau:

– Bốp ơi cứu ba.

– Ba bảo em Bi ấy.

Họ hạnh phúc thật, 1 hạnh phúc đơn giản với những đứa con mũm mĩm. Còn mình? Thanh Nguyên băng khuông cô đã bị tước đoạt quyền làm mẹ mất rồi.

Xem kìa, Minh Hiến cứ đùa với thằng Bốp, anh lại trêu bé Bi, lấy giấy xếp làm phi cơ ném bay chéo chéo quanh nhà.

– Cậu cũng mau có con đi chứ Thanh Nguyên. Gia đình không có trẻ con cũng buồn lắm, hôm nào anh Hiến của cậu rước thằng Bốp sang đây cả ngày, hay nó về ông bà nội, bọn mình buồn buồn như thiếu cái gì.

– Cậu tin không, mình mất khả năng làm mẹ, từ cái lần đầu tiên và đến lần thứ hai ...

Nhã Vy nhìn sững bạn, cô thật vô tình dẫm lên nỗi đau của bạn:

- Nguyên, mình xin lỗi.
- Tại cậu không biết thôi mà.

Tiền Nhã Vy về, Thanh Nguyên càng rơi sâu vào nỗi buồn. Minh Hiến cố vỗ về cô, anh thông cảm với nỗi buồn của cô vì chính anh cũng đang buồn.

- Nếu em thấy buồn, chủ nhật, có thể đến nhà Nhã Vy rước cu BỐp về nhà. Nhưng rồi ngày chủ nhật qua mau niềm vui không tồn tại, vòng tay Minh Hiến vẫn tha thiết, anh vẫn quan tâm chăm sóc cô, nỗi đau và khát khao làm mẹ cứ cháy bỏng trong tim Thanh Nguyên, cô vừa xót xa cho mình vừa cho Minh Hiến.

- Em chưa ngủ sao Thanh Nguyên?

- Dạ!

- Hay ... mình xin 1 đứa con về nuôi nghe em?

- Đừng anh!

- Sao vậy? Trong nhà có trẻ con anh và em đều vui, mỗi lần thằng BỐp về, anh thấy em cứ lưu luyến nó mãi.

- Nếu có xin con nuôi cũng đâu phải máu thịt của anh?

Minh Hiến phì cười:

- Em xin từ lúc còn bé và chúng ta nuôi dưỡng nó, khác nào do chúng ta sinh nó ra, cũng như anh vậy, anh được ông nội em mang về nuôi, nhận gia đình em làm chính gia đình anh.

- Để em suy nghĩ đã.

- Anh tùy em. Em nên biết dù em không thể cho anh một đứa con, anh vẫn yêu em, tình yêu vẫn tròn đầy như thuở chúng mình mới yêu nhau.

Thanh Nguyên cảm động hôn lên trán anh, trong không gian ấm áp, môi anh tìm môi cô, những say đắm đắm đuối vẫn như thuở đầu tiên. Trong hạnh phúc và xót xa, nước mắt Thanh Nguyên rơi lặng lẽ, cô và anh có cả ngàn lần ân ái cũng chỉ vậy thôi, cô chẳng cho anh được hạnh phúc của kẻ làm cha.

Phương Dung
Nghềng Một Suối Đàn
Chương 6

Ngồi lặng thinh xem Minh Hiến đàn cho Vân Trúc hát bài nhạc mới, trong đầu Thanh Nguyên chợt lóe lên ý nghĩ. Một ý nghĩ làm cô đau buốt tận tâm can.

Minh Hiến vẫn vô tình đàn và Vân Trúc vẫn hát.

Nhìn về phía Thanh Nguyên, Vân Trúc ngập ngừng:

– Hay mình tập bao nhiêu đây thôi nghe anh Hiến?

– Ừ, cũng được.

Anh đứng lên đi lại bên Thanh Nguyên mà cô vẫn không hay. Cho đến khi anh đặt tay lên vai cô:

– Em đang nghĩ gì vậy?

Thanh Nguyên giật mình, cười gượng:

– Có nghĩ gì đâu. Xong rồi hả anh?

– Ừ. Chúng ta đi.

Thanh Nguyên đứng lên:

– Vân Trúc, đi chung với chúng tôi đi.

– Đi đâu Thanh Nguyên?

– Hôm nay sinh nhật của anh Minh Hiến.

Minh Hiến ngó người ra, anh vụt kêu lên:

– Sinh nhật ư? Em nghĩ ra chuyện sinh nhật hồi nào vậy?

– Hôm qua, em hỏi ba, ba nói lúc nội nhật được anh trước nhà là ngày 27 tháng 6. Tại sao anh không lấy ngày đó là ngày sinh nhật?

– Anh chẳng nghĩ đến sinh nhật từ khi anh khôn lớn.

– Vậy anh không muốn em và Vân Trúc mừng sinh nhật cho anh?

Minh Hiến cười đưa 2 tay lên gãi đầu:

– Sinh nhật thì sinh nhật.

– Chúng ta đi.

Từ bao giờ Thanh Nguyên lặng lẽ tổ chức sinh nhật cho Minh Hiến. 1 chiếc

bánh 2 tầng, cắm những ngọn nến hồng và dòng chữ nổi bay bướm:

Chúc mừng sinh nhật lần thứ 40 của Minh Hiến.

Chai rượu Champagne, ba cái cốc, thức ăn được Thanh Nguyên đặt sẵn.

Minh Hiến cứ kêu lên:

– Sao anh chẳng biết gì cả vậy Thanh Nguyên?

Thanh Nguyên cười nhẹ:

– Nếu anh Hiến biết thì đâu còn bí mật phải không Vân Trúc?

Cả ba an vị, Thanh Nguyên rót ba ly champagne đầy, cô đưa lên:

– Xin chúc mừng sinh nhật 40 của anh.

Vân Trúc cũng nâng ly rượu lên:

– Em xin chúc mừng sinh nhật anh, thực sự em đang rất cảm động vì em là vị khách độc nhất được mời.

Minh Hiến và Vân Trúc uống cạn, không ai thấy Thanh Nguyên cũng uống và cô kín đáo nhổ vào chiếc khăn tay. Cứ ly rượu với Thanh Nguyên lại rót.

Minh Hiến ngất ngây trong hạnh phúc, anh uống mà không suy nghĩ. Còn Vân Trúc, nhìn hạnh phúc của người mình yêu, trái tim cô đã tan vỡ càng tan vỡ thêm, cô trút cạn rượu vào miệng.

– Thanh Nguyên, anh say quá rồi, anh không uống nữa đâu.

Vân Trúc nhẹ nhạ:

– Thanh Nguyên, tôi thấy có đến ba bốn Thanh Nguyên và anh Minh Hiến.

Tôi chóng mặt quá muốn đi nằm.

– Được rồi, tôi đưa Vân Trúc đi nghỉ chừng nào hết chóng mặt thì về.

Thanh Nguyên dìu Vân Trúc vào phòng mình, cô giúp Vân Trúc cởi áo ra và trở lại bàn tiệc, Minh Hiến đang ngồi gục trên ghế, Thanh Nguyên lại dìu Minh Hiến đi. Cô không biết mình hành động đúng hay sai nữa.

Đặt Minh Hiến nằm cạnh Vân Trúc, cô kéo sát anh vào Vân Trúc hơn, rồi lúi ra đóng chặt cửa lại.

Bàn tay cô nằm lại trong cơn đau vò xé ... trong phòng, Minh Hiến trở mình ôm chàng Vân Trúc ... trong cơn say bồng bềnh, anh tìm kiếm và đắm đuối ...

Tôi đang làm gì đây? Tôi đang điên hay tỉnh? Thanh Nguyên nằm mộp trên nền đất lạnh, cô khóc như chưa bao giờ được khóc. Đêm ơi, xin hãy mau đi qua.

Nhưng sao màn đêm tăm tối cứ dài mãi, thời gian như ngừng trôi, trái đất chẳng chịu quay nữa ... 1 đêm quá dài trong đời Thanh Nguyên.

Minh Hiến trở mình, miệng anh khô đắng, anh gượng chỗi dậy. Chợt anh há hốc mồm kinh hoàng:

– Vân Trúc, sao em lại ở đây?

Vân Trúc sực tỉnh, cô bàng hoàng nhìn Minh Hiến và mình, rồi bật dậy như cái lò so:

– Anh Hiến, tại sao như thế này?

– Anh ...

Minh Hiến tung chăn lao ra cửa, sực nhớ anh vội vàng quay lại mặc quần áo, còn Vân Trúc cô cũng cuống cuống ôm quần áo chạy vào toilet. Ngoài phòng khách trống trơn, buổi tiệc tối hôm qua hãy còn trên bàn, chiếc bánh sinh nhật bắt đầu chảy kem.

– Thanh Nguyên, Thanh Nguyên.

Bên ngoài cửa khóa, Minh Hiến lắc cửa âm âm:

– Thanh Nguyên.

Vân Trúc cầm tờ thư, cô đưa cho Minh Hiến:

– Anh xem đi.

Minh Hiến cầm lấy, run rẩy đọc:

Minh Hiến - Vân Trúc, Em xin lỗi đã xếp đặt mọi chuyện. Hãy tha lỗi cho em. Vân Trúc, có lẽ cô không nợ trách tôi, khi đã đẩy cô vào 1 tình huống phải chấp nhận. Cô đã yêu và lặng lẽ đứng ngoài lề cuộc sống của chúng tôi, âm thầm chịu đau khổ, còn tôi yêu và ích kỷ độc chiếm người mình yêu. Minh Hiến, Vân Trúc sẽ cho anh những đứa con mũm mĩm xinh xắn, anh và

Vân Trúc mới là 1 đôi. Xin chúc anh và Vân Trúc hạnh phúc.

Thanh Nguyên Minh Hiến đau khổ vò nát tờ thư:

– Tại sao em lại cư xử hồ đồ vậy hả Thanh Nguyên?

Mắt Vân Trúc nhòa lệ. Đúng, đêm qua cô đã hạnh phúc, cô đã chột tỉnh và hiểu mình đang được yêu, cô đã không từ chối hạnh phúc có được, nhưng thái độ của anh Minh Hiến lúc này làm cho cô đau khổ kỳ lạ. Vân Trúc chạy miết lên sân thượng, cô quỵ xuống trên mặt đất mà khóc. Tiếng khóc của cô khiến trái tim Minh Hiến bàng hoàng. Anh phải làm gì đây? Để mặc cô thì tồi tệ quá, giống như 1 tên sở khanh, mà chạy theo cô ... nói lời nào đây.

Anh bước từng bước chậm chạp lên từng bậc thang và quỳ sau lưng cô:

– Thực sự anh say ... anh xin lỗi em.

Vân Trúc gạt nước mắt:

– Anh không cần xin lỗi em, bởi vì anh đâu phải là người đầu tiên trong đời em. Nhưng đối với em, đêm qua là đêm hạnh phúc nhất đời em, em đã được cận kề bên người mình yêu. 1 hạnh phúc dù em có bỏ ra rất nhiều tiền cũng không mua được. Anh đừng băn khoăn gì về em cả.

Cô ôm đầu anh để tựa ngực mình:

– Em đã yêu anh và từng khao khát được ở cạnh anh, tình yêu đơn phương kéo dài mãi theo năm tháng, em cứ tưởng cả đời không bao giờ được trong vòng tay anh. Hiến ơi, sau đêm nay em biết em sẽ đau khổ hơn nữa, vì c o thể chẳng bao giờ anh còn thèm nhìn mặt em.

Minh Hiến run tay lau nước mắt cho cô:

– Tội tình gì em phải nuôi nấng 1 tình yêu như vậy hả Trúc, bên em có biết bao nhiêu người, họ sẵn sàng quỳ lụy dưới chân em, còn anh 1 kẻ chỉ biết làm trái tim em tan nát.

– Tình yêu, anh hiểu chứ, làm sao bảo mình phải yêu người này và ghét người kia, em yêu anh như Thanh Nguyên đã yêu anh.

Cô nâng mặt anh hôn lên khắp mặt, tôn sùng như vị thánh. Tình yêu của cô

làm anh bàng hoàng rung động. Bất giác anh ôm ghì lấy cô, ôm thật chặt vào mình.

– Hãy ôm em thật chặt nữa đi Minh Hiến, hãy cho em được trong vòng tay anh lần này thôi.

Vân Trúc bạo dạn đẩy anh nằm xuống, lần thứ 2 trái tim anh và trái tim cô cùng chung 1 nhịp đập.

– Thanh Nguyên!

Minh Hiến bật dậy khi Thanh Nguyên đẩy cửa bước vào, cô nhìn anh lặng lẽ rồi đi luôn về phòng.

– Hai ngày nay em đã đi đâu vậy? Anh đi tìm em khắp các nơi. Lẽ ra em không nên cư xử với anh như vậy.

Anh xót xa nhìn cô:

– Tại sao em làm khổ em vậy hả Thanh Nguyên? Em xem mặt em xanh tái phờ phạc, anh đã nói chuyện có con hay không, không quan trọng ...

Thanh Nguyên gỡ tay Minh Hiến trên vai mình:

– Em mệt lắm, muốn ở 1 mình.

Minh Hiến cúi kính:

– Anh không hiểu nổi em, may là Vân Trúc không làm dữ, nếu không anh còn mặt mũi nào hả Thanh Nguyên?

– Nhưng cô ấy yêu anh mà. 2 ngày qua chẳng phải anh và cô ấy luôn bên nhau.

– Anh và Vân Trúc đi tìm em.

– Minh Hiến, em không ghen đâu. Anh đã 4 không, tại sao anh không được quyền làm cha? Em không có quyền tước đoạt hạnh phúc làm cha của anh.

– Nhưng mà ...

Minh Hiến khố sở:

– Anh yêu em, anh không thể thiếu em.

– Nếu như ... em biến mất khỏi đời anh, anh và Vân Trúc sẽ hạnh phúc lắm.

– Anh van em đừng nói như vậy có được không em.

Anh ôm cô vào lòng và khóc. Giọt nước mắt của anh tan nát trái tim cô. 2 ngày nay cô có đi xa đâu, quần quanh đây thôi, cô nhìn thấy chồng mình đi cùng người phụ nữ khác, Vân Trúc đã ở nhà này thêm đêm nữa. Và những

gì xảy ra tất cả đều theo sự xếp đặt của cô, cô đã sử dụng con dao 2 lưỡi và nó đã cứa tan nát tâm hồn lẫn thân xác của cô. Hạnh phúc bên nhau bây giờ sao quá đắng cay.

Gặp mặt nhau, má kề má, nhưng sao lòng đã lạnh như mùa đông. Vòng tay kia đã có người phụ nữ khác, môi hôn ấm nồng san sẻ cho ai kia mất rồi.

o O o – Em đừng uống rượu nữa, anh xin em đấy Vân Trúc.

Minh Hiến ra hiệu cho người phục vụ mang rượu đi, anh xốc nách Vân Trúc bắt cô đứng dậy:

– Anh đưa em về.

Giọng nhừa nhựa, Vân Trúc quát:

– Anh hãy mặc kệ em. Em chịu hết nổi rồi, tại sao em lại đau khổ như thế này? Tại sao anh đến với em? Đúng rồi, tại Thanh Nguyên, cô ấy đã đẩy em vào anh, ban ngày anh ở cạnh em, nhưng đêm về anh vẫn phải về với cô ấy. Tại sao như vậy hả?

– Em say quá rồi, anh đưa em về.

Minh Hiến gần như bế Vân Trúc ra xe. Anh thực sự đau lòng nhìn cô tự dày vò hành hạ mình, chỉ vì yêu anh. Còn anh, anh không hiểu trái tim mình đang dành cho ai nữa. Bên cạnh Thanh Nguyên, anh cũng yêu cô và khi bên Vân Trúc, anh không dấu diếm trái tim mình cũng mềm đi trước tình yêu Vân Trúc dành cho mình. Nếu Thanh Nguyên như dòng sông trầm lặng thì Vân Trúc lại cuồn cuộn như dòng thác lũ, cuốn trôi phăng đi mọi thứ, cô đã cuốn trôi anh và không sao dừng lại được, những đam mê dài vô tận, và Minh Hiến không cưỡng được niềm đam mê lạ lùng, ái ân cuồng loạn.

Đưa cô về nhà, anh phải mở ví cô lấy chìa khóa và bế cô vào. Đặt cô lên giường, anh cởi đôi giày trên chân cô và chiếc áo đang mặc.

– Anh Hiến.

– Em nghỉ đi, anh về.

– Anh đừng về.

Cô ôm anh bật khóc:

– Tại sao em đau khổ như thế này hả anh? Nếu như giữ chúng ta không có chuyện gì xảy ra, vẫn như thế từ bao nhiêu năm qua, đàn ông này ... em không

thể thiếu anh được Hiến ơi ...

Cô khóc nức trong lòng Hiến, anh xót xa vỗ về:

– Em bình tĩnh lại đi Vân Trúc ...

Cô ôm anh thật chặt và bất thành linh gấn môi cô vào môi anh, bàn tay cô vuốt ve trên da thịt da. Minh Hiến đỡ ra, anh không chống đỡ nổi trước tình yêu như vũ bão kia ...

Đã 2 giờ, Thanh Nguyên biết Minh Hiến sẽ không về, tuy nhiên cô vẫn cứ đợi. Chẳng phải cô đã mong họ sẽ gấn bó với nhau hay sao, và 1 đứa con sẽ ra đời. Vậy mà đêm đêm 1 mình với gối lạnh chăn đơn, cô không cầm được nước mắt đau khổ. Anh đang ở bên Vân Trúc.

Điện thoại reo, giọng anh lúng túng:

– Vân Trúc uống rượu nhiều quá, anh phải săn sóc cô ấy, em ngủ đi ...
chừng nào cô ấy tỉnh anh sẽ về.

Thanh Nguyên gác máy, cô vùi mặt xuống gối khóc, khóc như chưa bao giờ được khóc. Cái đêm cô đẩy Vân Trúc vào anh trong căn phòng này lại hiện về, đau đớn tim cô như bị xé tan tành.

Buổi sáng Thanh Nguyên dậy không nổi, cô bàng hoàng nhìn mình trong gương. Có phải là mình đây không? 1 Thanh Nguyên tươi tắn hạnh phúc đâu rồi?

Vân Trúc sầm mặt, vì Minh Hiến lại mặc áo quần để ra về. Cô muốn nổi điên lên vì mãi vẫn không chiếm được trái tim anh.

Cô ngồi dậy và ôm anh:

– Anh không ở lại với em?

– Vân Trúc, anh xin lỗi ...

– Anh muốn về thì về đi.

Vân Trúc giận dữ ném tờ giấy vào người Minh Hiến:

– Em không phải là người gây ra cảnh ngộ này đâu, bây giờ bắt em chịu thiệt thòi thật bất công.

– Giấy gì vậy Vân Trúc?

– Anh xem đi.

Minh Hiến cúi nhặt lên, anh sửng sờ:

– Em ... em ...

– Thai 2 tháng rồi, em khám ở Từ Dũ không phải phòng mạch tư đâu. Em muốn biết là anh sẽ cư xử với em như thế nào. Anh nên nhớ em là người ... bị hại đó.

Nếu người mang thai là Thanh Nguyên, ôi, Minh Hiến sẽ mừng biết bao nhiêu. Đăng này ...

Anh ngại ngần hỏi lại cô:

– Em tính sao?

– Em đã 3 không, 1 tuổi nếu nói làm mẹ có thể hơi trễ. Sự nghiệp em cũng đã có, vinh quang em đã trải qua, ao ước bây giờ của em là làm mẹ và có 1 mái ấm gia đình. Nói tóm lại, em giữ cái thai này.

Minh Hiến xúc động:

– Cám ơn em.

– Đừng vội cám ơn em, vì em sẽ có điều kiện?

– Điều kiện?

– Anh và Thanh Nguyên ... hãy ly hôn đi.

– Không được!

Vân Trúc cau mày:

– Anh sợ Thanh Nguyên đau khổ? Vậy còn em, em sẽ như thế nào đây, mọi người sẽ cười vào mặt em không chồng mà có con, người ta liệt bọn người như em là xướng ca vô loài, anh muốn con của anh ra đời trong hoàn cảnh tồi tệ như vậy sao?

– Em để cho anh có thời gian suy nghĩ được không?

– Không, con của anh không biết chờ đợi đâu, bây giờ nó chỉ là giọt máu nhưng một hai tháng nữa thôi nó sẽ là 1 con người, nếu bỏ em bỏ từ trong trứng nước.

– Anh van em Vân Trúc, gia đình anh đã lắm nặng nề rồi.

– Nặng nề là do lỗi của em hay sao? Chính Thanh Nguyên đã bày ra chuyện và sự việc đã theo ý cô ấy muốn, 1 đứa con máu thịt của anh. Nếu anh không dám nói với Thanh Nguyên thì để em nói.

– Không, anh sẽ nói.

– Bây giờ em muốn anh ở lại với em, em chỉ còn đi hát vài tháng nữa thôi.

– Để anh gọi điện báo cho Thanh Nguyên cho cô ấy khỏi đợi.

Thanh Nguyên đang lăn xả làm cơm. Mấy tháng qua cả cô và Minh Hiến cố không nhắc đến chuyện gì đã xảy ra. Bên nhau cả 2 vẫn ấm áp.

Điện thoại reo, Thanh Nguyên nhắc lên nghe, cô vui vẻ:

- Alô!
- Anh đây Thanh Nguyên ...
- Dạ.
- Đêm nay anh ... bạn đi diễn ở Cần Thơ cho nên có thể anh sẽ không về.
- Vậy à?
- Sáng mai anh về sớm.
- Vâng.

Thanh Nguyên gác máy không để cho Minh Hiến nói thêm lời nào, cô đã quá quen với những cú điện thoại như thế, và cố dìm nỗi đau của mình xuống, bởi vì chính cô là người khởi động cuộc chơi. Cô chán nản nhìn những món ăn mình làm, đó là cả công trình cô học ở mẹ của mình và muốn cho Minh Hiến ăn ngon, bây giờ xem ra không cần nữa. Thanh Nguyên trút tất cả vào sọt rác rồi nằm lịm đi trong nỗi đau bời bời và nước mắt.

Thanh Nguyên không phải đợi lâu, Vân Trúc xuất hiện nơi ngưỡng cửa, vẫn mái tóc nâu vàng rực buông lả lơi. Đặc biệt hôm nay Vân Trúc mặc jupe bầu, trông cô bệ vệ đầy đà.

- Vân Trúc, ngồi đi.
- Thanh Nguyên đợi lâu không?
- Chừng 15 phút. Vân Trúc uống gì tôi gọi?
- Nước nho ép.

Vân Trúc ngả người ra sau, cười mỉm:

- Thanh Nguyên đoán xem tôi hẹn gặp Thanh Nguyên vì chuyện gì?

Thanh Nguyên lắc đầu:

- Tôi không biết.

Ly nước trái cây mang ra, Vân Trúc chậm rãi bưng ly nước uống, thái độ của kẻ chiến thắng, muốn nhìn kẻ bại trận giãy chết dưới chân mình. Nhìn thẳng vào Thanh Nguyên, Vân Trúc buông gọn:

- Tôi muốn Thanh Nguyên và anh Minh Hiến ly hôn.

Bắt gặp Thanh Nguyên im lặng nhìn mình, Vân Trúc cười khê:

– Thanh Nguyên không có phản ứng nào cả sao? Cũng đúng thôi vì chính trò chơi này Thanh Nguyên bày ra kia mà. Tôi yêu anh Minh Hiến và chính Thanh Nguyên đã dạy tôi hãy chiếm lấy người mình yêu, đừng nhượng bộ nữa.

– Như vậy ngoài chuyện ly hôn, còn gì nữa không?

– Còn chứ, còn 1 tin mừng không hiểu anh Hiến đã báo tin cho Thanh Nguyên biết chưa, tôi đã mang thai 2 tháng.

Thanh Nguyên ngồi chết lặng, đây là điều cô mong muốn khi kéo họ xích gần lại nhau. Chuẩn bị cho mình tư tưởng đón nhận vậy mà Thanh Nguyên tưởng chừng mình có thể ngã quỵ xuống trong cơn đau tê tái.

Vân Trúc hất mạnh mái tóc nhuộm nâu vàng óng ra sau, kiêu kỳ:

– Thanh Nguyên phải ly hôn. Bởi vì trò chơi chính cô khởi động. Tôi trả giá đắt nếu như giữ lại cái thai, tôi sẽ không đi hát được, những người ái mộ tôi sẽ quay lưng nếu như họ biết tôi không chồng mà có con.

Ngừng lại 1 chút Vân Trúc đánh thếp:

– Tôi phải đòi hỏi sự dứt khoát của Thanh Nguyên và anh Minh Hiến, khi tôi hy sinh danh vọng để làm mẹ. Trong tình yêu tôi ích kỷ lắm, muốn độ chiếm người mình yêu, cho tôi và cho con tôi nữa, nó phải có cha, khai sinh của nó không thể nào để là con ngoài giá thú, Thanh Nguyên hiểu không? Còn nếu như Thanh Nguyên thấy không thể xa anh ấy, thì tôi sẽ bỏ cái thai này, xem như tôi ngu dại cũng được.

Thanh Nguyên ngồi chết lặng. Cô sẽ phải lùi bước rồi trong hoàn cảnh này.

Vân Trúc đứng lên hất mặt:

– Nguyên suy nghĩ 3 ngày thôi nhé.

Thanh Nguyên xua tay:

– Không cần, tôi chấp nhận lời yêu cầu của Vân Trúc.

– Chấp nhận ngay?

– Phải!

– Tự Thanh Nguyên quyết định, tôi không ép. Thanh Nguyên nên nói rõ với anh Minh Hiến, tôi không thích bị hiểu lầm. Bây giờ tôi về.

Vân Trúc nện mạnh gót giày rồi bỏ đi, Thanh Nguyên cũng lặng lẽ đứng

lên rời quán café. Cô không ân hận vì quyết định của mình, nhưng nếu đừng đau lòng thì không thể không có, vì cô đã yêu Minh Hiến bằng cả trái tim sôi động, tình yêu cứ lớn dần theo năm tháng trôi qua.

– Thanh Nguyên!

Minh Hiến ái ngại nhìn vợ, gương mặt Thanh Nguyên đang bơ phờ và hốc hác. Cô đứng lại nơi cửa, cúi đầu không nhìn anh và lách mình bước ra.

– Thanh Nguyên!

Minh Hiến nắm tay Thanh Nguyên:

– Em đi đâu về vậy, trông em xanh xao hốc hác quá, em bệnh hả?

Anh đặt tay lên trán cô. Thanh Nguyên nghiêng mình né qua:

– Em không sao hả. Minh Hiến, chúng ta ly hôn đi.

– Cái gì?

Như bị điện giật, Minh Hiến cau mày, giọng anh gằn lại:

– Anh không ly hôn đâu. Nhưng ... tại sao ...

– Em vừa đi gặp Vân Trúc, cô ấy nói đã mang thai.

Thanh Nguyên cười đau đớn:

– Cuối cùng điều em mong đợi đã xảy ra. Chúc mừng anh.

Minh Hiến ôm chầm lấy Thanh Nguyên, giọng anh nghẹn ngào:

– Nhưng đâu vì thế mà phải ly hôn hả em?

– Chẳng lẽ anh muốn con là đứa con khai sinh ngoài giá thú, Vân Trúc không chấp nhận đâu.

– Anh sẽ thuyết phục cô ấy.

– Chúng ta nên ly hôn, tiện cho cả 3 người, em chẳng còn cho anh hạnh phúc đâu. Rồi Vân Trúc sẽ cho anh những đứa con xinh xắn mũm mĩm. Khi em đẩy Vân Trúc vào tay anh, em đã có chuẩn bị tâm lý cho mình, anh không phải lo gì cho em cả.

– Nhưng chưa bao giờ anh hết yêu em?

– Chúng ta có 3 năm chung sống, ngần ấy quá đủ hạnh phúc cho em, đã đến lúc em không thể ích kỷ buộc anh mãi vào em. Anh cần phải có những đứa con thừa tự.

Cô gỡ tay anh ra và đi vào phòng đóng chặt cửa lại. Ngã người lên giường.

Nước mắt Thanh Nguyên tuôn rơi, hết rồi những ngày đầm ấm vui vẻ, hết

rồi 1 tình yêu kéo dài từ thời con gái mơ mộng cho đến bây giờ.

– Thanh Nguyên, mở cửa đi em.

Mặc cho Minh Hiến gọi, Thanh Nguyên nằm chết lịm, bởi 1 cuộc tình tan vỡ, mà kẻ quyết định là cô.

Buổi sáng khi Minh Hiến dậy, Thanh Nguyên đã rời nhà, hành trang mang đi là chiếc valy nhỏ và tờ giấy để lại.

"Minh Hiến!

Đừng tìm em. Em muốn được yên tĩnh.

Thanh Nguyên." Anh úp lá thư lên mặt, nước mắt ứa ra.

– Thanh Nguyên, có ông xã tìm.

Từ sau buổi nói chuyện hôm ấy, Thanh Nguyên âm thầm rời nhà, mọi thủ tục đã xong, chỉ còn chờ phiên xử. Minh Hiến nhiều lần gọi điện thoại, nhưng lúc nào nghe tiếng của anh, cô đều bấm tắt máy. Bây giờ anh lại tìm đến tòa soạn báo, có lẽ cũng nên 1 lần gặp mặt.

Đứng dậy Thanh Nguyên đi ra phòng khách, Minh Hiến đứng dậy:

– Thanh Nguyên!

– Chúng ta qua quán café bên kia đường nói chuyện tiện hơn.

Anh đi theo cô, vẻ tiêu tụy của cô làm lòng anh đau như xé.

Gọi 2 ly nước uống, anh nhìn cô đau khổ:

– Sao em không về nhà, tối nào anh cũng ở nhà đợi em?

– Em lo thủ tục ly hôn xong rồi, còn chờ ngày tòa xử.

– Tại sao em cứ nhất định phải ly hôn vậy Thanh Nguyên?

– Em không muốn nói nguyên nhân nữa, anh hãy lo cho Vân Trúc để đứa bé được khỏe mạnh khi chào đời.

Minh Hiến tức giận:

– Anh không hiểu sao em quan trọng chuyện đứa con, không có con chúng ta sống với nhau hạnh phúc kia mà.

Thanh Nguyên cười nhẹ đau xót:

– 1 hạnh phúc không trọn vẹn. Anh và em đâu phải không nhận ra điều ấy.

Em cũng là con người có trái tim khối óc, lẽ nào em vun 1 người phụ nữ khác vào chồng mình mà em không đau đớn? Nhưng rồi sau đó anh vẫn gặp Vân Trúc đúng không? Những đêm vắng nhà đi lưu diễn, anh ở đâu?

Trò chơi em bày ra dĩ nhiên em phải chấp nhận hậu quả. Anh hãy bằng lòng với cái anh có đi Minh Hiến.

Minh Hiến ngồi chết lặng, điều Thanh Nguyên nói đâu có sai, anh đã để Vân Trúc lôi kéo mình vào đam mê xác thịt. Những đêm ái ân cuồng nhiệt dữ dội chưa bao giờ có với Thanh Nguyên, và sau phút ái ân đó là sự ray rứt hối hận.

Ngày hôm sau gặp Vân Trúc, anh lại lao vào đam mê, cứ như vậy anh dần xa Thanh Nguyên. Chính anh đã lợi dụng lòng tốt của Thanh Nguyên và phụ bạc cô. Nói gì nữa đây?

Thật lâu anh mới gạt nước mắt:

– Nếu như em không muốn gặp anh nữa cũng được, nhưng em về nhà đi, đó là nhà của em mà.

Thanh Nguyên lắc đầu:

– Em không về đó đâu, ở đó em sẽ khóc. Em muốn quên. Có 1 điều em xin anh, đừng đưa Vân Trúc về đó, chuyện ly hôn của chúng ta chỉ có chúng ta biết, em không muốn ba mẹ em lo lắng.

– Em ở đâu, anh không an lòng chút nào.

– Em lớn rồi, năm nay 28, gần 30 rồi, em tự lo cho em được.

– Anh muốn biết em đang ở đâu?

– Em ở với 1 người bạn, có gì quan trọng anh liên lạc điện thoại, đừng đi tìm em, hãy lo cho mẹ con Vân Trúc.

Thanh Nguyên uống 1 ngụm nước:

– Em phải đi làm việc, anh về đi.

Minh Hiến buồn rầu nhìn theo, anh thấy thương cô hơn bao giờ hết, và xốn xang khi nhìn cô héo hắt. Mong rằng thời gian giúp em nghị lực sống.

Phương Dung
Nghiêng Một Suối Đàn
Chương 7

Vậy là chấm dứt tất cả mọi quan hệ. Mặc dù anh nhường căn nhà, nhưng Thanh Nguyên quyết không nhận, anh tê tái:

- Anh sẽ giữ nguyên như thế mãi, cho dù chúng ta không còn là vợ chồng.
- Tùy anh.

Thanh Nguyên chạy xe đi, cố gắng lắm nếu không cô đã khóc trước mặt anh.

Có cuộc chia tay nào không có nước mắt, có tình yêu nào không có ngày cạn kiệt phôi pha. Rồi tòa án, Thanh Nguyên đi lang thang, cô thấy nhớ mẹ, nhớ ba và ngày đầu tiên anh về nước, câu chuyện giữa anh và cô cứ nổ dòn như bắp rang. Rồi những ngày vui vẻ, cuộc hẹn hò. Tất cả đã là quá khứ. Xin hãy ngủ yên quá khứ ơi.

Gần 5 giờ, Thanh Nguyên ghé chợ mua 1 ít trái cây và về nhà. Cô ngậm ngùi ôm vai mẹ:

- Phải chi con đừng lấy chồng mẹ nhỉ, ở nhà lo cho ba cho mẹ.

Ngọc Lan mỉm cười gõ đầu con gái:

- Con gái lớn phải có chồng chứ con, Thanh Nguyên, Minh Hiến vẫn lo cho con chứ?

- Dạ. Anh ấy rất tốt mẹ ạ.

- Con không thể sinh con, vậy để giữ chân nó, con nên xin 1 đứa con về nuôi.

- Thôi mẹ ạ, con thích được nhàn rồi, vả lại có con nít con làm sao đi làm.

Thuê người làm ư? Làm sao tin họ mà giao nhà hả mẹ.

- Nhưng chỉ có 2 vợ chồng tẻ nhạt lắm, như ba và mẹ nè, gả con đi, còn 2 vợ chồng già, cứ tối tối nhìn nhau, tẻ làm sao.

- Hay ... con về nhà ở với mẹ?

– Có chồng rồi làm sao về ở với cha mẹ được hả con, ít ngày con về nhà được rồi. Minh Hiến đâu, sao không cùng về?

– Dạ Hôm nay anh ấy đi công tác ở Cần Thơ mẹ ạ.

Quay nhìn con gái, Ngọc Lan thảng thốt:

– Con bệnh hay sao mà ốm quá vậy Thanh Nguyên?

– Dạ có gì đâu mẹ.

Rõ ràng đôi mắt nó sưng mọng và buồn da diết, tâm sự chẳng chịu mở cứ buộc vào, chị ôm Thanh Nguyên vào mình.

– Mẹ chỉ có 1 mình con, con có bề gì mẹ khổ lắm, con biết không? 3 năm con đi du học, đêm nào mẹ cũng khóc vì nhớ thương con. Làm mẹ, người mẹ nào vui được nếu như con mình bất hạnh.

– Con không sao mà mẹ.

Thanh Nguyên lảng ra:

– Hôm nay con ở lại ăn cơm và ngủ với mẹ nhé, về nhà ... không có anh Hiến buồn lắm, à con bỏ trái cây vào tủ lạnh nghe mẹ.

– Minh Hiến hay vắng nhà lắm sao Thanh Nguyên?

– Dạ dâu có, lâu lâu mới đi tỉnh 1 lần.

Ngọc Lan thở dài:

– Con liệu mà giữ chồng, mẹ nghe nói Minh Hiến và Vân Trúc đi đâu cũng có đôi. Lửa gần rơm sẽ bén đó con.

Thanh Nguyên vờ nhăn mặt:

– Con tin anh Hiến, nếu họ với nhau thì ... có từ lúc con đi Úc rồi.

– Mẹ thương con quá.

Được ở lại nhà và tối nằm rúc trong lòng mẹ, Thanh Nguyên muốn khóc, cô thèm trở lại ngày thơ ấu cũ, thời gian thật tàn nhẫn, quá khứ có bao giờ trở lại đâu.

Căn phòng của cô và Minh Hiến vẫn bỏ trống. Chiếc bàn kê cạnh cửa sổ nguyên như năm nào, anh ngồi đàn và cô say mê nghe. Khung cửa sổ với vòm trời xanh, vẫn cứ thế, dòng đời cứ trôi, nhưng mối tình giữa cô và anh đã tan vỡ rồi. Thanh Nguyên gục khóc âm thầm.

Đi qua dãy hành lang của khoa sản, Ngọc Lan khựng lại ... ai như Minh Hiến. Minh Hiến đến bệnh viện Phụ sản Quốc Tế để làm gì? Ngọc Lan toan

gọi Minh Hiến, chị bưng miệng im bật vì ... Vân Trúc đang bước ra từ phòng khám, chiếc áo bầu và cái bụng to lùm lùm. Vân Trúc đang cười với Minh Hiến, anh chậm mờ hôi trên trán cô, Ngọc Lan nghe tiếng Minh Hiến:

– Sao hả em?

– Bác sĩ nói thai đã sang tháng thứ 6, khỏe, bình thường.

Cả 2 khoác vai nhau đi qua. Ngọc Lan nép sâu vào gốc cột, mờ hôi chị tươm ra. Những điều chị cảnh báo Thanh Nguyên đã xảy ra, nó đã biết hay chưa?

Quên mục đích mình đến bệnh viện. Ngọc Lan quay ngược ra, chị lái xe nhanh đi tìm Thanh Nguyên. Cô đang chuẩn bị đi lấy tin, nhìn thấy mẹ, Thanh Nguyên lo lắng:

– Có chuyện gì sao mẹ không gọi điện thoại cho con?

– Con ra đây?

Chị nắm tay Thanh Nguyên lôi tuột ra đường, Thanh Nguyên nhăn nhó:

– Mẹ!

– Con hãy nói thật, con và Minh Hiến sống như thế nào?

– Thì ... cũng vậy, anh ấy vẫn lo lắng yêu thương con.

– Nói dối, mẹ vừa gặp nó với Vân Trúc ở bệnh viện Phụ sản Quốc Tế, Vân Trúc mang bầu 6 tháng, 6 tháng rồi, con có biết hay không?

– Mình lên xe đi mẹ, con sẽ nói cho mẹ rõ mọi chuyện.

Ngọc Lan hậm hực lên xe lái đi, Thanh Nguyên ngả người vào thành ghế thở dài:

– Con và anh Hiến ly hôn được mấy tháng rồi.

– Ly hôn?

Ngọc Lan sừng sốt:

– Đến bây giờ con chịu nói ra sao Thanh Nguyên?

– Thật ra do chính con chủ động đẩy Vân Trúc và Minh Hiến với nhau, con không ân hận vì chuyện mình làm đâu mẹ.

Ngọc Lan dừng xe vào lề, chị xót xa nhìn con gái:

– tại sao con làm vậy hả Thanh Nguyên, con mang hạnh phúc của mình hiến cho người khác?

– Con không thể buộc anh Hiến suốt đời vào con, có thể 1 ngày nào đó ở

cuối đời anh ấy ăn năn vì khát vọng có 1 đứa con ấp ủ không được thực hiện, cho nên con ...

– Con thà chịu đau khổ 1 mình, con khờ dại quá, tại vì ai con ra nông nỗi này, tất cả là vì Minh Hiến. Ngày xưa, nếu ông nội không nhặt nó về nuôi nấng tử tế, nó được như ngày nay hay sao? Đồ vong ơn bội nghĩa, mẹ sẽ không để yên cho nó.

– Mẹ!

Thanh Nguyên bật khóc:

– Lỗi ở con, anh Hiến không có lỗi, mẹ đừng bắt tội anh ấy, cũng đừng cho ba hay biết.

– Con yêu Minh Hiến đến quên thân mình sao Thanh Nguyên, mẹ không hiểu nỗi con?

– Vân Trúc bụng to lắm rồi hả mẹ?

Ngọc Lan hờn dỗi ngồi ra xa. Giận con gái bao nhiêu, chị càng thương con bấy nhiêu, tại sao nó khờ dại ngu ngốc đến mù quáng, thà chịu khổ 1 mình.

– Mẹ, con xin lỗi.

Giọng Ngọc Lan ghen ghen:

– Rồi con ở đâu, sao không về nhà?

– Con ở trọ cùng 1 người bạn.

– Về nhà mình đi con, con sợ cha mẹ đau lòng, nhưng nhìn con hiểu thuận mẹ càng đau lòng hơn gấp trăm ngàn lần, con có hiểu không. Mẹ không cho phép con ở riêng nữa, đưa mẹ về nhà trọ, mẹ sẽ chuyển đồ con về nhà.

– Mẹ, con không muốn ba buồn.

– Con nghĩ là con đâu được ba con suốt đời à? Con là nóm ruột của cha mẹ, nên hay hư cũng là con của ba mẹ, về nhà đi con, đã mất chồng còn xa cha mẹ, làm sao con sống nổi hả con.

mẹ con ôm nhau khóc. Được sẻ chia tâm sự, Thanh Nguyên bỗng thấy nhẹ nhàng. Cô còn có mẹ, và cũng là 1 người bạn giúp cô vượt lên số phận nghiệt ngã.

– Cậu ngồi đó đi.

Minh Hiến rón rén ngồi xuống, cú điện thoại và gương mặt giận dữ của ông Thành Phương cho anh hiểu chuyện gì xảy ra. Minh Hiến ngật ngưỡng:

– Ba.

– Chú đừng gọi tôi là ba nữa, tôi thật đau lòng cho đứa con gái ngu ngốc của tôi, sau cuộc nói chuyện hôm nay, tôi mong là vĩnh viễn không nhìn thấy chú nữa.

Minh Hiến định nói, ông Phương xua tay:

– Chú không được nói gì cả. Tôi không thích nghe lời giải thích nào trong lúc này. Ngày hôm qua, nếu Ngọc Lan không gặp chú và Vân Trúc ở bệnh viện Phụ sản Quốc Tế, không hiểu vợ chồng tôi còn bị chú lừa dối cho đến khi nào nữa. Từ hôm nay, chúng tôi rước Thanh Nguyên về nhà, cho dù nó không nhận bất cứ thứ gì từ chú, chú cũng có bốn phận phải chia cho nó.

– Em hiểu.

– Đừng xuất hiện công khai âm ỉ trên báo làm đau lòng nó. Đó là những gì tôi yêu cầu chú, nếu như chú còn 1 chút lương tâm. Bây giờ chú về đi.

Ông Phương đứng dậy đi ra mở cửa, như sẵn sàng đuổi khách, Minh Hiến đau khổ đứng lên, anh còn có thể nói gì nữa, nếu anh yêu Thanh Nguyên lẽ ra sau đêm ấy anh chấm dứt với Vân Trúc, đàng này anh tiếp tục lao vào đam mê.

Dù Thanh Nguyên cố ý vun Vân Trúc cho anh, nhưng thái độ của anh đã làm tổn thương cô, ngàn lần anh có làm gì đi nữa cũng không bù đắp được những gì cô đã hy sinh cho anh. Tôi là 1 thằng tồi.

Minh Hiến trở về nhà trong tâm trạng u ám, từ mấy tháng nay, anh không còn viết được bài nhạc nào cho ra hồn, và cũng chẳng còn tâm trạng để viết, việc chăm sóc Vân Trúc ngốn mất 1 thời gian khá lớn của anh, những đêm ân ái không biết mỏi mệt với Vân Trúc, bào mòn suy nghĩ của anh, Minh Hiến trở nên bạc nhược yếu đuối như 1 ông già.

– Anh Hiến ơi, mỗi chân quá, anh bóp chânùm em.

Vân Trúc gọi đến lần thứ 3 mà Minh Hiến vẫn chìm trong khói thuốc suy tư, tức mình cô đập mạnh tay lên giường quát tướng lên:

– Anh có nghe em nói gì không vậy?

Minh Hiến giật bản mình quay lại:

– Em nói gì Vân Trúc?

– Anh làm gì mà như người mất hồn vậy, em nói em mỗi chân, anh nghe

chưa?

– Anh không khỏe, xin lỗi.

Minh Hiến khệnh khạng đi qua phòng làm việc đóng cửa lại. Cuộc sống của anh và Vân Trúc chẳng mang lại cho anh vui vẻ như đã từng có với Thanh Nguyên.

– Mở cửa, mở cửa.

Vân Trúc đập ầm ầm lên cửa, tiếng cô vốn khỏe và to bây giờ trở nên chanh chua đanh đá:

– Em bảo anh mở cửa, anh có nghe không hả?

Cô khóa òa:

– Tại sao tôi khổ như thế này không biết, hy sinh vinh quang để sinh con cho người ta, mà người ta nào có chịu hiểu đâu, thôi để tôi bỏ đứa con cho rồi.

Câu nói của Vân Trúc làm cho Minh Hiến toát mồ hôi, anh vội vàng mở cửa:

– Em nói bậy bạ gì vậy hả?

– Em mang thai mệt nhọc đau đớn, anh có thèm quan tâm đến em đâu, thà để em đi bỏ đứa con ...

– Vân Trúc, anh cấm em nói bậy nghe chưa?

Anh ôm cô vào mình vỗ về:

– Có những lúc anh không khỏe, em thông cảm cho anh chứ Vân Trúc.

– Anh đi gặp gia đình Thanh Nguyên phải không, chỉ có ở đó về nhà anh mới mất hồn như vậy.

– Dù sao ba của Thanh Nguyên cũng là ba vợ của anh và còn là anh của anh, anh ấy đã nuôi dưỡng anh.

– Họ bảo anh làm gì?

– Chẳng làm gì cả.

– Còn căn nhà anh và Thanh Nguyên ở sao anh chẳng chịu bán, người ta đang hỏi mua giá rất cao.

Minh Hiến lắc đầu:

– Nhà đó của Thanh Nguyên, anh chỉ có mỗi thứ đó cho cô ấy mà thôi.

Vân Trúc khó chịu:

– Thanh Nguyên vẫn còn quan trọng đối với anh?

– Em đừng hỏi anh như thế, cô ấy đã chịu lùi bước, anh cứ mãi ray rứt vì những điều mình làm.

Vân Trúc lịm người trong cơn ghen, cô không hiểu tại sao mình không chịu nổi khi trái tim anh cứ hướng mãi về Thanh Nguyên, cô dụi mặt vào ngực anh:

– Em ích kỷ lắm Minh Hiến ạ. Thà rằng em và anh chỉ đơn thuần là tình bạn, em đau khổ với mỗi tình đơn phương, hơn là em đã làm vợ anh, sinh con cho anh, bỏ vinh quang em đang có, để rồi em chẳng độc chiếm được trái tim anh, em khó chịu lắm.

– Anh xin lỗi, sau này anh sẽ không cư xử như vậy nữa.

Anh hôn cô dễ dàng, vòn tay cô khép chặt qua người anh, mắt khép lại dưng hiến ...

Suốt cả ngày hầu như Vân Trúc chỉ nằm trên giường, mặt nhăn nhó và mệt mỏi. Bây giờ là tháng cuối cùng cho 1 đứa con sắp chào đời. Dù đã biết là 1 đứa con trai, cả Vân Trúc lẫn Minh Hiến đều hồi hộp.

Cơn đau vẫn cứ âm ỉ, thỉnh thoảng Vân Trúc lại rên lên làm cho Minh Hiến xót cả ruột:

– Em đau lắm hả Vân Trúc, hay anh đưa em đến bệnh viện nhé?

– Chưa đâu anh, phải cả tuần nữa, bác sĩ nói tại cái thai trệt xuống thôi, anh tắt đèn đi ngủ đi.

Minh Hiến hôn vợ. Để có 1 đứa con cho anh, Vân Trúc đã chịu những đau đớn, lúc này anh thấy thương Vân Trúc, quên hẳn Thanh Nguyên và lời hứa thưở nào yêu nhau suốt đời.

Đêm nay, Thanh Nguyên thần thờ chìm đắm trong cô đơn và nỗi nhớ, con trăng sáng vắng vặc làm cô lại nhớ những kỷ niệm từng có với Minh Hiến để rồi buồn và khóc thầm. Chắc hẳn anh đã quên cô, những trang báo sân khấu cứ như xé lòng cô:

– Nữ hoàng nhạc Twis Vân Trúc qui ẩn để chào đón đứa con trai đầu lòng.

Mừng cho anh và cũng buồn cho em 1 đời mơ ước được làm mẹ mà không được ...

Vừa tắt đèn, 1 tiếng kêu lên, Minh Hiến quay lại, anh lo lắng vì Vân Trúc

đang nhăn mặt đau đớn.

– Vân Trúc, em sao vậy?

Nhưng cơn đau đột ngột đi qua, Vân Trúc lắc đầu:

– Em không sao, anh nằm xuống với em đi.

Minh Hiến nằm xuống, anh âu yếm vuốt nhẹ lên bụng vợ và ôm cô vào lòng:

– Nếu chịu không được, phải đi bệnh viện liền nghe em.

Gần sáng, Vân Trúc đau oằn oại làm cho Minh Hiến lính quỳnh, vội vàng dìu cô ra xe, chị giúp việc cũng mang tất cả mọi thứ chạy theo.

Vân Trúc được chuyển ngay vào phòng khám, dù cố gắng không la, cô cũng rên lên, mồ hôi tuôn vã, cơn đau đến cùng cực. Minh Hiến lo sợ:

– Bác sĩ, có thuốc gì cho cô ấy uống đỡ đau không?

– Cô ấy đau nhiều vì sắp sinh rồi. Ông nên chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng như khăn quấn, áo quần em bé.

giờ đồng hồ trôi qua nặng nề và dài như 1 thế kỷ, cuối cùng cửa phòng sinh mở, vị bác sĩ mỉm cười với Minh Hiến:

– Chúc mừng ông đã có 1 đứa con trai bụ bẫm, đứa bé nặng 3 ký 9, còn cô ấy rất khỏe.

Minh Hiến thở phào nhẹ nhõm, anh chỉ muốn chạy ào vào trong với vợ và con mình.

– Tôi vào thăm được chứ bác sĩ?

– Không đâu, 5 phút nữa sẽ chuyển cô ấy xuống phòng hậu sinh năm, lúc đó ông tha hồ ...

phút sau, băng ca đẩy Vân Trúc ra, mặt cô xanh lợt, nhưng đôi mắt long lanh sáng và tràn ngập hạnh phúc. Cô đã làm mẹ và đã cho người mình yêu khát vọng cháy bỏng:

đứa con máu thịt của chính anh.

Minh Hiến mừng quá, lúc này anh chỉ muốn hét to lên vì mừng và hạnh phúc. Anh chạy theo nắm tay cô:

– Cám ơn em Vân Trúc.

– Anh đã thấy con chưa? Nó giống ai.

– Để anh nhìn xem ... nó giống anh và cả em nữa.

Chuyển Vân Trúc vào phòng hậu sinh, cô mệt mỏi ngủ thiếp đi, mặc cho Minh Hiến sung sướng vuốt ve con. Đứa bé không giống anh nhiều, nó giống Vân Trúc, mắt to tròn chỉ mở ra rồi nhắm lại ngủ.

Lúc này anh chợt nhớ đến Thanh Nguyên và muốn chia sẻ niềm vui với cô.

Anh vội vàng gọi điện thoại cho cô, giọng anh đầy phấn khởi:

- Thanh Nguyên, Vân Trúc đã sinh rồi, con trai được 3 ký lô 9.
- Chúc mừng anh, Vân Trúc khỏe chứ anh?
- Khỏe, cô ấy đang ngủ.

Hỏi thêm ít câu, Thanh Nguyên gác máy, cô thấy được niềm vui của Minh Hiến.

Qua lời nói của anh, niềm vui của anh đang là nỗi đau tràn ngập tim cô. Tất cả đã chấm dứt rồi. Quay lại, nhìn thấy mẹ, Thanh Nguyên sà vào lòng mẹ, toàn thân cô rung lên trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Ngọc Lan ôm chặt con gái. Chị hiểu nỗi đau của con, làm mẹ, chị biết xoa dịu nỗi đau của con ra sao bây giờ, chỉ có chia sẻ và thời gian sẽ giúp Thanh Nguyên quên nỗi đau.

- Anh Khánh, cho em cùng tháp tùng đi về vùng nước lũ đi.

Khánh mỉm cười:

- Chán phóng sự làm ở thành phố rồi sao Thanh Nguyên?
- Đâu có, làm phóng viên cũng phải biết đi xa chứ anh.
- Vậy thì đi, 11 giờ trưa khởi hành, cơn lũ dữ dội lắm, đêm qua phá sạch hàng trăm ngôi nhà, cô nhớ mang theo áo ấm và ủng đó.
- Vâng.

Vậy là Thanh Nguyên lên đường, đây là lần đầu tiên cô về miền Tây. Xe ra xa cảng và bắt đầu đi trên con đường rộng thênh thang, 2 bên đường là ruộng với nước trắng ngập cánh đồng. Xe dừng lại đầu thị xã vì nước đã tràn tới và lấp xấp lên nửa thước. Càng đi nữa trên chiếc đò nhỏ, nước càng mênh mông và cuồn cuộn chảy. Đoàn người cứu trợ bắt đầu đóng, gió thổi mạnh và mưa lất phất.

Trên những chiếc ghe có mui, đám người dân bị nạn đang co ro vì lạnh và đói, họ đã chống chọi vất vả và tuyệt vọng với cơn lũ, đau xót nhìn người thân của mình bị nước cuốn trôi đi.

Trời bắt đầu tối, cơn mưa càng nặng hạt, gió thổi như thét gào. Những chiếc canô cấp cứu chạy trên mặt nước tạo thành tiếng sóng vỗ ầm ầm. Mặc chiếc áo pardeseeur dày, Thanh Nguyên vẫn nghe lạnh, chiều nay cô đã chụp được nhiều ảnh, và đang rọi đèn pin để viết, sáng mai còn Fax về tòa soạn cho kịp lên trang báo.

– Thanh Nguyên, ăn miếng bánh mì đi.

Nhận mẫu bánh mì và chai nước suối của Khánh, Thanh Nguyên nói lời cảm ơn. Cô không ăn vội, bởi tâm hồn đang ngập tràn cảm xúc với những gì mình chứng kiến, bao mái nhà tan hoang, chìm sâu trong biển nước, những đứa trẻ mất mẹ mất cha, có chứng kiến cô mới thấy nỗi đau của mình không vào đâu so với họ.

Viết xong, Thanh Nguyên tranh thủ ăn miếng bánh mì và uống nửa chai nước suối, cơn mưa vẫn cứ như xối nước, mệt quá cô ngồi tựa vào thành ghe mà nhắm mắt lại, rồi ngủ quên.

– Thanh Nguyên, dậy đi, nước lại dâng cao quá rồi.

Thanh Nguyên giật mình, choàng dậy, Khánh lo lắng:

– Nước lại dâng cao hơn nữa thước. Tình thế đang nguy hiểm lắm.

– Làm sao hả anh Khánh?

– Em nhớ giữ phao cho chặt đó. Ghe sẽ tìm đường đến tàu lớn.

Sóng đánh ầm ầm, nước chảy xiết và mưa vẫn xối xả, chiếc ghe chở Thanh Nguyên và Khánh chạy phăng phăng xẻ nước.

– Cứu tôi với ...

Tiếng kêu thất thanh tuyệt vọng, phía trước họ 2 con người đang cố bám vào nhau chống chọi dòng lũ.

– Anh Khánh ... có cả trẻ con.

Đội tình nguyện vội vàng nhảy xuống, họ nhanh chóng chụp được đứa bé, còn đôi vợ chồng trôi theo cơn lũ dữ. Tiếng kêu chìm khuất trong mưa bão vào tiếng gào thét của thiên nhiên.

Đứa bé được lau khô và đưa lại gần lò sưởi, tội nghiệp nó vẫn chưa qua phút kinh hoàng, cứ ôm chặt Thanh Nguyên. Mãi đến lúc ấm người và tỉnh lại nó mới chỉ ra ngoài khóc òa lên:

– Ba mẹ của con ...

Thanh Nguyên vỗ về nó:

– Sáng ngày mai ba mẹ của con sẽ đến nhận con về, con yên tâm ngủ đi, hay cô pha cho con cốc sữa nhé?

Uống ly sữa nó tỉnh hẳn và gục vào lòng Thanh Nguyên ngủ. Mưa vẫn không ngớt hột.

Mãi mãi đôi vợ chồng ấy không trở về nữa, người chồng đã cố cứu lấy đứa con, cho đến khi đội tình nguyện đến anh trao con cho đội tình nguyện mới quay đi tìm vợ, nước đã cuốn họ đi mỗi người 1 nẻo.

– Ba ơi, mẹ ơi!

Tiếng trẻ con khóc bi thảm, Thanh Nguyên không sao cầm nước mắt và bây giờ nó không chịu rời Thanh Nguyên dù là nửa bước, công tác của cô vì thế bị động, tuy nhiên cô thấy vui, 1 thứ tình cảm thân thiết dịu dàng làm cho cô thấy thương nó vô hạn. 3 ngày trôi qua, cơn lũ đã đi qua trận cuồng phong chấm dứt để lại 1 quang cảnh đổ nát tang hoang.

Thanh Nguyên nán lại nửa tháng theo đoàn cứu trợ hy vọng tìm người thân cho đứa bé. Vô ích, nó chỉ còn có Thanh Nguyên là người thân.

Đã đến lúc Thanh Nguyên và Khánh phải quay về thành phố, cô vẫn chưa biết phải làm sao với đứa trẻ.

– Cô không thể ở lại đây mãi và cũng không thể mang nó về thành phố.

Quyết định đi chứ Thanh Nguyên.

Như biết Thanh Nguyên sẽ rời xa mình, nó ôm chặt cô:

– Cô ơi, cô đừng bỏ cháu.

Đêm đó, bé Na lên cơn sốt cao. Được phép của hội, cô và Khánh vội đưa bé Na chuyển viện thành phố. Suốt quãng đường đi nằm trên băng ca mê mê với cơn sốt, tay nó vẫn nắm chặt Thanh Nguyên, như sợ cô sẽ bỏ nó đi.

Mất 1 tuần, bé Na mới vượt qua cơn bệnh, gương mặt xanh lợt, thân thể gầy tọp, duy chỉ có đôi mắt long lanh sáng, nó ôm cổ Thanh Nguyên khóc:

– Cô không bỏ con phải không cô?

– Không, cô sẽ ở cạnh con.

– Con nhớ ba, nhớ mẹ

Nó khóc làm Thanh Nguyên khóc theo nó.

– Từ nay con sẽ ở với cô, mẹ con mình ở với nhau, con chịu không?

– Mẹ!

Con bé thật thông minh, nó hôn Thanh Nguyên, giọt nước mắt ẩm ướt cả mặt Thanh Nguyên, cô xúc động ghì chặt nó vào lòng:

– Con gái của mẹ.

– Anh Minh Hiến!

Vân Trúc nũng nịu sà vào lòng Minh Hiến:

– Anh thấy đôi bông này có hợp với em không vậy?

– Hợp lắm, em mang vào thật nổi bật.

– Còn mặt chiếc mề đay này nữa. Đẹp không anh?

– Quả thật đôi bông xa phía Vân Trúc đang đeo và mặt chiếc mề đay đính hạt kim cương lấp lánh sáng, đẹp tuyệt.

– Em mua nghe anh Hiến?

– Viên kim cương này ...

– 5 ly, đâu có lớn lắm, ca sĩ Ngọc Hân được ông bố nó tặng chiếc nhẫn đến ly lận kia.

Minh Hiến thở nhẹ:

– Nhưng mà mình ... đâu có đủ tiền mua hả em?

– Còn căn nhà anh và Thanh Nguyên, ly hôn lâu rồi sao anh không chịu bán.

Mỗi người 1 nửa chớ, nó muốn dành hết hay sao?

Minh Hiến nhăn mặt:

– Không phải vậy đâu Vân Trúc.

– Anh bán đi, em thích món này lắm, người ta đồng ý bán chịu tháng sau trả.

Minh Hiến ngồi thừ ra, mặt mũi nào anh nói với Thanh Nguyên chuyện bán nhà chia đôi. Nhưng với cách sài tiền của Vân Trúc, anh thật sự rơi vào bế tắc, có sáng tác cật lực cũng không đủ tiền cho Vân Trúc hoang phí, những bài nhạc của anh đang bị xuống thấp giá trị vì nhu cầu cần tiền. Đó là điều đau lòng của Minh Hiến.

– Anh không chịu bán nhà, có nghĩa là anh còn tiếc nhớ Thanh Nguyên?

Vân Trúc giận dỗi:

– Vậy thì thôi, anh để cho em đi hát trở lại.

– Em để anh nói chuyện với cô ấy đã.

Và ngồi trước Thanh Nguyên 15 phút, Minh Hiến không sao mở lời được, anh thấy mình tồi tệ làm sao. Thanh Nguyên uống 1 ngụm nước:

– Anh tìm em có chuyện gì không? Chuyện rao bán căn nhà phải không?

Minh Hiến đỏ mặt:

– Thanh Nguyên, anh ...

– Máy hôm trước, Vân Trúc có gọi điện cho em, cô ấy nói cô không còn đi hát, chỉ có anh làm ra tiền, mà mọi chi phí trong nhà không thể giảm, sửa của con, ăn uống, tiền thuê người làm, vú em, còn cô ấy không thể sống thiếu thốn ...

Em đã dọa hỏi và rao bán, người ta trả 300 cây, nếu anh thấy được cho em hay để em báo cho người mua.

Minh Hiến cúi đầu:

– Thật ra anh không muốn bán căn nhà đó chút nào.

– Để không em cũng đâu có ở, anh về nhà suy nghĩ rồi cho em hay.

– Thôi thì tùy em, em muốn đưa cho anh bao nhiêu cũng được, lúc nào anh cũng không phải với em. Gặp em, anh xấu hổ lắm.

– Chẳng có gì đâu anh. Tài sản đó là của anh làm ra mà, theo thời gian và theo giá đất nên nó cho anh và 1 số tiền lời không nhỏ.

– Cám ơn em.

Nhưng con người hình như không bao giờ bằng lòng với những gì mình có. Có tiền Vân Trúc tha hồ mua sắm sinh nhật thứ nhất của con trai tốn 1 số tiền không nhỏ. Vân Trúc đẹp lộng lẫy với quần áo đắt tiền, khiêu vũ cho đến sáng. Cô quán quít Tuấn Ngọc không rời, 1 người đang lãng xê cho các cô gái trẻ mới vào nghề.

Tuấn Ngọc trẻ và khá đẹp trai. Ngoài vẻ đẹp trai còn thêm tài ăn nói. Anh chinh phục ngay Vân Trúc bằng cách khơi lên niềm khát vọng cháy bỏng trong cô:

Trở lại sân khấu.

– Ngày mai em ghé lại phòng thu của hãng đi, bảo đảm em vẫn đẹp lộng lẫy và giọng ca vẫn mượt mà.

Vân Trúc nói không mấy tự tin:

– Nhưng mà em nghỉ hát đã 1 năm có biết bao ca sĩ vụt sáng lên.

– Hãy tự tin ở chính mình chứ Vân Trúc.

Anh ta nói nửa đùa nửa thật:

– Minh Hiến chẳng xứng với em chút nào, anh ta già quá rồi. Em xem ảnh chụp đêm nay đi, xem anh có nói đúng không?

Quả thật, Vân Trúc rạng rỡ bao nhiêu thì Minh Hiến như 1 ông già mệt mỏi lạc hậu. Cô và anh chỉ sau hơn 1 năm sống chung với nhau lại như 2 thái cực đối nghịch. Nếu như Vân Trúc biết suy nghĩ, cô sẽ thương Minh Hiến nhiều hơn vì sự sống xa hoa của cô, đã đẩy anh vào ngõ cụt bế tắc.

Buổi sáng ở phòng thu và buổi chiều trên sân diễn, thực sự cho Vân Trúc niềm ngất ngậy trở lại sân khấu, ánh đèn sân khấu, tiếng đàn và tiếng vỗ tay cuốn hút cô vào hạnh phúc của những năm tháng vàng kim nhất. Cô đã từ bỏ vinh quang đang có, chỉ vì yêu Minh Hiến. Ước nguyện tình yêu đạt thành và bắt đầu ngủ yên để cho tình yêu nghệ thuật trỗi dậy.

Vân Trúc bắt đầu trở lại sân khấu vắng nhà liên tục.

giờ đêm cô mới trở về trên chiếc xe của Tuấn Ngọc, cái bắt tay thật chặt và bờ môi nóng ấm dừng mãi trên tay cô:

– Chúc em ngủ ngon.

Vân Trúc rụt tay lại:

– Anh về đi Tuấn Ngọc.

Còn ngất ngậy với đêm diễn, Vân Trúc vui vẻ đi vào, cô hôn lên những bó hoa hồng khán giả tặng. 1 năm hơn rồi, cảm giác được tung hô tán thưởng sao mà hạnh phúc.

Minh Hiến mở cửa, anh nghiêm mặt nhìn cô:

– Em bất chấp cả việc anh không đồng ý cho em trở lại sân khấu, tại sao vậy Vân Trúc?

Vân Trúc bướng bỉnh:

– Em chán lắm rồi cuộc sống gia đình sáng nhìn thấy anh, trưa nhìn thấy anh và con, lúc nào cũng vậy, trầm trầm, em muốn mua 1 cái áo cũng phải dẫn đo.

Anh viết mãi, số tiền ... không đủ cho em mua 1 cái áo.

Minh Hiến lặng người đặng cay. Đó là sự thực và anh không thể không

nhìn nhận. Anh đã làm cho con chim oanh tắt tiếng hót và nuôi dưỡng nó trong chiếc lồng tình yêu nghèo nàn, đã đến lúc nó muốn bay cao lên vì nhớ tiếng hót, tiếng đàn du dương.

Cô đặt hoa và quà lên bàn:

– Anh xem, đêm nào em cũng có nhiều quà như thế này, tại sao em không biết tận dụng những gì thiên phú mà có mà chịu sống 1 đời tăm tối. Minh Hiến!

năm qua em đã sống cho tình yêu và sinh cho anh 1 đứa con. Bao nhiêu đó đủ để em nói em rất yêu anh. Nhưng em nghiệm ra, tình yêu thôi chưa đủ, em sinh ra là để ca hát.

Cô nhìn anh và buông gọn:

– Em đã ký hợp đồng với hãng đĩa thời hạn 1 năm, đây là số tiền người ta trả cho em.

Cô hân hoan đặt cọc tiền lên bàn:

– Bây giờ em muốn mua bất cứ thứ gì em muốn, không cần chờ anh phải bán được nhạc. Tuấn Ngọc là ông bầu của em, em phải đi với anh ấy, anh nên chấp nhận hơn là khó chịu.

Cô dừng lại nơi ngưỡng cửa phòng ngủ:

– Một hai năm nữa em cũng sẽ bị đào thải thôi, như anh bây giờ, lớp trẻ bây giờ người ta đâu có hát nhạc của anh, điều này anh hẳn biết hơn em mà.

Minh Hiến ngồi thừ như tượng đá, Vân Trúc nói đúng! Anh đã quá già rồi, cô là vợ anh cũng bắt đầu chê anh. Qui luật đào thải như thế đó, tre gió măng mọc, người già chỉ còn là kinh nghiệm sống. Mình sẽ còn lại gì đây? Minh Hiến đi vào phòng con, anh ngồi xuống bên con, trong giấc ngủ con đẹp như thiên thần.

Vậy là Vân Trúc trở lại với cuộc sống của cô ngày xưa. Buổi tối về nhà mãi một hai giờ đêm, tắm rửa, ăn uống, xem phim và trả lời thư fan ái mộ. Có khi mãi đến 4 giờ cô mới đi ngủ, và thức dậy vào trưa ngày hôm sau, ăn uống làm đẹp, đi dợt nhạc và nghe Tuấn Ngọc nói về những hợp đồng mới, anh đã thay mặt Vân Trúc ký.

Minh Hiến âm thầm. Vân Trúc sôi động 2 cuộc sống tương phản. Cô gần

gửi Tuấn Ngọc hơn chồng của mình.

ngày ngồi viết lách, Minh Hiến cứ xóa rồi viết, anh cúi kính vò nát những tờ giấy viết.

Hơn 4 giờ, Minh Hiến vội vã đi đón con, hạnh phúc của anh bây giờ là ở đây.

– Ba!

Minh Hiến sung sướng bế con.

– Hôm nay cô giáo dạy con những gì Đông?

– Dạ, cô dạy con hát bài cô giáo em, tối nay con hát cho ba nghe nhé.

– Ừ.

Minh Hiến chợt quay lại, từ lúc nào Thanh Nguyên đang đứng trước anh, tay cô dắt đứa bé gái. Cô cười chào anh:

– Em đi đâu vậy Thanh Nguyên?

– Em đi đón con. Cháu học lớp lá trên bé Đông 1 lớp. Thảo, con mau chào bác với em Đông đi con.

– Dạ, con chào bác, chào em Đông.

Minh Hiến xúc động nhìn bé Thảo, nó đẹp quá, nhất là đôi mắt, vừa đen tuyền với hàng mi cong vút.

– Em được nó trong lần đi công tác lũ lụt miền Tây, ba mẹ nó không còn nữa.

– Em lại giống như ông nội ngày xưa.

– Anh khỏe chứ? Trông anh có vẻ mệt mỏi và hốc hác.

– Không, anh vẫn khỏe. Còn em?

– Em vẫn vậy, có bé Thảo hơi bận rộn 1 chút, ông bà ngoại cứng lắm.

– Lâu rồi, anh muốn về thăm ba mẹ mà cứ lần lữa mãi.

– Ba em vẫn hay nhắc đến anh. 2 người về hưu hết rồi, mẹ mở phòng mạch tư khám và chữa bệnh cũng tạm có thu nhập chút đỉnh.

– Anh tậ thật, chẳng đỡ đần gì giúp em còn nhận tiền bán nhà.

– Anh không phải ngại, dạo này ngoài lương phóng viên, em còn dịch sách nước ngoài, thu nhập khá.

– Em sống vững như vậy, anh mừng lắm.

Thanh Nguyên chào Minh Hiến và dắt bé Thảo đi, anh nhìn theo cô băng

khuông. Suốt đời, anh có lỗi với Thanh Nguyên và không có cách nào bù đắp, thiệt thòi cho cô, lòng anh cứ xoắn xang ray rứt.

Đang ngủ ngon, Minh Hiến bị đánh thức bởi bàn tay lạnh của Vân Trúc, cô luồn bàn tay lạnh vào người anh, cười khúc khích:

- Thức với em tí đi.
- Máy giờ rồi em?
- 3 giờ.
- Giờ này em vẫn chưa đi ngủ?
- Em ngủ không được, thức nói chuyện với em đi.
- Thì em nói đi.
- Sắp tới em sẽ đi hát bên Mỹ, rồi Pháp, Canada, có lẽ phải trên 1 tháng em mới về.
- Và em muốn anh cho phép em đi?

Anh cười véo mũi cô:

- Anh không bằng lòng mà yên được với em hay sao?
- Vậy là anh cho phép em đi?
- Anh có ngăn em cũng chẳng được kia mà.

Vân Trúc cười rúc vào lòng Minh Hiến:

- Lâu ghê, anh không gần em.
- Em đi suốt và về là ngủ như chết, có thì giờ đâu nói chuyện với anh, thực sự anh không muốn em đi hát trở lại chút nào.
- Anh!

Vân Trúc nũng nịu hôn Minh Hiến, tình cảm cô dành cho anh vẫn cuồng nhiệt mạnh mẽ, nhưng Minh Hiến ... lăn người qua, Vân Trúc cúi kính:

- Anh làm sao vậy?
- Anh xin lỗi, dạo này anh không được khỏe.
- Chán anh ghê.

Cô bực bội ngồi dậy, nhưng thứ cảm giác nửa vời khó chịu làm sao, cô vùng vằng ôm gối mềm đi ra phòng khách, chưa lúc nào cô thấy bất mãn anh như lúc này. Tình yêu say mê thuở nào đã theo năm tháng mãi sống bên nhau mòn mỏi.

Minh Hiến giữ cô lại:

– Em giận anh sao Trúc?

– Không biết.

Cô xô anh ra:

– Em ra phòng khách ngủ đây.

Cô vùng vằng đi không quên đóng mạnh cửa lại, Minh Hiến nằm mở to mắt nhìn đêm đen, lòng phiền muộn có phải anh đã già rồi không?

Sáng sớm khi Minh Hiến dậy, Vân Trúc đã rời nhà, anh lặng lẽ pha cho mình ấm café và sau đó đánh thức con dậy đưa nó đến trường, anh có ý nán lại mong chờ Thanh Nguyên và nhìn thấy cô, nhưng chỉ có ông Thành Phương.

– Chú đưa thằng nhỏ đi học đấy à?

– Dạ.

– Qua quán café bên kia uống nhé?

Vừa uống ở nhà nhưng Minh Hiến không muốn từ chối, anh đi theo ông Phương. Ông nhìn Minh Hiến thương hại:

– Chú có vẻ ốm và già đi nhiều.

– Em đã 45 còn gì nữa.

– Làm việc ít thôi để giữ sức khỏe mà sống nuôi con.

– Dạ.

– Con Thanh Nguyên ở nhà cũng vậy, nửa đêm vẫn còn ngồi bên cái máy gõ cọc cạch, nói không biết nghe. Có ai biểu nó phải trả tiền đâu mà cứ phải lo kiếm tiền.

Minh Hiến ngạc nhiên:

– Thanh Nguyên mắc nợ?

– Thì cái nhà của chú với nó đó, nó có đành lòng bán đâu, chú muốn bán nên nó phải chạy tiền mua, mượn của mẹ nó thôi, cứ nhất định đòi trả.

Minh Hiến ngồi chết lặng, nếu anh biết Thanh Nguyên mua căn nhà của 2 người, anh không lấy tiền của cô. Anh đã bán đi căn nhà tình nghĩa vợ chồng để mua quà tặng vợ mới. Thanh Nguyên không nói ra nhưng chắc gì cô không đau lòng. Minh Hiến chợt nhận ra mình quá tồi tệ, anh lớn hơn Thanh Nguyên 15 tuổi, vậy mà suy nghĩ của anh thật nông cạn.

Những gì biết được như muốn đánh anh ngã gục xuống tận cùng của vực

thăm.

Vân Trúc háo hức trước chuyến công diễn khắp Châu Âu, thì Minh Hiến lặng thầm đau đớn, nỗi đau mỗi lúc thêm sâu.

Chuông cửa vừa reo là Vân Trúc bật dậy như cái lò so, cô chạy bay ra cửa.

- Xong chưa Vân Trúc?
- Xong hết rồi, làm gì đến muộn dữ vậy anh Tuấn Ngọc?
- Anh bận sắp xếp mọi thứ, đợi lâu lắm à?
- Ừ, còn hỏi nữa.
- Đi được chưa?
- Đi.

Tuấn Ngọc xách valy giùm Vân Trúc, anh kêu lên:

- Gì nhiều dữ vậy Vân Trúc?
- Đi biểu diễn 8 nước mà anh biểu em mang theo mấy bộ đồ thôi à?

Cô hét to gọi Minh Hiến:

- Anh Hiến ơi, đóng cửa.

Rồi chẳng đợi anh xuống, cô đi nhanh theo Tuấn Ngọc.

Không buồn đóng cửa, Minh Hiến ngồi phetch trên ghế, anh thấy buồn và cô đơn, Vân Trúc đang mỗi lúc 1 xa anh.

- Ba ơi! Mẹ đi đâu vậy?
- Mẹ con đi hát ở nước ngoài.
- Con ghét mẹ, mẹ không thương con. Cô Thanh Nguyên, bé Thảo với ông ngoại mới thương con.
- Ông ngoại?
- Ông ngoại của bé Thảo đó, hôm qua ông ngoại cho con hộp bánh.

Minh Hiến thở dài ôm con vào lòng. Từ ngày đi hát, Vân Trúc không còn quan tâm đến con của mình nữa, mỗi lần thẳng bé lại gần cô vội xô nó ra sợ nó làm nhăn và bẩn áo mình. Nếu sánh ra, bé Thảo, 1 đứa trẻ mồ côi còn hạnh phúc hơn thẳng Đông.

- Con đi đánh răng nghe ba?
- Ừ, con nói chị hai lấy bàn chải và kem đánh răng cho con.
- Dạ.

Nó tung tăng chạy đi, sự có mặt của Vân Trúc hay không có, đều không

ảnh hưởng đến nó.

Trên đường đến trường, nó tíu tít kể chuyện ngày hôm qua ông ngoại dắt nó về nhà.

– Ba ơi, con thấy hình ba to lắm, bé Thảo nói ba làm chú rể, còn cô Thanh Nguyên làm cô dâu.

Minh Hiến giật mình cau mày:

– Con thấy hình ba ở đâu Đông?

– Ở trong phòng cô Thanh Nguyên, ba đẹp trai ghê. Bà ngoại nói, con không giống ba, con giống mẹ.

Một lần nữa, Minh Hiến lại xoắn xang, càng biết Thanh Nguyên còn yêu mình lòng anh cứ xoắn xang.

– Đây là căn phòng của em.

Đẩy cửa vào, Tuấn Ngọc xách valy của Vân Trúc vào cho cô, anh cười:

– Ưu tiên nhất cho em đây.

– Cám ơn.

– Em tắm rửa thay quần áo, nghỉ đi, mệt lát anh qua dẫn đi ăn cơm, tối nay 8 giờ 30 mới diễn lận.

– Vậy anh ở đâu anh Ngọc?

– Căn phòng em thôi. Còn mấy phòng kia là hai ba người 1 phòng, kể cả ca sĩ Hoàng Minh nữa đấy.

Vân Trúc mỉm cười:

– Vậy thì em xin cám ơn anh và rất cám ơn.

Tuấn Ngọc nheo mắt, đôi mắt vốn nhỏ và đa tình của anh lúc này càng lẳng hơn:

– Cám ơn suông vậy sao? Nên nhớ, có rất nhiều ca sĩ nổi tiếng và trẻ hơn em muốn được đi lưu diễn nước ngoài mà không được đó, anh chỉ chọn em là chứng tỏ anh rất ưu ái em.

– Em biết, vậy anh muốn em trả ơn anh bằng cách nào đây?

– Tùy em, anh đâu buộc kẻ thọ ơn mình phải trả ơn theo ý anh đâu.

Tuấn Ngọc lẳng lơ vuốt má Vân Trúc, bàn tay tham lam rơi trên vai cô và trên ngực mân mê ve vuốt.

Vân Trúc rùng mình, lâu lắm rồi chưa ai cho cô cảm giác khao khát kỳ lạ

kia, bàn tay Tuấn Ngọc như thổi nam châm, khiến cô đờ đẫn, mê đắm. Nhưng ...

anh chàng tinh quái kia lại hôn nhẹ lên môi cô lùi bước:

– 2 giờ nữa anh sang đón em đi ăn cơm.

Vân Trúc đứng bất động, toàn thân cô rạo rức, cô chạy vội vào toilet mở mạnh vòi nước cho chảy xối lên người mình ...

Cộc cộc ...

– Vân Trúc ơi, đi ăn cơm.

Mở cửa phòng, Vân Trúc không dám nhìn anh, cô lấy bộ đồ trên móc áo.

– Anh đợi em 1 tí nhé.

– Nếu đợi em ... cả đời anh cũng đợi được, 1 tí có là bao đâu.

Nếu như trước đây Tuấn Ngọc đùa như vậy, Vân Trúc cười khanh khách đốp chát lại, hôm nay cô im lặng không dám đấu lại, dù sao cô cũng còn nhớ mình đã có chồng và dù cho Minh Hiến không cho cô hạnh phúc gối chăn, anh cũng là chồng cô, 1 người chồng hết lòng vì vợ và con. Tuấn Ngọc gật gù nhìn bộ đồ Vân Trúc đang mặc:

– Em biết không, người đàn bà đẹp nhất và chín mùi nhất là ở tuổi 30.

– Em xong rồi, chúng ta đi.

Tuấn Ngọc đưa Vân Trúc đi ăn, anh đưa cô đi qua nhiều con phố:

– Anh đã đến Pari lần này là lần thứ 5 rồi đấy.

– Còn em mới là lần đầu.

– Tại em, chỉ biết có mình Minh Hiến.

– 3 năm trước, em có 1 lần, đi Nhật và sau đó đi Hàn Quốc với Minh Hiến.

– Em đi Châu Âu vui hơn nhiều.

Tuấn Ngọc hào phóng mua tặng Vân Trúc 1 lọ nước hoa và chiếc áo ngủ voan trắng.

– Em mà mặc áo này vào nhất định ... số 1.

giờ chiều cả 2 phải trở về vì 7 giờ 30 họ phải có mặt ở nhà hát.

– Tối nay em nên mặc chiếc áo màu xanh ngọc này, cộng với mái tóc của em, trên sân khấu nhất định em sẽ nổi bật.

Quả thật, Tuấn Ngọc rất có kinh nghiệm, trên sân khấu Vân Trúc thật nổi bật, cô hát 2 bài nhạc, 1 dân ca Nam bộ, Minh Hiến tập cho cô và bài thứ 2

Tuấn Ngọc chọn cho cô. Những tiếng vỗ tay cuồng nhiệt kéo dài không ngớt, cô sung sướng như lần thành công đầu tiên, ôm chèoàng Tuấn Ngọc:

– Em mừng quá!

Anh đưa cô đi ăn khuya và về khách sạn, đêm chưa khuya lắm, mọi người còn rong chơi bên ngoài. Anh theo cô vào phòng, tự nhiên mở tủ lạnh lấy ra chai rượu vang nho rót ra 2 ly đầy:

– Nào, em uống đi, chúc mừng sự thành công của em, em là 1 ca sĩ đặc biệt, sự thành công vẫn tồn tại cho dù em tạm qui gãn 2 năm. Chúc mừng!

Vân Trúc cảm động uống cạn. Tuấn Ngọc lại rót ra ly thứ 2:

– Ly này chúc tình cảm anh và em vững bền.

Không từ chối, Vân Trúc uống cạn ly thứ 2, mặt cô đỏ hồng lên.

– Em đẹp lắm Vân Trúc.

Tay Tuấn Ngọc mơn man trên má cô, bất chợt anh ôm ghì cô và hôn, nụ hôn mãnh liệt và tham lam:

– Đừng ... anh ...

Vòng tay rắn chắc bế xốc cô lên và đặt cô lên chiếc giường êm ái, anh chồm theo lên người cô, làn môi ấm nóng ve vuốt từng mảng da thịt cô, Vân Trúc khép mắt đón nhận, cô không muốn chống cự lại, khi chính cô cũng đang khao khát được yêu.

Phương Dung
Nghềng Một Tuổi Đoàn
Chương 8

Gần 1 tháng Vân Trúc đi, Minh Hiến chỉ nhận vồn vẹn của cô 1 lần điện thoại về, cô cho biết đang ở tại Úc, rồi thôi. Minh Hiến thầm lặng với nỗi đau, bé Đông chỉ xoa dịu được cơn đau khi nó ở cạnh anh, sau đó vẫn là nỗi đau sâu lắng và niềm ân hận quá khứ thưở nào có Thanh Nguyên.

Cô vẫn vui vẻ bình dị với hạnh phúc đang có.

Chiều nay Thanh Nguyên rước nó về nhà dùm Minh Hiến, anh bận công tác của Hội Âm nhạc. Cô mua cho mỗi đứa 1 cây kem 7 màu, nó ăn say mê.

– Con không nhớ me sao Đông?

– Không nhớ.

Nó lè lưỡi liếm kem trên môi:

– Mẹ đâu có thương con, ba mới thương con. Con lại gần mẹ, mẹ cứ xô con ra.

Thanh Nguyên thở dài, cô hiểu nỗi buồn của Minh Hiến, đã đến lúc anh không còn thích hợp với cuộc sống của Vân Trúc. Họ đang cách xa nhau, mong rằng không xa.

Hơn 6 giờ, Minh Hiến mới đến đón con, thằng Đông khoe ngay:

– Ba, cô Thanh Nguyên tắm cho con, cô dứt cơm cho con với chị Thảo nữa.

Minh Hiến cười xoa đầu con:

– Vậy con có ngoan không nào?

– Dạ ngoan.

Nó ôm hôn Minh Hiến:

– Mình ngủ ở nhà ngoại được không ba?

– Đâu có được con.

– Về nhà mình buồn thấy mồ hà.

– Ba mở truyền hình cho con xem phim Tom và Jerry.

– Phải có chị Thảo con mới chịu.

Thanh Nguyên can thiệp:

– Hay anh cứ bỏ cháu lại, mai em đưa cháu đi học luôn.

Minh Hiến do dự:

– Chỉ sợ phiền em.

– Không đâu, bé Đông ngoan lắm.

Được phép ở lại, 2 đứa trẻ ôm nhau vui mừng. Căn nhà của Thanh Nguyên tràn đầy tiếng cười. Lòng Minh Hiến cũng ấm lại, lâu lắm anh mới nhìn thấy nụ cười trên môi cô.

Đêm đến Thanh Nguyên nằm giữa 2 đứa trẻ, cô kể truyện ngụ ngôn, chuyện cổ tích. 2 đứa êm tai ngủ thiếp từ bao giờ.

Thanh Nguyên chỗi dậy, cô làm công việc thường ngày của mình, dịch sách.

Tiếng máy gõ nhẹ và thật êm. Đêm chìm sâu trong im lặng. Chỉ có Minh Hiến đang thao thức với bao nỗi niềm tiếc nuối ...

Có đến ba bốn chục người trong căn phòng đầy bóng tối và khói thuốc mờ mịt, họ ăn mặc gần như khóa thân. Vân Trúc lùi lại:

– Mình đi ra ngoài đi Tuấn Ngọc.

– Vào đây 1 lát, ngày mai mình đi rồi, cũng nên biết thế giới về đêm của nước Mỹ chứ em.

Tuấn Ngọc dặt tay Vân Trúc vào, vừa sợ, Vân Trúc vừa muốn tò mò biết thế giới về đêm mà Tuấn Ngọc đã mô tả với cô đêm qua.

Nhạc dồn dập điệu Rocrap. Những người trong hội bao quanh Vân Trúc đưa cho cô ly nước:

– Nước thánh đó, em uống đi.

Vân Trúc máy móc đưa tay nhận và uống cạn. Rượu nồng nồng và ngọt lịm trên bờ môi, Tuấn Ngọc kéo cô ra sàn nhảy, những thân hình uốn éo như ma quái trong điệu Samba, đầu óc Vân Trúc đặc quánh như đi trong sa mù mênh mêng đen kịt, đám người quái dị như nô lệ phủ phục dưới chân Tuấn Ngọc và Vân Trúc, anh thì thào vào tai cô:

– Họ đang tiếp nhận em đấy.

Căn phòng vụt tối om, bàn tay ai đó sờ lên thân thể Vân Trúc, 1 cảm giác

ráo rức khắp châu thân cô, cô thấy mình bay lên cao và được yêu cuồng loạn, cảm giác bay bổng và lâng lâng ...

Gần sáng Vân Trúc ra về, cô và Tuấn Ngọc ngủ mê mệt, nếu không có đoàn gọi cửa không biết cả 2 còn ngủ đến bao lâu. Nhưng 1 cảm giác kỳ dị trong châu thân cô.

– Em dậy không nổi à?

– Ừ.

– Hút với anh điều thuốc này đi em sẽ khỏe.

Thấy Vân Trúc nhìn mình, Tuấn Ngọc cười:

– Em không tin à? Thử xem.

Vân Trúc nhận điều thuốc, cô rít 1 hơi. Cảm giác sáng khoái kỳ lạ. Tuấn Ngọc nheo mắt cười:

– Anh nói có sai đâu. Thôi đi đánh răng rửa mặt đi cô bé.

– Anh Tuấn Ngọc, em không hiểu nổi trò chơi đêm qua.

– Mình đi rồi, em thắc mắc làm gì. Các ca sĩ hải ngoại muốn vui chơi đều đến đó, họ đi tìm ảo giác cho quên cuộc đời vậ thôi.

– Em không hiểu.

– Thôi đi cưng, rồi em sẽ hiểu, đoàn người ta đang đợi mình. Tua này nữa là bọn mình về Việt Nam, anh chả muốn về chút nào.

Tuấn Ngọc âu sầu.

– Liệu về nước em có còn là của anh hay của chồng em hả Vân Trúc.

Vân Trúc giật mình, mãi đến lúc này sao cô mới nhớ đến Minh Hiến và đứa con bé bỏng. Gần 1 tháng qua, cô hầu như quên hẳn mình còn có gia đình, mãi chìm đắm trong cuộc tình với Tuấn Ngọc, nơi nào cũng là thiên đường của 2 người.

– Em không trả lời được chứ gì? Có nghĩa là khi trở về, em sẽ chia tay với anh? Thôi thì anh đành chịu lùi cho em trở thành người vợ, người mẹ tốt.

– Anh làm gì vậy, em có nói là mình chia tay đâu?

Tuấn Ngọc quay đi giấu nụ cười tinh quái, Vân Trúc sẽ không dám rời xa anh đâu, cô sẽ cần anh như 1 cái phao cứu tử.

Họ đến Nhật Bản là thành phố cuối cùng để trở về Việt Nam. Gần đến giờ biểu diễn, Vân Trúc không sao gượng nổi, cô cứ ngáp và nước mắt chảy ra.

– Em hãy hút 1 hơi đi.

Vân Trúc lạnh người quay phắt lại, cô bắt đầu lờ mờ hiểu chuyện. Cái nhìn của cô làm Tuấn Ngọc tắt nụ cười:

– Em làm sao vậy?

– Anh nói thật đi, thứ này là thứ nào? Sao không nói?

Tuấn Ngọc lạnh lùng:

– Bạch phiến!

– Bạch phiến?

Vân Trúc choáng váng, cô chột nỗi giận lao vào cấu xé Tuấn Ngọc:

– Tại sao anh hại tôi hả?

– Bởi vì tôi muốn em mãi mãi thuộc về tôi.

– Tuấn Ngọc, anh khốn nạn lắm, nếu muốn tôi thuộc về anh, anh cũng đâu cần dùng thủ đoạn tàn nhẫn với tôi như vậy hả? Anh đã như thế này với tôi bao lâu rồi hả?

– Ngay từ ngày đầu tiên khi sang Pháp, những nước mà em uống đều có tán dược gây nghiện.

Vân Trúc té ngời trên nền đất, cô kinh hoàng bởi sự thật, 1 sự thật tồi tệ và đau lòng. Nước mắt cô cứ chảy ra, đầu óc váng vất ngầy ngật, miệng cứ ngáp.

Cô hét lên:

– Anh có biết sắp đến giờ trình diễn rồi không? Làm sao tôi sống nổi đây?

Tuấn Ngọc bình thản đốt điếu thuốc đưa cho Vân Trúc, cô chụp lấy và hút 1 hơi dài. Cái cảm giác lâng lâng và bay bổng lập tức đến, mắt cô khép lại, những gì đã xảy ra, cô muốn quên hết để chỉ còn biết 1 hiện thực.

– Mẹ!

Trái với thái độ mừng rỡ của con và Minh Hiến, Vân Trúc hờ hững ôm con:

– Con nhớ mẹ không?

– Dạ nhớ.

Minh Hiến ái ngại nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cô:

– Em mệt lắm à?

– Xe anh để đâu?

– Ngoài bãi, đưa valy anh xách cho.

– Còn 1 mớ đồ nhận ở quầy hành lý anh đi lấy dùm em.

– Để anh đưa em và con ra xe.

chút ray rút ăn năn dâng lên trong lòng Vân Trúc, 1 tháng qua hầu như cô đã quên chồng và con mình. Cô ăn năn liệu có còn kịp không, anh có tha thứ cho cô không, khi cô đã phản bội anh.

Tuấn Ngọc đi lại bên xe:

– Chiều nay anh ở nhà đợi em. Nhớ đấy.

Vân Trúc nổi giận quát khê:

– Anh xéo đi cho tôi nhờ.

Tuấn Ngọc cười đều cẳng:

– Em sẽ tìm anh, anh cam đoan em sẽ tìm anh.

Gã bỏ đi, Vân Trúc ngã ra thành ghế đau đớn. Nếu muốn dứt khoát với anh ta, cô cần phải có nghị lực đoạn tuyệt với cái chất trắng gớm ghiếc kia. Mình có làm được không?

Minh Hiến quay trở lại với mớ hành lý của Vân Trúc, anh cất vào cốp xe và ngồi vào tay lái vui vẻ:

– Ngày nào con cũng nhắc em, còn anh sáng tác được 2 bài nhạc, anh rất tâm đắc với 2 bài nhạc này.

Nhìn thấy cô nhắm mắt, anh lo lắng:

– Em mệt thì cứ ngủ đi, về nhà anh gọi. Sau này em không nên đi lưu diễn xa, nhà mình có túng thiếu đâu. Tại em thích đi hát, anh chiều ý em, thực sự anh muốn em ở nhà.

Vân Trúc mở mắt ra cau mày:

– Chúng ta sở dĩ biết nhau, là nhờ em là ca sĩ và anh là nhạc sĩ kia mà.

– Anh biết. Nhưng em đã 3 không, anh nghĩ em không nên hát nhạc kích động nữa, mà hãy trở về với nhạc dân ca, em từng thành công ở lĩnh vực nhạc dân ca.

Vân Trúc làm thinh nhìn ra cửa sổ, rồi đưa tay che miệng ngáp, cô đã đến cử.

– Chạy xe nhanh đi anh, anh chạy chậm quá.

– Em muốn ăn gì không, hay ghé vào hàng giải khát cho con ăn kem.

– Thôi đi, em muốn về nhà.

Nghe nói đến kem, thằng Đông đòi ngay:

– Mẹ, ghé lại ăn kem đi, phải chi là cô Thanh Nguyên với bà ngoại, là mua kem ăn liền.

Vân Trúc quay phắt ra sau:

– Con nói gì vậy?

Thái độ dữ tợn của cô làm thằng Đông khiếp sợ:

– Ba ...

Minh Hiến cười:

– Ở nhà anh có đưa nó đến nhà Thanh Nguyên, con gái của Thanh Nguyên cũng học chung trường với con mình.

– Con gái của Thanh Nguyên?

– Con nuôi thôi.

Vân Trúc cúi kính châm biếm:

– Thì ra anh cũng đi gặp cô ấy, 1 tháng anh và cô ta tiến triển tới đâu rồi?

– Em nói khó nghe quá Vân Trúc.

Nếu không bị đói thuốc, Vân Trúc chưa im, cô ngáp đến muốn xiu cả hàm, nên gắt gỏng:

– Xin lỗi, anh lái xe nhanh lên đi.

Minh Hiến thở dài:

– Em khác đi nhiều rồi Vân Trúc, ngày xưa em hiền dịu dễ thương lắm mà.

– Vạn vật còn thay đổi, huống chi con người, em thay đổi là ... tại anh đó.

– Tại anh?

– Thôi đi, em không nói nữa.

Cô lấy áo khoác che mặt, nhưng thật ra để Minh Hiến không nhìn thấy nước mắt cô đang chảy và miệng cứ phải ngáp.

Vừa vào nhà, Vân Trúc đi nhanh vào, cô đi luôn vào toilet và ở luôn trong đó, sau khi gài cửa thật chặt. Tay run run cô trút mớ thuốc màu trắng lên tờ giấy bạc, xong bật quạt bên dưới và ngậy ngậy hít mùi thuốc vào, tâm hồn cô bay bổng đê mê.

– Vân Trúc, em làm gì trong đó lâu vậy? Đừng nên tắm lâu quá sẽ cảm lạnh.

Anh gọi đến lần thứ 3, Vân Trúc mới đi ra, Minh Hiến ngạc nhiên:

– Em đi tắm sao không lấy áo mặc? Quên sao không bảo anh?

– À không ...

Vân Trúc lúng túng lách người qua để đi, lúc này cô chỉ muốn ngủ thôi. Nằm nhòai người xuống giường và nhắm mắt lại, Vân Trúc như quên tất cả. Minh Hiến cứ nhìn vợ, anh có cảm giác đó là 1 người xa lạ nào đó, không phải là Vân Trúc. Không phải là vợ anh, người từng gắn bó và có bao nhiêu kỷ niệm với anh, từ thuở mới quen cho đến khi thành vợ chồng.

Ngủ 1 giấc đến chiều, Vân Trúc mới tỉnh lại, Minh Hiến dịu dàng:

– Anh có nấu cháo thịt gà đậu xanh, em tắm cho khỏe rồi ăn.

Đã ngủ đầy giấc, Vân Trúc có 1 chút chạnh lòng, cô ôm anh:

– Cám ơn anh đã lo cho em.

Minh Hiến cười:

– Em nói gì vậy, dĩ nhiên anh phải lo cho em rồi vì em là vợ anh mà. Em đi tắm đi, anh biết em thiếu ngủ là cộc tánh, nên anh dặn con để cho em ngủ.

– Nó đâu rồi anh?

– Chơi trước nhà với bọn trẻ hàng xóm.

Rồi anh lấy cho cô bộ quần áo mặc nhà:

– Em mặc bộ này nhé?

– Bộ nào cũng được.

Ngủ đầy giấc và sau đó ngâm mình trong bồn nước ấm nửa giờ, Vân Trúc thấy khỏe khoắn, cô trở nên vui vẻ gọi con trai vào đùa giỡn với nó.

– Mẹ có mua quần áo cho con, để mẹ mặc cho con.

– Quần áo mới hả mẹ?

Có bộ vừa, có bộ rộng quá, bộ lại nhỏ quá, bé Đông vừa mặc thử vừa nhảy loi nhoi như con khỉ con, Minh Hiến buồn cười cứ cười to lên.

– Mẹ ơi, bộ này con mặc không vừa mang cho chị Thảo nghe mẹ?

– Thảo nào?

– Là con gái cô Thanh Nguyên đó, con thích chị Thảo lắm.

Lại Thanh Nguyên. Lần thứ 2 tên Thanh Nguyên được nhắc từ cửa miệng con trai mình 1 cách trêu mếu, Vân Trúc nổi giận:

– Ba đưa con đến nhà cô Thanh Nguyên phải không?

– Dạ. Có hôm ba rước con, có hôm thì cô Thanh Nguyên, có hôm là ông

ngoại đi ăn kem 7 màu ngon lắm mẹ ơi.

– Thôi đi.

Vân Trúc nạt đùa:

– Từ nay mẹ cấm con đi gặp những người đó.

– Mẹ.

– Không được nói gì hết.

Vân Trúc xô mạnh con trai ra, thái độ của cô thật vô lý, Minh Hiến cau mày:

– Em không nên cư xử với con như thế, anh và Thanh Nguyên bây giờ như bạn, còn ba mẹ Thanh Nguyên, họ từng là anh chị đã dưỡng nuôi anh, anh đâu thể không lui tới hay xem như xa lạ.

– Nhưng mà em không thích anh gặp họ, anh biết chưa?

Vân Trúc ngáp dài. Cô đã đến cỡ thuốc. Sáng nay Tuấn Ngọc không chịu đưa 2 cữ thuốc là để cô đi tìm anh ta, và cô không thể không đi tìm anh ta, cũng như không thể để Minh Hiến biết, 1 tháng đi lưu diễn cô bắt đầu sa đà với bạch phiến, đã ngã vào vòng tay Tuấn Ngọc chỉ vì muốn thỏa mãn và muốn tìm cho mình những cảm giác lạ cô đang trả giá cho những ham muốn tầm thường của mình.

Rồi như giận dữ, Vân Trúc chạy nhanh về phòng mình đóng chặt cửa lại, hối hả thay quần áo để đi. Minh Hiến nghiêm mặt:

– Chuyện chỉ như vậy mà em muốn xé ra to sao Trúc, em không được đi đâu hết, ở nhà cho anh nói chuyện.

– Em cần phải đi, anh đưa chìa khóa xe cho em.

– Anh không cho em đi, em có thái độ như trẻ con vậy sao?

Nước mắt Vân Trúc chảy ra, cô muốn ghì cái ngáp, cơn đói thuốc làm cho cô khó chịu, tay chân run rẩy, đầu óc mụ mẫm. Cắn mạnh môi Vân Trúc quay ngoắt người, cô đi như chạy ra đường, ngoắc vội chiếc taxi vừa trờ tới.

Minh Hiến giận dữ nhìn theo, 1 Vân Trúc hoàn toàn khác khi trở về.

– Mở cửa, mở cửa.

Tuấn Ngọc vừa mở cửa, Vân Trúc xông vào ngay, cô run rẩy chìa tay ra:

– Thuốc, mau lên.

– Gì cơ?

Tuấn Ngọc trêu già:

– Anh biết em sẽ đến, nhưng thái độ của em, anh chẳng thích tí nào.

– Đưa thuốc mau lên, anh là thẳng đôn mạt.

– Tiền. Anh đâu có đi nhặt hay xin ai thuốc này, mắc lắm đó em.

Bực mình, Vân Trúc mở ví rút xấp bạc ném ngay vào người Tuấn Ngọc, cô nói như hét.

– Mau lên!

– Từ từ đã em.

Anh ta chậm rãi cúi nhặt tiền xếp cho ngay thẳng và đi lại mở tủ lấy cái bọc nhỏ, đổ lên tờ giấy bạc.

– Lại đây.

Vân Trúc riu riu bước lại, Tuấn Ngọc cười khẽ bật quẹt. Như cái máy Vân Trúc cúi xuống hít mạnh mùi khói thuốc huyền hoặc, 2 mắt cô nhắm lại đê mê.

– Thế nào?

Vân Trúc mở mắt ra, hấn đang ôm cô ve vuốt. Vân Trúc không muốn chống cự, cô để mặc hấn dầy vò mình. Thật khuya, Vân Trúc về nhà với 1 mẫu thuốc dành cho buổi sáng.

Minh Hiến lặng lẽ mở cửa cho vợ vào. Vân Trúc cúi gằm mặt đi vào phòng, anh nắm vai cô lại:

– Chúng ta hãy nói chuyện cho rõ ràng đi.

– Em đang mệt lắm. Ngày mai hãy nói.

– Không, anh muốn nói chuyện bây giờ.

Anh lôi cô lại ghế, ấn ngồi xuống.

– Anh không bao giờ muốn chúng ta chia tay đâu, anh già rồi và muốn có 1 cuộc sống gia đình êm ấm. Chuyện anh và Thanh Nguyên là chuyện quá khứ, còn bên ấy là những người ân, anh không thể xem họ là kẻ xa lạ.

– Thôi được, từ nay anh muốn gặp họ cứ gặp, được chưa?

Cô đứng lên đi về phòng thay quần áo, anh giúp cô mặc áo vào và ôm cô:

– Có làm gì hãy nghĩ đến con của chúng ta nghe em, anh đã lớn lên không cha không mẹ nên anh hiểu buồn tủi lắm nếu như không có cha mẹ. Đứa

con là khát vọng của anh, nó ra đời, anh muốn con phải sống trong 1 gia đình hạnh phúc. Em hiểu ý anh nói không?

Vân Trúc gật khẽ, lúc này cô chỉ muốn được ngủ thôi, mọi cảm giác của tình yêu đôi lứa không còn 1 ý niệm nào trong cô, tuy nhiên là vợ cô không thể từ chối đòi hỏi của chồng, khi 1 tháng cô đã xa cách anh.

– Vân Trúc.

Anh hôn cô, Vân Trúc thụ động đón nhận ...

Minh Hiến đi lại bàn đốt điều thuốc, khuôn mặt anh chìm đắm trong khói thuốc, nỗi buồn dâng lên trong lòng anh. Cô thật lạnh nhạt với anh, anh cảm nhận được rõ ràng vợ mình thay đổi.

Đây là lần thứ 3, Minh Hiến bắt gặp Vân Trúc hấp tấp nhảy xuống giường đi lại mở tủ và lấy trong ví ra vật gì đó, sau đó cô chạy vội vào toilet.

Môi cô bắt đầu tím tái, da thịt xanh bủng, thói quen ngâm mình cả giờ đồng hồ trong nước không còn nữa. Anh đau lòng bởi giọng ca của cô giảm sút rõ rệt, thậm chí đêm qua cô đã bị khán giả trẻ vỗ ghế đuổi vào. Tại sao như thế?

Vân Trúc ở thật lâu trong toilet, có 30 phút cô mới đi ra, vừa kéo cánh cửa, cô giật bản mình vì Minh Hiến đang lù lù đứng đó. Cô định tỉnh và gắt:

– Anh cần sử dụng toilet à?

– Không, anh muốn biết em làm gì trong toilet nửa giờ qua vậy thôi.

– Thì em tắm.

– Tóc em đâu có ướt, cũng không mang theo quần áo để thay.

– Em đi được chứ?

– Đây có phải là cách giải thích hợp lý không em?

Vân Trúc vờ giận dỗi:

– Anh kiểm soát em đến như vậy sao? Phải rồi, em bây giờ là 1 ca sĩ xuống dốc, anh bắt đầu xem thường em đúng không?

Minh Hiến lắc đầu:

– Em là vợ anh, làm sao anh xem thường em, anh còn muốn em ở nhà lo cho con kia mà.

– Bây giờ anh muốn gì đây anh Hiến? Sáng anh còn phải đưa con đến trường và đi làm.

– Anh muốn hỏi em việc ngân hàng báo em đã rút hết tiền trong tài khoản riêng của em và còn nợ lại đến cả chục ngàn USD là sao?

Vân Trúc lúng túng:

– Anh thấy đó, dạo này catse của em đâu còn cao, nhu cầu xài tiền của em đâu thể thay đổi.

– Em có mua sắm gì đâu, còn nữa viên ngọc xa phia và mặt kim cương anh tặng em nhân ngày sinh nhật con đâu rồi?

– Em ... bán rồi.

Minh Hiến choáng váng:

– Em cần nhiều tiền như vậy sao?

Anh nuốt nước bọt chán nản:

– Em ở nhà đi, thời vang bóng của em đã tắt rồi, hãy để cho khán giả nuôi tiếc em hơn là chán ghét em.

– Anh sẽ không lo cho nhu cầu tiêu tiền của em được đâu. Nhạc của anh cũng đâu được người ta ưa chuộng, còn lương của anh, 1 thành viên trong Hội âm nhạc chưa đủ 1 mình anh tiêu thì nói gì đến em.

– Chúng ta sẽ bớt tiêu xài lại.

– Không thể được.

Vân Trúc đẩy anh ra đi về phòng để tiếp tục giấc ngủ, Minh Hiến cứ đứng lựng khựng, anh cảm thấy chán nản và bế tắc.

– Có Vân Trúc ở nhà không ông Hiến?

Minh Hiến cau mày:

– Không có. Cô tìm Vân Trúc làm gì?

Xưa nay Thủy mập là tay cho vay nặng lãi khét tiếng, không ai không biết.

Xuất hiện của cô ta chắc chắn Vân Trúc đã mượn tiền cô ta. Minh Hiến mở rộng cửa.

– Có phải Vân Trúc mượn tiền của cô?

– Nếu tôi nói anh phải trả nợ cho vợ anh chứ?

– Cô ấy thiếu bao nhiêu?

– 270 triệu, tính lãi tháng này nữa là 275 triệu, lãi như thế là tôi quá vị tình rồi đấy.

Minh Hiến sững sốt đến nói không thành lời, Vân Trúc mắc nợ ngàn ấy, cô

bán tư trang, bán chiếc xe mình đi, nợ ngân hàng, nợ bạn bè và bây giờ là số nợ này nữa.

Thủy mập cười nhạt:

– Anh trả không nổi đâu. Vân Trúc đã giao bằng khoán nhà này cho tôi, nội tháng tới không thanh toán nợ sòng phẳng là tôi lấy nhà. Tốt nhất anh nên dang nó ra nếu anh muốn sống thọ.

– Cô Thủy, cô biết giá trị căn nhà tôi đang ở chứ?

– Dĩ nhiên là tôi biết. Anh sẽ chẳng còn cái gì đâu, nên dang nó ra mà nuôi con, ấy là tôi thương hại anh cha già con mọn, chứ Vân Trúc này hết xài được rồi, đã nghiện ma túy còn ngoại tình, nó nuôi thằng Tuấn Ngọc đó, vào tay ai chứ vào tay thằng Tuấn Ngọc có đi xuống diêm vương, hà bá mà sống.

tai Minh Hiến ù ù. Vân Trúc đã ra nông nỗi này sao? Anh đau đớn như bị rơi xuống 9 tầng địa ngục.

– Sao, anh tính sao?

– Tôi sẽ bán nhà này trả nợ cho cô.

– Được, nếu anh nói như vậy tôi sẽ chờ. Nợ đang truy nó, lúc này anh muốn tìm nó chỉ có đến nhà thằng Tuấn Ngọc là gặp nó. Lúc này tôi đến mà nó trốn.

Thử xem trốn tôi được bao lâu.

Minh Hiến thều thào xua tay:

– Cô về đi.

Khách về lâu rồi mà Minh Hiến cứ ngồi thừ ra đó, tim anh đau như bị cắt ra từng mảnh vụn. Tất cả đã hết rồi chẳng?

Gọi điện thoại nhờ Thanh Nguyên đón thằng Đông và giữ bên nhà, Minh Hiến ngồi đắm chìm trong nỗi đau. Anh chỉ muốn gục xuống và ngủ 1 giấc miên viễn cho quên hết.

– Sao anh không bật đèn lên, để nhà tối đen vậy anh Hiến?

Vân Trúc bật đèn lên. Hôm nay cô về nhà sớm vì ... cứ địa của Tuấn Ngọc không còn là căn cứ an toàn nữa, Thủy mập sáng nay đã đến làm âm ỉ may là cô trốn vào tủ quần áo và Tuấn Ngọc khéo dỗ ngọt mụ ta.

Làm vẻ thân thiện cô đi lại ôm vai anh:

– Anh không đi rước con à?

– Vân Trúc.

Anh kéo mạnh cô ra phía trước giật dữ:

– Tại sao em muốn gia đình này phải tan hoang hết em mới vừa lòng hay sao?

Vân Trúc giật bắn người, cô giả lả:

– Anh nói gì vậy?

– Em rõ hơn anh mà. Anh thật đau lòng. Tình yêu của anh và con chúng ta ngoan ngoãn biết bao nhiêu, em đang ở trên đỉnh cao danh vọng, tất cả đều không thỏa mãn cho em hay sao?

– Em không hiểu anh muốn nói gì nữa.

Bốp.

cái tát như trời giáng vào mặt Vân Trúc, cô hoảng sợ ôm mặt:

– Anh Hiến!

– Những gì cô đã làm, cô nên suy nghĩ lại đúng hay sai?

– Em ...

– Tôi sẽ bán nhà này để trả nợ cho Thủy mậ, nhưng có thể nói tôi thật sự đau lòng. Nếu như cô còn nghĩ đến con, hãy đi ngay vào trung tâm cai nghiện, tôi sẽ đưa cô đi.

Vân Trúc mím môi, những gì cô cố công bưng bít đã bị anh phát hiện ra hết rồi. Tuy nhiên việc anh gánh nợ cho cô làm cho cô như trút đi gánh nặng ngàn cân. Cô quỳ xuống chân anh bật khóc:

– Em không vào trung tâm cai nghiện đâu, anh và em đâu phải những con người không ai biết đến. Minh Hiến, em sẽ cai ở nhà. Em sẽ cố gắng, hãy tin em, hãy cho em cơ hội chuộc lỗi.

Cô ôm chân anh nức nở, tìm Minh Hiến mềm đi, dù sao cô cũng là vợ anh, là mẹ của con trai anh. Anh đỡ cô lên lau nước mắt cho cô:

– Anh sẽ giúp em từ bỏ nó, hãy nghĩ đến con của chúng ta.

Nhưng thật kinh khủng, anh xót xa đau khi nhìn cô cắn răng ngồi thu mình run rẩy, thuốc an thần nhẹ hay những gì theo lời bác sĩ dặn dò phương thức chăm sóc cho người cai nghiện đều vô hiệu. Vân Trúc không chịu nổi cơn vã thuốc, cô hét gào điên loạn, xô đổ ngã mọi thứ.

- Minh Hiến, mở cửa cho em đi, em không chịu nổi, em chết mất.
- Hãy dừng cảm lên Vân Trúc.
- Không được.

Toàn thân Vân Trúc run rẩy, 2 hàm răng đánh vào nhau, mặt nhợt nhạt, tóc rối tung, như 1 người điên. Bất thành linh cô xô mạnh anh và mở cửa chạy thoát ra ngoài.

Minh Hiến gọi thất thanh:

- Vân Trúc trở lại.

Vân Trúc cầm đầu mà chạy, Minh Hiến đứng bất động, anh không biết mình nên làm gì.

Buổi tối quay về nhà, Vân Trúc tỉnh như không. Điều đó có nghĩa là cô đã đầy đủ thuốc. Cô ngượng ngập đi lại bên anh.

- Anh Hiến, đừng giận em ... em hèn lắm, em không chịu đựng nổi mỗi khi vã thuốc đầu.

- Nếu em như vậy, em sẽ chết mất, em không tự cứu lấy em thì dù anh có muốn giúp em cũng không được.

Cô quỳ thụp xuống ôm chân anh:

- Em sẽ bỏ, ngày mai em sẽ cố gắng, nhưng anh đừng bắt em phải vào trại cai nghiện, người ta sẽ biết và ruồng bỏ em, em yêu anh, yêu ca hát như hơi thở.

Hãy tha thứ cho em.

- Ngày mai anh đưa em đến bác sĩ tư để hỏi họ về cách thức cai nghiện. Em phải ở nhà.

Vân Trúc ngoan ngoãn:

- Dạ.

Nhưng cho đến sáng đưa con đi học trở về, Vân Trúc đã khóa cửa đi, cô để lại cho anh tờ giấy:

"Chiều em sẽ về, và em sẽ làm theo ý anh." Nửa đêm cô trở về và khóc trong lòng anh:

- Em không đủ can đảm bỏ nó đâu Hiến ơi, anh đừng buộc em.

Minh Hiến thở dài:

- Em muốn sống mãi như thế này sao Trúc?

– Anh mặc kệ em đi.

Lần đầu tiên trên sân khấu, Vân Trúc ca không nổi, tiếng hát của cô khàn đục như bị vỡ tiếng.

– Vào đi, dở quá. Vào đi.

Những tiếng la ó quát tháo không cho Vân Trúc hát tiếp, cánh màn nhung buông xuống, Vân Trúc lao đảo đi vào. Cô đã tự giết mình rồi. Catse của Vân Trúc rơi xuống thảm hại, có nơi còn từ chối thẳng thừng.

Vân Trúc không dám về nhà gặp Minh Hiến, cô ghét Tuấn Ngọc mà vẫn phải về nhà anh ta nằm vùi ở đó. Tiền bạc nhả túi, tất cả những gì có thể cầm bán cô đã bán hết.

Tuấn Ngọc rít 1 hơi thuốc đầy thỏa mãn, mặt anh ta vênh lên đáng ghét:

– Hay là ... chích đi cho đỡ tốn tiền?

Vân Trúc rùng mình, có lẽ cuối cùng rồi cô sẽ đi vào con đường đó, cô sẽ chết trẻ và căn bệnh Aisda sẽ hoành thành cô tan tác, không ngờ cuộc đời cô tan nát vì tên đốn mạt này.

– Tuấn Ngọc.

Vân Trúc gầm lên, cô lao vào đánh xé từng bưng Tuấn Ngọc.

– Diên rồi hả?

Tuấn Ngọc gạt mạnh cho Vân Trúc té ngã lăn, đầu cô đập vào cạnh bàn mà anh ta chẳng mảy may xúc động.

– Mà là thằng khốn nạn.

– Đừng chửi. Cô đâu phải con nít lên 3 mà uống thuốc tăng lực hay hút bạch phiến mà không biết, chẳng qua cô cũng khoái đi tìm cảm giác mạnh, mà thằng chồng Minh Hiến già quá không thể ... cung phụng cho cô. Tự mình muốn thì phải gánh lấy cái quả chứ.

Vân Trúc khóc lặng lẽ. Những lúc tỉnh táo cô cảm thấy nuối tiếc làm sao mái ấm gia đình, cô đã phá cho nó nát ra rồi, tấm thân nhơ nhớp này còn gì nữa để mà trở về.

Còn đang ngất ngưỡng với men beer là thứ mà Vân Trúc uống để tạm đẩy lùi cơn đói thuốc. Vân Trúc giật mình vì 1 bàn tay như gọng kềm nắm lấy cánh tay cô, cô hốt hoảng nhìn lên:

– Anh Hiến.

- Theo anh về nhà.
- Em không về đâu.

Anh nhìn cô xót xa:

- Em ra nông nổi này sao Vân Trúc?

Vân Trúc lạnh lùng vung ta ra:

- Anh về nhà và ... làm đơn ly hôn đi.
- Anh van em về nhà đi Vân Trúc.
- Em đã nói em không về, anh đã đến quán rượu thì uống rượu đi, đừng nói gì cả.
- Anh đi tìm em khắp nơi. Em hãy suy nghĩ kỹ đi, có nơi nào bằng nhà mình đâu, con nó rất nhớ em.

Vân Trúc cười nhạt:

- Em chẳng muốn suy nghĩ gì cả. Điều em cần là ... tiền. Anh có tiền không?

Trả tiền rượu dùm em đi, bọn chúng nó đang khinh bỉ vì em sẽ ghi sổ nợ rồi hát mà trừ tiền. Em bây giờ là như vậy đó.

Minh Hiến ứa nước mắt:

- Anh sẽ trả tiền rượu cho em, em cứ về nhà đi, sẽ không ai đến đòi nợ đâu, anh đang bán bán nhà, có người mua được giá là anh sẽ bán ngay.
- Bán nhà rồi anh ở đâu?
- Anh sẽ mua 1 căn nhà nhỏ để ở, em sẽ ở nhà cai thuốc, chỉ cần em có ý chí chút, em sẽ bỏ được.

Vân Trúc cau mày:

- Em đã nói không về rồi mà.

Cô xua đũa anh ngã chổng gọng để chạy ra đường, đau quá Minh Hiến cố gượng dậy đuổi theo:

- Vân Trúc, em đừng đi.
- Cô ấy chưa trả tiền rượu.

Bị phục vụ chặn lại, Minh Hiến phải móc ví trả tiền rượu, anh chạy ra đường, Vân Trúc đã chạy biến đi ngỗ nào. Anh đứng ngẩn ngơ đau khổ, hy vọng kéo cô về gia đình, xem ra chẳng dễ dàng.

- Mở cửa Tuấn Ngọc.

Vân Trúc đập cửa ầm ầm, Tuấn Ngọc kéo cánh cửa cái kính:

– Làm gì như muốn phá nhà vậy?

Vân Trúc len vào, cô nằm chùi trên salông:

– Thuốc, anh Ngọc.

– Tiền. Cô tưởng thuốc đi nhật hay trên trời rơi xuống cho cô hay sao?

– Có đưa hay không?

– Đưa thì đưa.

Trút thuốc ra tờ giấy bạc và bật quẹt lên, anh ta đưa vào gần Vân Trúc, cô cúi xuống nhắm mắt lại, mặt đỏ ửng ...

RẦM. Cánh cửa mở mạnh vào. Tuấn Ngọc hốt hoảng đứng lên. Minh Hiến đang đứng sừng sững, anh đau đớn nhìn cảnh tượng bản thủ trước mặt mình, rồi không dẫn được anh tung 1 quả đấm vào mặt Tuấn Ngọc. Máu mũi lẫn máu miệng Tuấn Ngọc trào ra, anh ta kinh hoàng ôm gương mặt máu.

Minh Hiến nắm tay Vân Trúc lôi mạnh:

– Em tỉnh lại đi Vân Trúc.

Vân Trúc mở mắt ra, cô chưa tỉnh thuốc, mặt say say ngẩn ngơ.

– Về đi Vân Trúc.

Anh xốc nách cô lôi ra xe, Vân Trúc lúc này như đứa trẻ lên 3 không 1 chút phản kháng, anh đẩy cô ngồi vào xe đóng cửa lại, ứa nước mắt nhìn cô.

– Ở hay ...

Vân Trúc sực tỉnh, cô ngơ ngác nhìn quanh và đẩy mạnh Minh Hiến ra:

– Em đã nói rồi, em không theo anh về nhà đâu, em không bỏ được thuốc, em không chịu được khi đói thuốc, anh có biết hay không?

– Anh van em, em hãy tỉnh lại đi Vân Trúc.

Cô ngồi dang ra xa lăm lăm, cho đến lúc cả 2 về nhà. Mãi đến khi Minh Hiến đóng cửa lại, Vân Trúc mới bật dậy, cô đập ầm ầm cửa:

– Anh định nhốt em hay sao vậy anh Minh Hiến?

– Anh sẽ nhốt em nếu như em không tự nguyện bỏ thuốc.

– Mở cửa, mở cửa.

Minh Hiến giận dữ đập vỡ tung mọi thứ trong phòng, càng đập vỡ nát cô càng phẫn khích vì Minh Hiến cả gan nhốt cô, anh tự cho mình cái quyền

làm chồng rồi cư xử với cô như vậy đó sao?

Gần đến tối Minh Hiến mở cửa vào, anh bưng khay thức ăn là món thịt bò pítết mà Vân Trúc thích ăn, anh làm như không thấy mọi thứ đồ nát.

– Vân Trúc, em rửa mặt đi rồi ăn cơm, anh làm món pítết em thích nè.

Vân Trúc ngồi dậy, cô lẳng lặng vào trong rửa mặt xong đi ra. Minh Hiến giúp cô chải mái tóc. Mái tóc ngày nào đẹp biết bao nhiêu bây giờ cháy xém và gãy khúc, anh cột tóc lại, âu yếm khoác vai cô:

– Em ăn đi, dạo này em gầy quá rồi.

– Anh đang thương hại em phải không?

– Không. Vì em là mẹ của con anh. Anh thương con vì ngày xưa anh đã từng mất mẹ, không có cha.

– Anh không cần phải quan tâm đến em đâu. Em đã chọn con đường xấu để đi, em phải gánh lấy hậu quả mình chọn.

– Không, em vẫn có thể làm lại từ đầu, làm người sao không có lúc sai lầm hả em. Đêm nay em ngủ cho khỏe, nếu như vả thuốc em có thể uống thuốc an thần. Anh vừa hỏi bác sĩ cách cai thuốc tại gia, em hãy vì con vì anh và vì những kỷ niệm mình từng có với nhau mà đừng cảm tử bỏ nó nghe em.

Nhưng buổi sáng khi Minh Hiến dậy, Vân Trúc đã đi.

Anh Hiến - đừng tìm em - em không đủ dũng cảm chịu đựng cơn đói thuốc đâu.

Minh Hiến vò tờ thư, anh đã cố gắng lắm rồi.

Đội Vân Trúc tỉnh táo, Tuấn Ngọc đưa cho cô gói kẹo chocolate.

– Này, thằng cha Pôn nó nói trả cho cô 200 đô nếu cô ... qua đêm với nó.

Vân Trúc lặng người. Cô biết mình không có ý chí và dũng cảm vượt qua cơn đói thuốc, nếu trở về nhà lần này, nhất định Minh Hiến sẽ buộc cô vào trung tâm cai nghiện, chết thì thôi chứ cô không bỏ được bạch phiến, và cũng không thể để mọi người biết nữ hoàng nhạc Twis bây giờ là 1 con nghiện.

– Sao, cô còn sĩ diện để do dự à? Cô với thằng cha Pôn hay với tôi ... cũng đã phản bội Minh Hiến. Tùy cô, tôi giúp cô kiếm tiền không thích thì thôi, về nhà mà xin thằng cha ấy.

Vân Trúc gật nhẹ. Cô đã như kẻ phóng lao và phải chạy theo lao mà thôi.

Cái gật đầu của Vân Trúc như mở cờ trong bụng Tuấn Ngọc, anh ta hớn hờ:
– Biết thức thời như vậy chớ. Còn không thôi, chơi thứ rẻ tiền 1 chút, chích ma túy đó hiểu chưa, căn bệnh sida nó sẽ đến với cô tức thời.

Vân Trúc rùng mình:

– Bao giờ?

– Tối nay. Nếu cô đồng ý, tôi điện thoại cho ông ta. Thăng cha này thích cô lâu lắm rồi.

– Tôi đã gật đầu rồi còn gì nữa.

Cô cảm hờn:

– Anh là thằng khốn kiếp, khi anh chết quỷ sứ sẽ چرا 2 anh thả vào vạt dầu sôi.

Tuấn Ngọc cười hì hì, những câu chửi mắng của Vân Trúc không làm anh ta tự ái, bởi từ Vân Trúc, anh ta vẫn có những món tiền rất hời, cho dù cô đang nợ ngập đầu và những hợp đồng biểu diễn không còn béo bở nữa.

Đang trình thẻ phóng viên nhà báo để được lên phòng phỏng vấn nhà doanh nghiệp nổi tiếng của tập đoàn Samo, Thanh Nguyên giật mình vì giọng nói quen thuộc, cô quay lại và ... suýt kêu lên:

– Vân Trúc.

Vân Trúc đang khoát tay gã đàn ông mập mạp bụng như cái trống chầu, cả 2 cùng vào thang máy.

Thanh Nguyên làm vẻ thản nhiên:

– Hình như ca sĩ Vân Trúc thì phải.

Lập tức cô tiếp tân bĩu môi:

– Cô ta hát xuống dốc quá, nên hồi này phải cặp đờ thăng cha ấy, thăng cha ấy là con quý.

Thu thẻ báo chí lại, Thanh Nguyên cười gượng:

– Tôi lên lâu gặp ông Tama được chứ?

– Chị cứ đi Vân Trúc đang lên lầu 8, Thanh Nguyên đứng chờ thang máy, cô buồn rầu nhìn lên cao, không hiểu Minh Hiến có biết hay không, nếu biết hẳn anh đau lòng biết bao nhiêu.

Những lần gặp nhau, chỉ có 2 đứa trẻ huyền thuyên, còn anh trầm tư như chìm lắng vào thế giới nào đó.

Sáng nay đưa con gái đến trường, cô nghe tiếng thằng Đông:

– Ba khỏi cần đưa con đến cổng, rùi cô giáo thấy ba, cô giáo đòi tiền học phí đó.

Thì ra anh đã thiếu tiền học phí lẫn tiền ăn của con đã sang tháng thứ hai.

Thanh Nguyên định ngày mai cô sẽ mang tiền đóng tiền học cho bé Đông, cô không ngớt tự hỏi, chẳng lẽ cuộc sống của anh thực sự khó khăn như vậy hay sao? Còn Vân Trúc, có thể cô ta không chịu nổi cuộc sống thiếu thốn, kh imà theo luật đào thải của thời gian cả Vân Trúc và anh phải lùi vào quá khứ, nhường cho lớp trẻ trung và tài năng khác vươn lên.

Tự lự mãi, Thanh Nguyên đã để cho buổi phỏng vấn của mình không còn linh động.

Phương Dung
Nghềng Một Suối Đàn
Chương 9

Chờ cho cha con Minh Hiến đi, Vân Trúc hấp tấp đi lại mở cửa nhà. Nửa tháng nay cô không về nhà, ở luôn với Tuấn Ngọc và sống bằng đồng tiền bản thủ kiếm được.

Những số tiền kiếm được đêm trước đêm sau bay vèo qua cửa sổ, Vân Trúc vẫn là kẻ trắng tay, cô buồn rầu và nuối tiếc thời hoàng kim của mình biết bao.

Thời hoàng kim ấy chỉ đến một lần trong đời mỗi một con người và không bao giờ có lần thứ hai. Cô đã khóc trong những đêm nuối tiếc quá khứ vàng son, không còn nữa, gia đình chồng con, tất cả đều tuột khỏi tầm tay bởi chính cô, bởi khát vọng đê hèn. Mở cửa nhà, Vân Trúc bụi ngủ. Bức ảnh vợ chồng và đứa con phóng to treo trên tường, hạnh phúc biết bao nhiêu, ngày ấy đâu còn nữa.

Khóc một lúc, Vân Trúc mới đi về phòng, cô lấy mớ quần áo của mình bỏ vào valy. Mở chiếc valy, cô hết hồn bởi mớ tiền trong valy, mớ tiền mà ngày xưa cô xem thường nó, giờ đây lại trở nên quý báu làm sao. Nhanh như cắt, Vân Trúc gom hết bỏ vào ví của mình.

Đóng ví lại cô thù người. Mình có nên lấy hết không? Số tiền này sẽ giúp cô trả một số nợ để không phải trốn chui trốn nhủi hay ra đường cứ nơm nớp sợ.

Minh Hiến còn khả năng kiếm tiền kia mà. Vân Trúc đóng ví lại không chút phân vân, cô bỏ quần áo vào valy khóa lại, mau chóng rời nhà. Không nên về nhà với Tuấn Ngọc, anh ta sẽ biết chuyện cô có tiền và đòi chia. Anh ta đã hại cô ra nông nỗi này, cần phải xa lánh con người đó. Vậy là

Vân Trúc tìm thuê 1 căn phòng vừa đủ cho cô ở. Cô sẽ đi hát ở những tụ điểm nhỏ, không cần đến tên khốn kiếp đó.

Vân Trúc khoan khoái với ý nghĩ tự do không còn bị Tuấn Ngọc áp chế.

Nhưng sau khi đã yên vị trong căn phòng đủ tiện nghi, Vân Trúc lại đối phó với một vấn đề nan giải. Cô không thể tự đi mua thuốc cho mình, chỉ cần cô ra vào những ngõ hẻm tối đen đó, người ta sẽ nhận diện ra cô. Thôi thì tạm để số bạc và quần áo ở đây, cô thỉnh thoảng về, quá ổn rồi còn gì. Xoa hai tay vào nhau, Vân Trúc hài lòng với suy nghĩ chu toàn của mình.

Hôm nay Minh Hiến đến rước con sớm hơn 15 phút, để đến phòng tài vụ đóng tiền học phí và thanh toán tiền ăn cho con.

Anh tươi cười chào cô thư ký:

– Cô làm ơn xem dùm tiền học phí và tiền ăn hai tháng của cháu Lâm Minh Đông lớp mầm là bao nhiêu?

– À.

Cô thư ký vui vẻ:

– Tiền học phí và tiền ăn của cháu Đông đã được chị Thanh Nguyên thanh toán sáng hôm qua rồi ạ.

– Cô ấy đã thanh toán?

– Dạ. Hai tháng là 1 triệu 210 ngàn.

– Cám ơn cô.

Minh Hiến cất tiền lại vào túi, thật xấu hổ cho anh, tiền học của con cũng đóng không nổi.

Anh quay ra cũng vừa lúc Thanh Nguyên đến rước bé Thảo, cô mỉm cười nhìn anh. Anh bần khoản rút xấp tiền:

– Anh xin gửi lại em số tiền ngày hôm qua em đã đóng học phí cho cháu Đông dùm anh.

– Anh kẹt tiền cứ giữ lại xài, bao giờ có dư hãy trả cho em cũng được.

– Anh có rồi ... chiều hôm qua anh đã nhận tiền bán căn nhà anh đang ở, họ cho anh ở lại một tháng.

Thanh Nguyên sửng sờ:

– Anh kẹt tiền đến như vậy sao anh Hiến? Rồi anh định ở đâu?

– Anh tìm mua căn nhà nhỏ thôi, chắc cũng chẳng còn bao nhiêu vì Vân Trúc nợ nhiều lắm.

Thanh Nguyên đau xót nhìn anh, trông anh già quá, như đã 60 vậy. Có lẽ anh cũng lơ mờ hiểu những quan hệ không tốt của Vân Trúc rồi cũng nên.

– Rồi anh tìm được nhà chưa?

– Chưa. Anh định gửi thẳng Đông cho em ngày chủ nhật để đi tìm nhà.

– Được, em trông giúp anh.

– Em cầm số tiền này đi, khi nào cần anh mượn.

– Dạ.

Đứa trẻ đổ xô ra mừng, tuổi trẻ vô tư, còn người lớn tâm trạng nặng trĩu ưu tư.

Đưa con đi vòng qua một số nhà anh đã lập danh mục xem xong, 2 cha con đi ăn, Minh Hiến đưa con về nhà. Mở cửa vào nhà, anh linh cảm có 1 cái gì khang khác, nên chạy vội vào phòng ngủ. Chiếc valy biến mất không còn trong tủ, Minh Hiến rụng rời cả tay chân. Nhà vẫn khóa kỹ không có dấu cạy cửa, anh hấp tấp mở tung tủ của Vân Trúc. Quần áo của cô không còn 1 bộ. Như vậy cô đã về nhà lấy quần áo bỏ vào valy mang đi và đã nhìn thấy số tiền đó. Mồ hôi Minh Hiến vã ra.

Có thể nào như vậy Vân Trúc, anh còn phải thanh toán nợ cho em theo lời hứa, ngày hôm qua khi giao bằng khoán nhà, Thủy mậ đã ngốn mất của anh triệu, 1 số tiền có thể mua được 1 căn nhà khá khinh, anh còn chưa biết xoay sở làm sao với số tiền ít ỏi còn lại. Lục tung cả tủ, cũng không có đến 1 tờ giấy bạc cô để lại cho anh. Anh chua xót đến bật khóc.

Nhất định anh phải đi tìm cô. Tắm rửa và thay quần áo cho con, anh đưa nó đến nhà Thanh Nguyên.

– Con phải ngoan và nghe lời cô nghe Đông.

– Ba đi đâu?

– Ba đi tìm mẹ.

Thanh Nguyên ngạc nhiên nhìn cha con Minh Hiến:

– 9 giờ rồi, anh còn đi đâu vậy?

– Tối nay em cho anh gọi thằng Đông, sáng đưa nó đi học giùm anh, anh ... đi tìm Vân Trúc.

Hình như anh đang khóc, Thanh Nguyên lo lắng:

– Có chuyện gì vậy anh Hiến?

Không dẫn được Minh Hiến khóc nghẹn ngào:

– Chiều nay anh nói với em anh bán nhà chứ gì?

– Dạ.

– Anh đã trả nợ cho Vân Trúc 350 triệu, số tiền còn lại anh dùng để mua nhà ... Vân Trúc về nhà sáng nay ... cô ấy lấy hết tất cả rồi.

Anh khóc, hai vai run rẩy theo từng tiếng nấc nghẹn, Thanh Nguyên đau xót mà chỉ biết đứng nhìn anh. Ngày hôm nay anh như thế, có cả lỗi của cô trong đó nữa.

Cô dìu anh ngồi xuống ghế, đưa khăn cho anh.

– Anh bình tĩnh lại đi, khuya rồi, anh nên về nhà ngủ, anh đi tìm Vân Trúc chưa chắc đã gặp đâu, khi chị ấy đã lấy hết tiền của anh.

– Anh nhất định phải gặp cô ấy, dù bất cứ giá nào. Số tiền ấy sẽ bị cô ấy đốt cháy không bao lâu đâu.

– Minh Hiến ...

Minh Hiến buồn rầu:

– Vân Trúc hút ma túy lâu rồi.

– Ma túy? Thật không anh Hiến?

– Cô ấy bắt đầu sa đà từ dạo đi hát ở Châu Âu về.

Thanh Nguyên bần khoản, đó là cô chưa dám nói chuyện Vân Trúc phản bội anh, không hiểu có còn cứu vãn được cuộc sống gia đình của anh không, một người đã lao vào ma túy, thì không còn bất cứ chuyện gì họ không làm, miễn có tiền thỏa mãn cơn đói thuốc. Vân Trúc chắc cũng không qua ngoại lệ ấy, cái thời hoàng kim đã đi qua rồi, Vân Trúc không dễ gì có nhiều tiền để hút sách.

- Em cho anh gửi thẳng Đông nhé.
- Hay là ... anh đừng đi anh Hiến.
- Không được, anh phải tìm cho ra Vân Trúc với bất cứ giá nào.

Thanh Nguyên đặt tay lên vai anh khẩn khoản:

- Hãy hứa với em, nếu như cô ấy không còn tiền để hoàn lại cho anh, anh cũng đừng có bất cứ hành động thô bạo nào.
- Không, anh chỉ muốn đưa Vân Trúc về con đường ngay lẽ phải, là buộc phải vào trại cai nghiện. Em yên tâm đi.

Minh Hiến đi, lòng Thanh Nguyên cứ bồn chồn như có lửa. Đỗ cho 2 đứa trẻ ngủ xong, Thanh Nguyên không sao ngủ được, làm việc cô cũng không làm việc được, cứ mong ngóng Minh Hiến, mỗi 1 chiếc xe dừng lại cũng làm cô mở cửa sổ nhìn ra. Đêm vẫn dài vô tận ...

Tuấn Ngọc giật bắn người vì người bấm chuông mở cửa nhà anh là Minh Hiến. Anh ta thở phào, may là đêm nay Vân Trúc không ở đây.

Minh Hiến cố ôn hòa:

- Tôi muốn gặp Vân Trúc.

Tuấn Ngọc cười nhạt:

- Tôi không hiểu ý anh, anh Minh Hiến.

Thái độ của anh ta tỉnh bơ như vô tội, khiến Minh Hiến nổi giận:

- Anh làm bộ hay lắm, không ai là không biết anh có quan hệ với vợ tôi, tuy nhiên tôi không đến bắt ghen đâu, tôi chỉ muốn gặp cô ấy và khuyên cô ấy về nhà.
- Nếu như vậy anh tìm làm chỗ rồi.

– Mày là thằng tôi, lẽ ra tao tố cáo mày buôn ma túy, chính mày đã dẫn dắt Vân Trúc vào con đường nghiện ngập. Đồ khốn nạn.

Không dẫn được Minh Hiến vung nắm đấm vào mặt anh ta, nắm đấm trút tất cả lòng căm hờn:

– Mày nghe cho rõ, cô ấy có đến mày khuyên cô ấy mang tiền về nhà, đó là số tiền mua nhà để cho con cô ấy có chỗ trú thân. Hùm dữ còn không nỡ ăn thịt con, lương tâm cô ấy hãy thức dậy đi.

Có nhiều người tò mò bu lại, Minh Hiến bỏ đi ra đường. Anh chạy gằn như nát các tụ điểm nhưng chẳng tìm thấy tăm dạng Vân Trúc. 2 giờ sáng, Minh Hiến mệt mỏi trở về nhà. Anh cố dỗ giấc ngủ nhưng không tài nào ngủ được, đói quá Minh Hiến vụng dậy lần ra ngoài quán ăn khuya, gọi tô mì anh ăn mà như ăn đá sỏi, nước mắt cứ chực rơi ra. Phía trước là khoảng trời đen tối, anh chưa biết mình sống ra sao, số tiền để mua căn nhà nhỏ cho cha con ở xem như bay đi không bao giờ trở lại. Đây có lẽ là đêm tăm tối nhất trong đời Minh Hiến ...

Buổi sáng đưa hai đứa trẻ đi học xong, Thanh Nguyên ghé lại, Minh Hiến mới vừa chợp mắt một chút, mắt cay xé và mắt nhắm mắt mở anh đi ra mở cửa cho cô.

Thanh Nguyên lo lắng:

– Anh có gặp Vân Trúc không?

Minh Hiến chán nản lắc đầu:

– Không, trưa hôm nay anh sẽ đi tìm cô ấy nữa, trước sau gì anh cũng tìm được cô ấy thôi.

– Em pha cho anh ly café sữa nhé?

– Café và sữa để trong garmange em lấy pha giúp anh.

– Anh cũng nên giữ sức khỏe, trông anh xuống sắc lắm.

Thanh Nguyên đi ra sau bếp, cô ngán ngẩm nhìn mọi thứ bừa bãi trong căn nhà không có bàn tay phụ nữ. Vân Trúc thật tệ, cô không biết giữ hạnh phúc trong tầm tay mình.

Bắc nước lên bếp xong, Thanh Nguyên phải rửa mấy cái ly và phin café tất cả đều đóng vàng.

Pha xong ly café, Thanh Nguyên mang lên, cô nhăn mặt vì căn phòng đầy khói thuốc. Cô giật điều thuốc trên tay anh dụi tắt:

– Anh uống một chút café cho tỉnh.

– Hôm nay em không đi làm à?

– Em đi muộn một chút.

– Em không cần quan tâm đến anh, anh sẽ tự lo vì cuộc sống của anh ngày hôm nay là do anh tự chọn, em không có lỗi gì cả, thực sự em rất muốn anh hạnh phúc, tại số phần anh không có phước để hưởng.

Thanh Nguyên rưng rưng nước mắt, tiếc rằng cô không thể giúp gì cho anh trong hoàn cảnh này.

Như đoán được ý nghĩ của cô, anh nắm tay cô:

– Em giúp anh lo cho thằng Đông, là quý lắm rồi, anh vô cùng biết ơn em.

Bởi vì lúc anh khổ có em chia xẻ, nhưng lúc em đau khổ, anh lại ở bên người phụ nữ khác, anh không đáng để em quan tâm lo lắng đâu.

– Anh đừng nói như vậy, có 1 phần lỗi của em nữa.

– Lỗi của em là quá yêu anh phải không? Đâu phải anh không biết, anh cứ mãi ray rứt. Ly hôn, căn nhà đó thuộc về em, vậy mà anh lại lấy tiền bán nhà mua nữ trang tặng cho Vân Trúc, em còn chăm sóc cho thằng Đông, anh nợ em nhiều quá, biết bao giờ mới trả được cho em?

– Anh không nợ nần gì cả, tất cả đều do em tự nguyện.

– Thanh Nguyên?

Anh áp tay cô lên mặt mình, những giọt nước mắt nóng ấm rơi ướt tay cô, Thanh Nguyên cũng khóc. Đôi vợ chồng đã ly hôn chợt nhận ra tình cảm của họ dành cho nhau vẫn còn nồng thắm như thuở nào.

– Thôi, em đi làm đây.

Thanh Nguyên đứng vụt dậy, cô đi nhanh ra cửa, nếu không cô sẽ ngã vào lòng anh mất thôi.

Tiếng gõ cửa quen thuộc, Tuấn Ngọc cười thầm, anh đoán không sai, Vân

Trúc sẽ dẫn thân đến tìm anh, dù có tiền cô ta cũng không dám đi mua cái chất trắng chết tiệt đó.

– Anh làm gì lâu dữ vậy?

Vân Trúc bước vào mặt tươi tỉnh. Tuấn Ngọc cười mai mỉa:

– Con người có tiền có khác, mặt tươi tỉnh vác hất lên trời.

– Anh muốn ám chỉ cái gì vậy hả?

– Cái gì thì em biết rõ hơn anh mà, em xài tiền sung sướng, còn mặt anh bầm tím, môi sưng vù lên, thật là bất công.

Vân Trúc cau mày:

– Anh mà cũng bị hạ do ván nữa à?

– Sao không? Ông chồng già yêu quý của em đấy.

– Minh Hiến, anh ấy đến đây à?

– Còn ai trông khoai đây này. Đêm qua hẳn đến đây chửi mắng anh thậm tệ rồi đánh anh ra nông nổi này đây. Trong lúc đó em ẵm gọn tiền của hẳn xài 1 mình, đồ ti tiện.

Biết không cho anh ta tiền khó mà yên. Vân Trúc rút 1 xấp nếp vào người anh ta:

– Nếu tôi ti tiện anh không lợi dụng được tôi đâu, anh cầm lấy, còn số tiền này anh đi mua thuốc cho tôi.

Có tiền, Tuấn Ngọc trở nên tươi tỉnh giọng anh ta ngọt ngào:

– Chà, người có tiền có khác. Được bao nhiêu vậy?

– Có bao nhiêu đâu, trả nợ hết trơn rồi.

– Bán 1 căn nhà mà em nói không bao nhiêu?

– Tôi nói trả nợ hết, anh mở lỗ tai ra mà nghe cho rõ.

– Tôi không thèm bao nhiêu đây đâu.

– Vậy chớ anh muốn bao nhiêu? Nè, đừng có bức hiếp tôi, tôi chẳng nợ nần gì anh đâu. Anh nên nhớ nếu anh la lên cho mọi người biết tôi nghiện ma túy, thì anh cũng chẳng tốt đẹp gì đâu, đồ ma cô.

Tuấn Ngọc cười gằn:

– Cô vừa có chút đỉnh tiền đã muốn lên mặt với tôi.

– Xưa nay tôi có nhiều tiền hơn anh hay anh có nhiều tiền hơn tôi?

Biết có làm âm ỉ sẽ bất lợi cho mình. Tuấn Ngọc đành nuốt hận nhin nhục. Anh ta đưa cho Vân Trúc mấy bịch thuốc.

– 3 ngày đó đủ không?

– Được rồi, khi nào tôi gọi điện thoại thì anh mua tiếp cho tôi.

Cất thuốc vào người, Vân Trúc ngoe nguẩy đi. Tuấn Ngọc vội vàng đuổi theo, Vân Trúc lên xe, anh ta cũng vội vàng vẫy chiếc xe bảo chạy theo.

Cú điện thoại nửa đêm làm cho Minh Hiến choàng tỉnh dậy, anh nhấc điện thoại lên, 1 giọng nói xa lạ:

– Ông Minh Hiến, nếu muốn gặp vợ ông, hãy đến ngay nhà số ...

Điện thoại ngắt máy, Minh Hiến ngẩn ngơ 1 lúc rồi vùng dậy. Đã 3 giờ khuya. Có nên tin lời kẻ vừa gọi điện thoại không? Nhưng nếu cứ ngủ tiếp xem như không có chuyện gì xảy ra thì không được, khoác áo ngoài. Minh Hiến ra xe lái đi. Anh tìm nhà không khó mấy, đèn tắt tối đen, cửa mở hé. Minh Hiến gõ tay lên cửa:

– Vân Trúc!

Im lặng, 1 im lặng không bình thường chút nào, Minh Hiến đẩy cửa, tối quá, chỉ có ngọn đèn đường hắt ánh sáng lờ mờ vào, anh vội bấm cây đèn pin rọi sáng khắp nơi. Căn phòng bừa bãi, chợt Minh Hiến hét lên, suýt 1 chút nữa, anh buông rơi cây đèn pin vì Vân Trúc đang nằm trên nền gạch giữa đồng quần áo vun vãi. Anh lao vội vào:

– Vân Trúc!

Toàn thân cô đã lạnh cứng, mắt mở to, lưỡi lè ra. Anh buông cô ra, té bật ngửa trên nền gạch.

– Vân Trúc!

Rồi như người điên Minh Hiến chạy ra ngoài, chạy thục mạng. Đến bên xe mở cửa ngồi vào, anh chưa hết run. Thật lâu định tỉnh, anh mới rút điện thoại di động gọi cho phòng công an.

Lần thứ hai, Minh Hiến theo toán công an ủa vào, lúc này căn phòng được bật đèn, đèn sáng lên, Minh Hiến khiếp đảm chỉ dám đứng nhìn Vân Trúc,

mặt cô bắt đầu đen thẫm lại. Quang cảnh hiện trường cho biết, cô đã chống cự lại dữ dội trước khi bị siết cổ bằng 1 sợi dây dù.

Có ai ngờ 1 đời tài hoa và xinh đẹp lại bạc mệnh như thế kia? Nước mắt Minh Hiến tuôn chảy, cô đã từng là vợ anh, từng có với anh những ngày tháng vui vẻ tốt đẹp. Hai năm chung sống và bây giờ kết cục bi thảm.

Minh Hiến bị giữ lại để điều tra, mặc cho anh phản đối, công an đặt những câu hỏi làm cho anh choáng váng.

- Ai đã gọi cho anh cú điện thoại lúc 3 giờ đêm?
- Làm sao tôi biết được, nhưng các ông có thể kiểm tra được kia mà.
- Ông khai rằng chính Tuấn Ngọc dẫn dắt vợ anh vào con đường sử dụng ma túy?
- Phải.
- Ông hãy thuật lại vụ xông vào nhà ông Tuấn Ngọc và những lời ông đã nói.
- Các ông lấy lời khai cặn kẽ, hình như các ông nghi ngờ tôi điều gì đó?
- Chúng tôi nghi ngờ ông giết vợ bởi vì cho đến bây giờ mối quan hệ của ông và người vợ đã ly hôn vẫn còn mật thiết.

Tức giận Minh Hiến la lên, nhưng lời nói nào trong lúc này của Minh Hiến cũng trở thành bất lợi cho anh. anh bị tạm giam, cánh cửa phòng giam lạnh lùng đóng lại. Minh Hiến đau khổ gục mặt vào đôi bàn tay.

Từ ngân hàng bước ra, Tuấn Ngọc giật bản mình vì 1 bàn tay đập mạnh trên vai anh và bộ mặt dài ngoãn của Hùng mặt ngựa.

- Hì hì ... anh Tuấn Ngọc, anh lên quá có tiền gửi ngân hàng, còn bọn em đói meo.

Khó chịu Tuấn Ngọc cau mày:

- Bọn mày có làm tích sự gì đâu mà bỏ no. Bảo đấm mõm cho thẳng nhà báo đó sợ cũng chẳng được.
- Sao không, nó sợ đến ... tè vãi ra trong quần rồi còn gì. Anh nghe chuyện

gì chưa?

– Gì?

– Ca sĩ Vân Trúc bị giết.

– Nó bị giết ăn nhằm gì tao?

– Anh là ông bầu của cô ấy. Sáng nay người ta đồn ầm lên là chuyện tình tay .

Tuấn Ngọc phẩy tay:

– Tao chẳng thích nghe chuyện ấy.

Làm bộ tỉnh rụi nhưng trong lòng Tuấn Ngọc không yên ổn chút nào, để trấn an mình, anh ta cặp cổ Hùng mặt ngựa:

– Anh em mình đi làm bậy 1 chai rượu đi.

Dĩ nhiên là Hùng ngựa đi ngay, tuy nhiên anh ta cảnh giác:

– Em chỉ thích rượu chứ không thích cái kia đâu nghe anh Ngọc.

– Tao bảo mày đi cái kia hay sao mà mày rụt cổ?

Vào quán rót ly rượu cho cả 2, Tuấn Ngọc thăm dò:

– Mày nói ca sĩ Vân Trúc bị giết?

– Ủ. Bị siết cổ cho đến chết, ông chồng bị câu lưu vì tình nghi giết vợ.

– Có như vậy nữa?

– Nhưng anh có quan hệ với người ta, coi chừng đó.

– Bọn tao chỉ có quan hệ nghề nghiệp thôi.

Hùng ngựa nheo mắt:

– Có phải không anh Ngọc? Tuy nhiên tụi này quan niệm chuyện ai nấy làm vậy thôi.

– Mày bảo ngày mai thằng Hải đến gặp tao.

– OK.

Tuấn Ngọc hào phóng dúm vào túi áo Hùng ngựa 2 tờ 10không, 1 điều xưa nay chưa từng có và Hùng ngựa cũng không ngại thơ để không hiểu y đang bị Tuấn Ngọc mua chuộc đừng sấm soi vào đời tư của Tuấn Ngọc.

– Thanh Nguyên mau lên.

Vừa nói Nguyễn Duy vừa lôi tay Thanh Nguyên, cô nhăn nhó:

– Anh lôi Thanh Nguyên đi đâu dữ vậy, không được. Sáng nay Thanh Nguyên bận.

Nguyễn Duy trợn mắt:

– Em bận phải không, vậy anh đi 1 mình. Nhưng anh cần báo cho em 1 tin, Vân Trúc bị giết chết, người ta đang giam giữ Minh Hiến để làm rõ sự việc.

– Anh nói ...

Nếu như Nguyễn Duy không nhanh tay đỡ kịp, Thanh Nguyên đã ngã lăn quay, anh chụp người Thanh Nguyên hốt hoảng:

– Thanh Nguyên! Thanh Nguyên tỉnh dậy.

Anh giật tóc cô, và ấn mạnh vào nhân trung, mãi 1 lúc Thanh Nguyên mới tỉnh, cô ngơ ngác nhìn quanh và chồm dậy.

– Anh Duy ...

– Em làm cho anh sợ muốn chết, sao, có phải đang mệt lắm không?

Trí nhớ quay về, Thanh Nguyên nắm tay Nguyễn Duy lắc mạnh:

– Anh Hiến làm sao, Duy nói đi.

– Em phải thật bình tĩnh, anh nói anh Minh Hiến đã bị tạm giam để làm rõ cái chết của Vân Trúc, cô ấy bị giết chết trong căn nhà trọ mà cô ấy mượn mới 1 ngày. 3 giờ đêm anh Hiến đã đến.

– 3 giờ đêm?

– Anh Hiến khai có 1 cú điện thoại gọi cho anh ấy, phía công an xác minh có.

– Và chính vì thế mà cho dù là 3 giờ đêm anh ấy vẫn đi tìm Vân Trúc?

Thanh Nguyên đau đớn, cô biết nguyên nhân lớn không phải vì số tiền Vân Trúc đã đánh cắp của anh mà vì anh lo lắng cho Vân Trúc, bất cứ tin gì có liên quan đến Vân Trúc cũng làm cho anh lao bổ đi tìm.

Nguyễn Duy xoa nhẹ tay Thanh Nguyên:

– Em đừng đau lòng. Khi anh Hiến đến nhà mở cửa nhưng bên trong không mở đèn, có mang theo đèn pin nên anh ấy đã đẩy cửa vào, Vân Trúc chết từ bao giờ.

Thanh Nguyên ngồi bất động, cô hiểu rằng Minh Hiến sẽ không tránh được tội thôi, người ta có quyền nghi ngờ anh trong cơn nóng giận đã giết chết Vân Trúc, nhưng cô thì không, cô không tin, bàn tay của anh chỉ biết cầm cây viết và đàn, để viết cho đời những bản nhạc hay, cống hiến cho đời những sáng tạo của mình. Cô chột đứng bật dậy:

- Đi anh Duy.
- Có đi nổi không?
- Em không sao.

Cả 2 vôi vãi đến, hiện trường đã bị khoanh vùng, Vân Trúc đã được mang đi khám nghiệm. Đến phòng công an Thanh Nguyên chỉ biết đứng bên ngoài, ai cho phép cô gặp 1 người đang tình nghi giết vợ, và chính cô là nguyên nhân chính làm động cơ thúc đẩy Minh Hiến đi đến chỗ giết vợ.

- Về thôi Thanh Nguyên.

Bị Duy lôi đi, mắt Thanh Nguyên cứ nhìn lại, cô nào có thấy bóng hình Minh Hiến, anh đang ngồi giữa 4 bức tường u ám gục mặt vào đôi bàn tay, trái tim tan nát tơi bời. Về đến nhà Thanh Nguyên như người mệt sức, cô ngã vào lòng cha mà khóc:

- Ba ơi, anh Hiến bị oan, anh Hiến vô tội, làm sao cứu anh ấy?

Ông Thành Phương chỉ còn biết an ủi cô con gái quá bất hạnh của mình:

- Con hãy bình tĩnh, mọi việc sẽ được sáng tỏ, nếu Minh Hiến vô tội, nó sẽ trở về.

Những lời trấn an của ông Phương không cho Thanh Nguyên an lòng chút nào, cô càng đau khổ hơn khi những dòng chữ lớn in trên trang báo:

Liệu có phải nhạc sĩ Minh Hiến giết vợ vì muốn quay về với vợ cũ. Số bạc Minh Hiến khai bị Vân Trúc mang đi không tìm thấy ở trong nhà trọ.

Cuộc tình của họ bị khai thác triệt để, ngay cả nỗi đau ô nhục 10 về trước cũng bị phanh phui, Thanh Nguyên thực sự rơi vào tâm trạng hoảng loạn. Cô sợ bất kỳ câu hỏi nào liên quan đến cuộc tình tay 3. Cô thật sự ngu ngốc chịu bao đau khổ nhường hạnh phúc của mình cho kẻ khác, nhưng cuối cùng kẻ thiệt thòi nhất vẫn là cô. Có những nguyên nhân rất chính xác là động cơ thúc đẩy Minh Hiến giết Vân Trúc. Anh có miệng mà chẳng chứng minh cho trong lòng trong sạch của mình được, anh đau lòng bởi đến Thanh Nguyên cũng bị liên lụy, suốt cuộc đời anh chỉ biết mang đau khổ đến cho cô.

- Cô Thanh Nguyên ơi, cháu nhớ ba.

Thằng Đông khóc nhè nhẹ đòi cha, Thanh Nguyên càng rơi vào nỗi đau hơn bao giờ hết. Cô phải làm gì đây để cứu anh?

Phương Dung
Nghề Một Suối Đàn
Chương 10

Tuấn Ngọc nằm dài trên ghế tiếp Thanh Nguyên, mắt anh ta nhắm lại trong cơn say thuốc:

– Tôi đã trả lời với công an nhiều lần rồi, cô cũng đâu phải là công an? Tôi đã mệt mỏi vì cái chết của Vân Trúc, xin hãy để cho tôi yên, tôi chỉ là ông bầu của cô ta thôi.

Thanh Nguyên cười nhạt:

– Ông bầu? Sao không nói ông kiêm cả nghề dắt mối thưa tú ông Tuấn Ngọc?

Tuấn Ngọc bật dậy như cái lò so, mắt anh ta tóe lửa:

– Nè, cô đừng nghĩ cô là nhà báo rồi muốn nói sao cũng được nhé, tôi kiện cô đấy.

– Ông kiện đi, vậy ai đứng ra thuê phòng, căn phòng số 307 tại Khách sạn Năm sao, cho ca sĩ Vân Trúc tiếp người khách Đài Loan tên Pôn?

Bị Thanh Nguyên lật tẩy, Tuấn Ngọc lúng túng nạt đùa:

– Đồ vu khống. Ra khỏi đây ngay.

Thanh Nguyên giận dữ bỏ đi. Cô thấy đau khổ và bất lực, khi chứng cứ kết tội anh có động cơ, mâu thuẫn gia đình, tiền bạc. Cô tin tưởng Minh Hiến không giết Vân Trúc, nhưng làm sao để chứng minh đây? Đêm ấy, Minh Hiến về nhà mệt mỏi và ngủ vùi, chỉ có 1 mình anh chứng minh anh trong sạch, không ai tin vào lời nói của kẻ bị tình nghi. Và cả Thanh Nguyên nữa, cô cùng đang bị nghi ngờ dính líu vào cái chết của Vân Trúc.

– Thanh Nguyên.

Duy chặn đầu xe Thanh Nguyên, suýt chút nữa nếu không thắng kịp xe cô đã tông vào xe anh.

– Anh Duy.

– Anh đến chỗ Tuấn Ngọc, nghe nói em vừa gây với hắn, anh vội chạy

theo.

- Với hạng người đó, em gậy gộc có ích lợi gì, em còn bị nghi ngờ dính vào cái chết của Vân Trúc.

- Chẳng lẽ anh cứ để công an giam giữ anh Hiến và kết án anh ấy?

Nguyễn Duy nghiêm mặt:

- Công an sẽ tìm ra thủ phạm. Là phóng viên em có thể đi thu thập tin tức, nhưng anh khuyên em, đừng làm gì cả.

- Không thể được.

- Anh biết em đau lòng. Anh sẽ giúp em với cương vị 1 nhà báo, em yên tâm về nhà lo cho con đi. Tội nghiệp thằng Đông, em hãy lo cho nó.

Nước mắt Thanh Nguyên ngân ngấn. Cô không xót xa sao được khi Minh Hiến đang trong 4 bức tường trại giam, anh bây giờ như 1 cái cây sắp đổ xuống.

Nếu như không tại cô, anh đâu có ngày hôm nay, u ám như thế này.

- Thôi, em về đi.

Thanh Nguyên lên xe, nước mắt cô nhòa nhòa.

- Ông biết người này chứ?

Hải rồ cầm tấm ảnh chau mày. Quen quá, hẳn nhớ rất quen, hình như đã gặp ở đâu.

Tuấn Ngọc cười nhếch mép:

- Ông hãy nhận cho rõ và sau đó hãy tìm cách khùng bố tinh thần cô ta cho tôi.

- Khùng bố tinh thần?

- Các bài báo của cô ta cứ chĩa mũi dùi vào tôi, còn ăn nước mẹ gì nữa. Cả tháng nay, tôi có làm ăn được gì đâu.

- Thế thì không được rồi, tôi sẽ giúp anh.

- Anh Hải!

Nãy giờ xem ảnh, Hùng mặt ngựa mới chột kêu lên:

- Anh Hải, em nhớ con bé này rồi.

- Mà gặp nó ở đâu?

- Anh còn nhớ ... chuyện ở khu nghĩa trang Đa Minh không?

- Nhớ, sao?
- Là con bé này, con bé trèo tường ...
- A.

Hải rồ vỗ mạnh tay lên bàn, gã đã nhớ. Lần ấy cả bọn phải trốn đi không dám bén mảng về khu nghĩa trang đó. Tuấn Ngọc nướng đôi mắt lơ dờ vì ma túy của anh ta:

- Ông biết cô này à?
- Cách đây mấy năm ... Chiều rồi bọn tôi đang đói gặp con bé trèo tường định vào trường nhà Dòng. Ban đầu cả bọn định trấn lột nó thôi. Chắc ... con bé ngon lành quá, nên 4 thằng làm thịt nó luôn.

Tuấn Ngọc cười lớn:

- Nó sẽ nhớ ông chứ không quên đâu vì cái mặt ... đập đỉnh của ông.

Câu nói của Tuấn Ngọc không làm Hải rồ tự ái, cái mặt rồ chần rồ chịt như đập đỉnh bị thùng của gã, bị gọi Hải rồ hay Hải té thùng đỉnh quen rồi.

Vỗ vai gã, Tuấn Ngọc hào phóng:

- Cậu cầm một triệu, cứ nhá cạnh cho cô ả thấy, nó không quên cậu đâu, sau đó cậu cảnh cáo nó chớ có làm ầm ĩ trên báo nữa.

Hải rồ cất tiền vào túi khoan khoái:

- Anh tin đi, Hải rồ này làm không đẹp thì không phải Hải rồ.
- Làm đẹp tôi sẽ thưởng thêm. Con bé làm ở tòa soạn báo Tia Sớm, nhà ở ... sáng nào nó cũng đưa 2 đứa nhỏ đi học và sau đó đến Tòa soạn báo.
- Hãy đợi tin nghen anh.

Quả thật Thanh Nguyên đã chết khiếp ...

Vừa queo xe sang con đường Bà Huyện Thanh Quan, con đường khá vắng xe, một chiếc xe chặn đầu xe Thanh Nguyên, cô hết hồn đạp mạnh thắng xe, tay lái chao đảo làm cô suýt ngã, cô ngẩng lên nhìn kẻ ép xe mình, mồm há hốc ...

Rầm.

Thanh Nguyên buông xe chiếc xe ngã chổng gọng, cô té theo chiếc xe. Ngã đau đến tắt thở nhưng cô không sao quên được gương mặt rỗ chẳng chịt như ác quỷ ma, gương mặt bao nhiêu năm vẫn in sâu vào đầu cô, 1 con thú đội lột người, bất giác cô bò lết trên mặt đường.

– Đi đi ... đồ khốn nạn.

Hải rồ cười nham nhở:

– Anh chưa bao giờ quên em cả, em bé ạ. Buổi chiều ở nghĩa trang thật tuyệt vời.

Thanh Nguyên gào lên:

– Đi đi.

– Không muốn gặp anh, tốt nhất em đừng động chạm đến thằng Tuấn Ngọc, nó là bạn của anh, em chống lại nó là chống lại anh.

– Anh Hải, có xe ... đi thôi.

Chiếc motô Haley của Hải rồ rờ mạnh máy, xịt khói đen ngòm khét lẹt mùi dầu nhờn và phóng đi, Thanh Nguyên vẫn còn bò lê, tay chân và mặt cô đều rớm máu:

– Thanh Nguyên, chuyện gì vậy?

Sự có mặt của Nguyễn Duy như cái phao giữa biển, Thanh Nguyên ôm choàng Duy khóc òa. Anh đỡ cô đứng lên:

– Có phải hai thằng đi xe mô tô ép em té rồi chạy luôn, em có nhìn được số xe của nó không?

Thanh Nguyên nhăn mặt đau đớn, Duy rút khăn lau nhẹ vết máu trên mặt cô:

– Em có sao không?

– Em không sao.

Miệng nói không sao, nhưng Duy nhìn thấy mặt Thanh Nguyên thất thần, như vừa xảy ra điều gì ghê gớm hơn nữa, mắt cô nhắm lại mà nước mắt chảy ra.

– Em như thế này không tự về được đâu, để anh gọi taxi đưa em về nhà.

Về đến nhà mặc Duy và bà Ngọc Lan lo lắng, Thanh Nguyên nằm như một cái xác không hồn.

– Thanh Nguyên, nếu con có bị ngã đau quá, mẹ sẽ nhờ Nguyễn Duy đưa con đến bệnh viện.

– Mẹ ơi!

Thanh Nguyên gục vào ngực mẹ khóc òa:

– Con đã gặp hấn ... khủng khiếp quá.

– Hấn ... hấn là ai?

– Là cái người đã ... cưỡng hiếp con ở nghĩa trang, cho dù 10 năm hay 30 năm con cũng không quên mặt hấn.

– Sao con không kêu lên cho công an bắt nó?

– Bằng chứng đâu hả mẹ?

– Nó đụng xe con à?

– Nó cảnh cáo con đừng dây vào Tuấn Ngọc.

Lại Tuấn Ngọc, Duy nghiêng răng:

– Anh đang theo dõi hấn, điều đáng mừng, anh đã khám phá ra hấn có một số tiền khá lớn gửi ở Ngân hàng. Hơn 800 trăm triệu. Một con người nghiện ngập như hấn mà có ngần ấy tiền hay sao? Nếu không là tiền mua bán ma túy thì đó là số tiền của Vân Trúc. Hấn có 1 bằng cố ngoại phạm vững chắc, đêm đó và trong giờ đó hấn có mặt ở vũ trường Blue star.

Đi theo luật sư biện hộ, Duy có cơ hội tiếp cận Minh Hiến. Trông anh già quá, mái tóc sợi bạc nhiều hơn sợi đen, mắt sâu má hóp. Đôi mắt lóe sáng lên 1 chút tia vui mừng khi nhìn thấy Nguyễn Duy:

– Thanh Nguyên và hai đứa nhỏ khỏe chứ Duy?

– Khỏe. còn anh tiêu tụy quá. Hãy can đảm lên anh Hiến, pháp luật sẽ trả cho anh sự công bằng.

Minh Hiến cười buồn ngồi xuống ghế. Anh bắt đầu làm việc và trả lời những câu hỏi của luật sư.

Chia tay Nguyễn Duy, anh lưu luyến mãi. Duy siết chặt tay anh:

– Tôi đã truy được một tài khoản mở ở Ngân hàng đứng tên Tuấn Ngọc. Tài khoản đó được mở sau 1 ngày xảy ra vụ án. Công an điều tra đang rất

quan tâm đến điều này.

– Cám ơn cậu.

Nhìn theo dáng Minh Hiến lầm lũi đến tội nghiệp, quay về buồng giam, Duy không sao khỏi bùi ngùi. Con người tài hoa phong nhã kia từng là địch thủ, con người đó đã chiến thắng đánh bại anh. Tuy nhiên anh đã có 1 gia đình hạnh phúc, 3 đứa con mũm mĩm xinh xắn, còn anh ta và Thanh Nguyên cứ mãi lận đận.

Thanh Nguyên vẫn chưa qua được cú sốc sau này đối diện Hải rồi, cô sống trong hoảng loạn bế tắc. Duy đến thăm, Thanh Nguyên ngồi trong bóng tối, cô kêu lên khi Duy mở rộng cửa sổ:

– Đứng Duy.

Nguyễn Duy đứng trước mặt Thanh Nguyên nghiêm giọng:

– Sáng nay anh đã gặp Minh Hiến, anh đi theo luật sư bào chữa.

Thanh Nguyên bật dậy như cái lò xo:

– Anh Hiến ra sao rồi Duy, Duy nói mau lên?

– Anh ấy ốm, già và tiều tụy lắm.

– Anh Hiến.

Thanh Nguyên ngã ngồi xuống ghế bật khóc. Giọng Duy hơi sảng:

– Lúc này Thanh Nguyên còn ngồi trong phòng đóng cửa lại mà khóc thì giúp gì được cho anh Hiến? Điều cần là em phải lôi Tuấn Ngọc ra ánh sáng?

– Em sợ lắm.

– Chỉ vì gặp bọn người kia mà Thanh Nguyên sợ hãi? Nó sợ Thanh Nguyên chứ tại sao Thanh Nguyên lại sợ nó?

Thanh Nguyên lại khóc, lần này Duy dịu dàng:

– Đừng khóc nữa Thanh Nguyên, anh biết em sợ những gì đã xảy ra trong quá khứ, nhưng nó đã xảy ra lâu lắm rồi, đừng để nó ám ảnh em. Báo cho em 1 tin mừng, anh và anh Vũ Đức bắt đầu cho thiên phóng sự theo chân bọn buôn lậu ma túy, Tuấn Ngọc chỉ là hạt cát thôi, nhưng chính hắn đã làm băng hoại lôi kéo các ca sĩ nghệ sĩ và các cô gái tập tành vào nghề ca hát,

rước khách và sử dụng ma túy. Em có thể góp sức vào, nhưng phải thật can đảm, không sợ hãi khi đối diện bọn chúng.

Duy nắm tay Thanh Nguyên siết mạnh, như muốn chuyển niềm tin và lòng dũng cảm cho cô, Thanh Nguyên đứng lên:

- Em sẽ không sợ nữa.
- Phải.

Duy kéo cô ra ngoài. Năng đang lên cao ...

Loạt bài của Duy nhằm vào đường dây Sex tour và ma túy, gây chấn động, công an vào cuộc. Còn Tuấn Ngọc, hấn cố vùng lên tuyệt vọng giữa những gọng kềm.

Hấn vỗ bàn quát nạt Hải rõ cùng Hùng mặt ngựa:

- Mấy người đe dọa nó như thế nào mà càn rỡ ầm ầm ra vậy?
- Tụi nó cứ viết làm sao bóp họng nó bây giờ?
- Bắt cóc con bọn nó đem ra bờ sông bỏ đó.
- Ở tù đó anh Ngọc, đặng đến con nít là không được đâu.
- Có hai anh đỡ, bọn bây lo gì, bọn bây không phải đang sống ngoài vòng pháp luật đó sao? Con của tụi nó học ở trường Mầm Non Sao Việt. Đây là 1 triệu, bọn bây cầm đi.

Hải rõ đưa mắt nhìn Hùng, bắt gặp cái gật đầu của đàn em, gã cất số tiền vào túi vào chào Tuấn Ngọc.

Ghé vào quán, gã tức giận móc cọc tiền ném lên bàn:

- Mẹ kiếp, nó tưởng một triệu của nó nhiều lắm hay sao, mà lên mặt quát nạt tao?
- Thì kệ nó, cho nó lên mặt đi. Em có phi vụ này làm ăn còn ngon hơn.
- Phi vụ nào?
- Anh gọi điện cho thằng cha Nguyễn Duy, nói anh có tin sốt dẻo về Tuấn

Ngọc, nhưng đòi 5 triệu, mới xì ra.

– Nếu nó không chịu 5 triệu thì sao?

– 10 triệu nó cũng đưa nữa là.

– Mà nói tin gì?

– Đường dây Sex tour, bán gái sang Malaysia, ngày mai đưa tất cả 10 cô đi, toàn là gái ở quê lên, hợp đồng đưa đi du lịch, nhưng thực sự anh biết rồi đó.

Thằng cha này ghê lắm.

– Được, tao với mày đi, thử xem có còn chảnh nữa không? Gọi thế nào đây?

– Bảo Nguyễn Duy trả tiền ở quầy bưu điện, một tay anh nhận tiền, còn tôi sẽ cho nó địa điểm.

– OK.

Hải rồ hơn hở. Phên này, gã tha hồ xài tiền.

Dù Hải rồ đội nón sùm sụp, Duy vẫn nhận ra cái mặt rồ chảnh chịch của anh ta, 1 gương mặt từng in sâu vào tâm hồn Thanh Nguyên, gương mặt của loài quý dữ.

– Tiền đâu?

Nguyễn Duy đặt bao thư tiền lên bàn, Hải rồ chộp ngay, nhưng 1 họng súng đen gòm chia ngay ót.

– Đứng im, Hải rồ, anh đã bị bắt.

Gã tái mặt ngồi im như trời trồng, cái còng số 8 bập vào tay gã.

– Đứng lên.

Gã riu riu đứng lên, tại 1 cơ sở, Hùng mặt ngựa cũng bị còng tay dẫn đi.

Trong phòng cảnh sát điều tra, cả 2 cùng ngồi cúi mặt:

– 2 anh hãy nói những điều biết về Tuấn Ngọc, bao giờ pháp luật cũng khoan hồng với những tội phạm thành khẩn.

– Thưa cán bộ, tôi xin khai.

...

Cộc cộc ...

Đang đê mê, Tuấn Ngọc bực bội đi ra mở cửa, vừa mở anh ta vừa quát:

– Tao đã bảo ...

Toán công an tràn vào nhà, Tuấn Ngọc ngó người ra:

– Tôi ... tôi ... chuyện gì thế này?

Người công an đồng dục:

– Lệnh bắt khẩn cấp ông Nguyễn Tuấn Ngọc ...

Cái còng vào tay, Tuấn Ngọc có cảm giác mọi thứ đảo lộn quay cuồng, anh ta sụp đổ xuống như cái bị thịt.

– Phải, chính tôi đã giết chết Vân Trúc. Hôm ấy ...

Tôi giận ghê gớm lắm, khi biết Vân Trúc có 1 số tiền lớn lại muốn giấu tôi.

Cô ấy qui ẩn một năm, ai đưa cô ấy trở lại sân khấu ca nhạc được chớ, khi mà theo quy luật đào thải tàn nhẫn của thời gian, trên vòm trời ca nhạc, có nhiều giọng hát hay và đẹp, trẻ hơn cô ấy. Cô ấy than, Minh Hiến ngày càng hom hem như 1 ông già. Vậy mà vừa lấy được số tiền bán nhà đã muốn giấu hường 1 mình. Tôi lần theo Vân Trúc khi cô ấy rời nhà tôi về nhà trọ mới.

...

Tra chìa vào ổ khóa, Vân Trúc xoay 1 vòng khóa và đẩy cửa vào. Nhanh hơn, Tuấn Ngọc bước ngay vào:

– Hà ... hà ... em tưởng em thuê nhà riêng thì anh không biết em ở đâu sao Vân Trúc?

Sau phút sững sốt, Vân Trúc trở nên chanh chua:

– Anh biết thì biết, em làm gì phải sợ? Nên nhớ, em có tiền, hô lên 1 tiếng, khối kẻ làm theo lệnh em.

Tuấn Ngọc cười nhạt:

– Anh biết em có tiền, tiền ăn cắp của chồng em chớ gì?

– Suy cho cùng, vợ lấy của chồng cũng chẳng sao, anh có giỏi cứ gọi anh

Hiển đến đây.

Khép cửa lại và xoay vòng chìa khóa, Tuấn Ngọc cười mơn:

- Anh đâu có dại. Nhưng em muốn bỏ anh khó lắm bé con ạ.
- Anh đã hại tôi thân tàn ma dại còn muốn gì nữa hả?
- Muốn em chia cho anh nửa số tiền em đã ăn cắp của chồng em.

Vân Trúc la lên:

- Đừng có hòng tôi cho anh thêm xu nào nữa, 1 triệu lúc này cho anh là quá tình nghĩa rồi.
- Em không đưa thì tự anh đi lấy vậy.

Tuấn Ngọc lao lại lôi cái valy dưới gầm giường, tái mặt Vân Trúc lao theo:

- Anh không có quyền lấy của tôi, anh là thằng ma cô, bịp bợm.

Tuấn Ngọc quát khế:

- Đưa chìa khóa valy đây.
- Không.

Xô mạnh cho Vân Trúc ngã ra, anh ta đè nghiêng lên cô và giật xâu chìa khóa trong túi quần cô.

- Trả cho tôi.

Vân Trúc chồm đến, Tuấn Ngọc hất mạnh cô ngã bật ngựa, dữ tợn Vân Trúc lao vào cấu xé Tuấn Ngọc:

- Mà là cái gì mà muốn cướp của tao hả?

Tổng mấy đấm vào mặt Vân Trúc, Tuấn Ngọc ngồi lên bụng cô, anh ta giật sợi dây dù dưới gầm giường, không hiểu ở đâu mà có, cột vòng quanh cổ Vân Trúc mà siết mạnh, siết mạnh ... cho đến lúc Vân Trúc không còn chống cự được nữa. Thật kinh khủng, hai mắt Vân Trúc mở và lười lè ra, Tuấn Ngọc sợ đến bò càng. Định tỉnh, anh ta lết lại run rẩy tra chìa khóa vào valy và mở ra. Những xếp tiền ngay ngắn thẳng băng đóng dấu của ngân hàng, còn có cả vàng lá, anh ta hốt quần áo Vân Trúc ném ra, và dùng tờ giấy báo gói lại. Cẩn thận hơn anh ta để vào hộp trang điểm mỗi khi Vân Trúc đi hát hay mang theo, xóa dấu tay mình trên cửa, anh ta bình tĩnh mở cửa. Đêm đã khuya, không còn người qua lại, anh ta đi ra đường và đón taxi về nhà. Đêm đó tháo băng niêm phong của ngân hàng, anh ta xổ tung

lại và 9 giờ sáng mang gói vào ngân hàng. Hơn 800 triệu, còn vàng vẫn để ở nhà, trên lớp la phong.

Vậy là đã rõ. Minh Hiến được phóng thích. Người đón anh là Thanh Nguyên và Nguyễn Duy. Thanh Nguyên ôm choàng lấy anh bật khóc:

– Em cứ tưởng sẽ không còn nhìn thấy anh.

Anh xúc động ôm ghì cô:

– Cám ơn em, Thanh Nguyên.

Đánh đu trên tay cha, thằng Đông không 1 lần nhắc đến mẹ.

– Mình đừng về nhà nghe ba, ở lại đây với ngoại, chị Thảo và mẹ Thanh Nguyên.

– Mẹ Thanh Nguyên?

– Dạ, bé Thảo nói con và bé Thảo là chị em, con gọi ông bà ngoại thì phải gọi mẹ Thanh Nguyên.

Minh Hiến xúc động hôn con:

– Ba đâu có tư cách để gọi như con, dù ba rất muốn.

– Sao vậy hả ba?

– Khi nào con lớn ba sẽ nói cho nghe.

– Ba ơi, vậy bây giờ mình về nhà nào?

– Về nhà mới, nhà cũ mình bán và giao cho người ta rồi. Đông, con có nhớ mẹ Trúc không?

– Không, con ghét mẹ Trúc, mẹ làm cho ba ở tù.

– Không phải mẹ Trúc làm cho ba ở tù đâu, mẹ cũng đã chịu sự trừng phạt cho những gì mình làm rồi. Con hiểu không, dù mẹ tốt hay xấu, mẹ Trúc cũng là mẹ của con, người đã sinh ra con, cho nên con phải yêu thương mẹ.

– Dạ.

Cha con vòng quanh trên một hai con đường rồi về nhà, mọi thứ còn bề bộn ngổn ngang. Dầu sao đến nơi ở mới, Minh Hiến cũng thấy nhẹ nhõm hơn lưu lại căn nhà cũ, nhắc nhở anh những ngày hạnh phúc và tăm tối. Anh chỉ mới ngoài thôi mà sao có cảm giác như người đã quá già.

– Anh Hiến.

Thanh Nguyên xuống xe, cô đi cùng bé Thảo vào, Minh Hiến vừa ngạc

nhiên vừa mừng.

– Em đi đâu vậy Thanh Nguyên?

– Em đến giúp anh, anh vừa dọn nhà kia mà.

– Anh cũng mới chắt đồng ra đó, rảnh bày ra cũng được. Em chỉ có ngày chủ nhật để nghỉ ngơi, lại phải giúp anh, hay thôi ... em cứ ngồi chơi.

Minh Hiến lúng túng vất mấy món linh kính trên ghế vào 1 góc:

– Sao con bừa bộn quá vậy Đông?

– Để em dẹp giúp anh cho.

Trong 1 loáng, Thanh Nguyên đã giúp Minh Hiến bày biện phòng khách. Có mấy bức tranh quý, cô dùng loại móc bằng gỗ có dán keo phía sau dán lên tường và treo những bức tranh lên. Căn phòng khách bỗng sáng và đẹp hẳn lên.

– Cám ơn em, nếu không có em chắc là phải mấy hôm nữa, anh mới xong.

– Lúc này anh khách sáo với em dữ vậy. À, có lẽ anh và 2 đứa nhỏ đã đói, để em dọn thức ăn ra, ban sáng em có mua thức ăn nguội mang theo. Bánh mì với thịt quay, chả lụa và trái cây.

Thanh Nguyên dọn lên 1 cái mâm, tất cả cùng ngồi dưới gạch ăn, 2 đứa trẻ vừa ăn vừa đùa.

– Đông, con có rửa tay trước khi ăn không vậy?

– Dạ có, cô giáo bảo trước khi ăn phải rửa tay, nếu không vi trùng sẽ theo vào miệng, tay con sạch trơn nè ba.

Bé Thảo cũng xòe tay ra, Minh Hiến cười, thưởng cho mỗi đứa 1 miếng thịt.

Anh cầm 1 cánh gà lên.

– Em nhớ gì không Thanh Nguyên?

– Hồi mới về, trong bữa cơm lần đầu tiên của gia đình, anh cho em 1 cánh gà và bảo em ăn đi để chấp cánh cho mơ ước.

Minh Hiến ngậm ngùi:

– Hồi ấy em cũng tặng lại cho anh 1 cánh gà và tình nghịch nói:

ăn đi để đi tìm Thúy. Anh đã ăn, nhưng sau đó anh không bay đi tìm Thúy mà ngã vào vòng tay em. Chỉ 6 năm thôi mà cuộc đời anh trải qua những sóng gió. Cuộc đời càng chông chốt thêm tuổi đời, những bất trắc cũng sẵn

sàng đến.

– Những sóng gió ấy đã đi qua tất cả rồi.

– Phải, tất cả đã đi qua.

Anh nhìn cô chứa chan tình yêu:

– Anh nợ em nhiều lắm, nếu có kiếp sau, anh cũng không trả nổi cho em.

Thanh Nguyên nói thật nhỏ:

– Em không mong kiếp sau đâu, em muốn anh trả kiếp này thôi.

– Thanh Nguyên!

Cô mỉm cười đưa ngón tay lên môi:

– Ăn đi anh.

Cả 2 đứa nhỏ cứ nhìn Minh Hiến và Thanh Nguyên, chúng không hiểu nổi câu chuyện của người lớn.

Lúc đi rửa tay và uống nước, bé Thảo nói như người lớn:

– Mẹ chị nói, khi nào là người lớn, mình sẽ hiểu.

– Ba em cũng nói như vậy đó.

Bên trong Thanh Nguyên ngượng ngập, e ấp như cô gái lần đầu tiên được yêu, 1 chút rượu làm má cô hồng lên cùng men tình yêu. Giờ đây cô và anh đều có 1 mái gia đình đủ đầy, 2 đứa con mũm mĩm xinh xắn.

Anh dìu cô đi lại bên cửa sổ và mở rộng ra. Đàn chim bồ câu đang rìa lông cho nhau dưới ánh nắng hồng. Anh xúc động cúi sát xuống mặt cô, thật khẽ:

– Thanh Nguyên, chúng ta làm lại từ đầu nghe em?

Cô ngã đầu vào vai anh, tay luồn vào mái tóc điểm nhiều sợi bạc của anh, khe khẽ gật đầu. Không cần nói lời nào trong giây phút hạnh phúc này. Điệu nhạc êm êm của ngày yêu thương đầu tiên trở khúc, bài ca anh đã viết trong những ngày tình yêu mở ngõ:

Lòng tôi nghiêng 1 tuổi đàn.

Xôn xao hoa lá, nồng nàn âm thanh Em khua chi những bước chân Trái tim tôi rụng và lăn trên đường.

Lần trong tiếng cười dòn tan của bé Thảo và thằng Đông. Minh Hiến cúi xuống dịu dàng trên môi Thanh Nguyên:

– Anh yêu em.

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: bebe

Nguồn: vietlove

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 20 tháng 4 năm 2007